

VETERAN

Fédération Mondiale
des Anciens Combattants
World Veterans Federation

glasilo ZVEZE VETERANOV VOJNE ZA SLOVENIJO ■ marec (sušec) 2010 ■ leto XV ■ št. 42

SPREMLJAMO

- 26. zasedanje Generalne skupščine Svetovne veteranske organizacije
- Na obisku pri ministrici za obrambo dr. Ljubici Jelušič

PISMA ODZIVI

- Pajer in Ertl – zagovornika kršenja človekovih pravic
- Za kaj sem (smo) se borili
- Kaj se dogaja?

REPORTAŽE

- 2. tradicionalni šahovski turnir ZVVS v Šmarju
- 6. veteransko prvenstvo v veleslalomu Cerklje 2010
- 7. državno prvenstvo ZVVS v smučanju in streljanju Golte 2010

NAŠE KORENINE

- Zapisi o osamosvojitveni vojni Pekre, 23. 5. 1991 – 2. del
- Kako smo doživljali vojno 1991 v krajevni skupnosti Tomaž
- Je 17. maj res rojstni dan Maneverske strukture narodne zaščite?
- O MSNZ in (tudi) NZ iz mariborskega zornega kota

RAZPISI

- IV. memorial Štefana Šemrova – Laško
- VII. memorial Vilibalda Skrta – Celje
- VII. mednarodno tekmovanje v vojaških disciplinah SLOVENSKA ISTRA 2010

ZGODILO SE JE

- Prispevki dopisnikov iz območnih združenj

V LEPIH ZIMSKIH DNEH JE POSEDANJE V DOMAČI HIŠI ODVEČNO. TAKRAT SE JE NAJBOLJE ODPRAVITI NA UREJENE SMUČARSKÉ PROGE SMUČIŠČA CERKNO. PROGE SO PRIMERNE TAKO ZA ZAČETNIKE, KOT ZA IZKUŠENE SMUČARJE.

10% popust pri nakupu dnevnih smučarskih vozovnic

Kjer se konča Gorenjska in začne Primorska, tam leži Smučarski center Cerknó (1291m). Najmoderneje tehnično opremljeno družinsko smučišče v Sloveniji (dve 6-sedežnici, dve 4-sedežnici, dve 2-sedežnici, dve vlečnici), 70 ha smučarskih površin, 18 km urejenih smučarskih prog, možnost 100% zasnežitve s kompaktnim snegom, 5 km tekaških prog, deskanje na snegu, sankajska proga, otroški vrtec z bogatim animacijskim programom ter pomičnim trakom, smučarska šola, organizacija smučarskih tekem, izposoja in servis smučarske opreme, samopostrežna restavracija s šestimi sodobno opremljenimi apartmaji...

V SODOBNEM ČASU, KO JE NAGLICA NAŠ VSAKDANJI SPREMLJEVALEC, JE IZREDNEGA POMENA, DA SI ZNAMO ZASE UKRASI TRENUTEK MIRU, TIŠINE TER UŽIVANJA V NARAVI. CERKNO, Z UREJENIMI SPREHAJALNIMI POTMI V OKOLICI VAM PONUJA POBEG V PRETEKLOST,

10% popust pri koriščenju polpenziona

Legá: v središču Cerkná, 10 km oddaljen od Smučarskega centra Cerknó. Hotélska ponudba: restavracija, bistro, trgovina, parkirišče, pralnica, notranji bazen s termalno vodo (30°C), več vrst savn, fitnes, kozmetični, masažni in frizerski salon, dve seminarški dvorani, manjša športna dvorana. Dodatna ponudba: tri osvetljena igrišča za tenis na prostem, igrišče za košarko, odbojko, badminton, urejene in označene sprehajalne in kolesarske poti, učenje nordijske hoje, ... Nešteto je možnosti za lov, ribolov, planinarjenje.

HOTEL CERKNO D.O.O., Sedejev trg 8, 5282 Cerknó - SLOVENIJA

www.ski-cerkno.com * www.hotel-cerkno.si

info@hotel-cerkno.si * tel. 05-37-43-400 * fax. 05-37-43-433

V S E B I N A

4 **Uvodnik**

SPREMLJAMO

- 5 26. zasedanje generalne skupščine Svetovne veteranske organizacije
6 Na obisku pri ministrici za obrambo dr. Ljubici Jelušič

PISMA - ODZIVI

- 6-7 Pajer in Ertl - zagovornika kršenja človekovih pravic
8-9 Za kaj sem (smo) se boril(i)?
8 Kaj se dogaja?

NAŠE KORENINE

- 10-12 Zapisi o osamosvojitveni vojni Pekre, 23. 5. 1991 - 2. del
13-14 Kako smo doživljali vojno 1991 v rajevni skupnosti Tomaž
15-16 Je 17. maj res rojstni dan Manevrske strukture narodne zaščite?
17-21 Priprave na osamosvojitveno vojno za samostojno in neodvisno Slovenijo v Vzhodnoštajerski pokrajini

STROKOVNE TEME

- 21 Navodila avtorjem za pripravo prispevkov za objavo v glasilu Veteran

REPORTAŽE

- 22 6. veteransko prvenstvo v veleslalomu Cerkno 2010
22-26 7. državno prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo v smučanju in streljanju Golte 2010
27-30 2. tradicionalni šahovski turnir ZVVS v Šmarju pri Jelšah

RAZSPISI

- 31 7. memorial Vilibalda Skrta v streljanju z MK-puško standardne izvedbe na 50 m
31 4. memorial Štefana Šemrova v streljanju z MK-pistoletno serijske izdelave na 25 m
32 7. mednarodno tekmovanje v vojaških disciplinah Slovenska Istra 2010

ZGODILO SE JE

- 33-52 Prispevki dopisnikov iz območnih združenj

V SPOMIN

53-57

RAZVEDRILLO

- 58 Nagradna križanka

VETERAN

Glasilo Veteran je informativno glasilo Zveze veteranov vojne za Slovenijo. Elektronski naslov: veteran@zvs.si Spletna stran: www.zvs.si

Glasilo Veteran je prvič izšlo maja 1996. Leto XV, marec (sušec) 2010, št. 42

Izdajatelj:
Predsedstvo Zveze veteranov vojne za Slovenijo, p. p. 2780, Rojčeva ulica 16, 1110 Ljubljana, tel. (01) 524 17 84, (01) 540-20-65, faks (01) 524-26-88, matična št. 1211293, davčna št. 200075715, P.R. NLB – posl. Moste, Ljubljana, št. 02012-0089693246

Urednik: dr. Marjan Toš
Namestnik urednika: Bogdan Ladinik
Uredniški odbor:
Zdenko Zajc (tehnični urednik),
Srečko Feliks Petric, Mihael Petrovič ml., dr. Tomaž Kladnik in Boris Knific

Zunanji sodelavec:
Cveto Erman (križanka)

Lektorica:
Tanja Gregorič
Oblikovanje: Štefan Vidmar
Elektronski prelom:
SET, d.o.o.
Tisk:
Schwarz d.o.o.

Natisnjeno v marcu 2010 v nakladi 24.000 izvodov
Fotografije na naslovnici: arhiv ZVVS

Prispevke za naslednjo številko glasila Veteran pošljite po elektronski pošti na elektronski naslov: veteran@zvs.si ali na CD-mediju ali disketi 3,5 v urejevalniku Word for Windows na naslov: Zveza veteranov vojne za Slovenijo, uredništvo glasila Veteran, Rojčeva ulica 16, p. p. 2780, 1001 Ljubljana. Nepodpisanih prispevkov ne objavljamo.

Vse pravice pridržane - Copyright © ZVS Ljubljana

Zaradi osebnih (zdravstvenih) razlogov je 1. marca odstopil dosednji odgovorni urednik glasila Veteran dr. Marjan Toš. V odstopni izjavi je še navedel, da je odstopil iz načelnih razlogov, saj med drugim ni bilo mogoče uresničiti dane obljube in prizadevanj, da bi Veteran izhajal redno in postal glasilo, na katero bi bili vsi ponosni. Odstopno izjavo je posredoval predsedstvu ZVVS. V znak podpore uredniku so odstopili njegov namestnik Bogdan Ladinik ter člani uredništva Mihael Petrovič ml., Feliks Petrič in Zdenko Zajc.

Urednikov pozdrav

Dr. Marjan Toš

Ko pišem vrstice uvodnika za prvo letošnje številko Veterana, zunaj čisto na rahlo sneži. Snežinke leno padajo in debelijo belo odejo, s katero je prekrita vsa deželja. Toliko snega že dolgo ni zapadlo, zato ne preseneča, da izvajalcem zimske službe počasi zmanjkujeta soli in drugega posipnega materiala. Za sol menda ni treba skrbeti, še preveč je bo, zlasti če se bo naš nepredvidljivi vsakdanjik nadaljeval s takšno dinamiko, kot se je že konec minulega leta zavrtel. Nič spodbudnega ni v deželi naši, sami črni scenariji, afera nad afero, kriminal nad kriminalom, brezposelnost nad brezposelnostjo, neodgovornost nad neodgovornostjo, politizacija nad politizacijo, zavist nad zavistjo, zaplankanost nad zaplankanostjo in še bi lahko naštevali. Smo se borili za državo, v kateri ni več skoraj nikakršnega zaupanja, v kateri je vsak vsakemu sumljiv, v kateri tečejo kri, znoj in solze namesto potokov ljubezni, veselja in medsebojnega spoštovanja? Pa menda ja ne bomo podlegli novim skušnjavam divjega liberalnega kapitalizma, ki je odnesel tako rekoč vse vrednote, pometel s človečnostjo, dostojanstvom in delom kot veliko vrlino. Še več, z delom kot neodtujljivo pravico vsakega državljanu, da si sam s poštenimi in včasih žuljavimi rokami zasluži za vsakdanji kruh. Takšnega, ki bo imel debelo skorjo, in takšnega, ki ga bo dovolj za staro in mlado. Četudi ne bo vedno beli, pomembno je, da bo in da ne bo treba prosjačiti za drobtinice. A ne samo da belega kruha pogosto ni več v prenekateri shrambi in namiznem predalu, zdaj je ponekod zmanjkalo že črnega. Tako daleč smo prišli, da morajo ljudje, ki so še do včeraj v lastnem znoju služili za kruh in mleko, po osnovne dobrine v javne kuhinje, k socialni službi, Rdečemu križu ali h Karitas.

Nekaj je res narobe v tej deželi, ki bi lahko bila mala Indija Koromandija ali balkanska Švica, kot so pred letoma 1990 in 1991 napovedovali mnogi. Kriza je najedla vse pore, a še ni pokazala vseh čeri, tako da naj bi po napovedih poznavalcev najhujše šele prišlo. Mar res? Kaj je lahko še hujšega kot izguba delovnega mesta, izguba pravice do dela in zaslužka, s katerim lahko preživimo sebe in svoje družine? A tudi tisti, ki še imajo delo, so zanj mizerno plačani. Zaslužijo komaj za položnice in še zanje včasih zmanjka. Kje je kruh za otroke, kje so oblačila, kje so stanovanjski stroški, kje so stroški za šolanje otrok, kje so zdravstvene in druge storitve? Ljudje komaj povežejo konec s koncem, preklinjajo, jočejo, doživljajo živčne zlome, mnogi celo ne vzdržijo in posežejo po vrvi ... Hudo je in nekaj bo treba spremeniti. Tudi zgleda, ki so vse prej kot to in ki velikokrat le še podžigajo strasti. Socialne škarje so naredile nerazumljive reze, prepad med revnimi in bogatimi je vse globlji, o socialni, predvsem pa pravni državi lahko vse bolj sanjamo, kot govorimo. Poglavje zase je odgovornost - na vseh ravneh. Še včeraj nedotakljivi baroni, bahavi lastniki (le kako so prišli do tolikšnega bogastva, ki so ga v socializmu ustvarjali vsi) in njihovi vazali zdaj jokajo in stokajo, ker ni bajnih letnih nagrad za uspešno vodenje podjetij, ker ni dividend in vseh drugih privilegijev. In prosjačijo državo, naj jim pomaga z denarjem iz svoje vse bolj prazne blagajne. Kako imajo obraz, le kje sta njihova moralna drža in z njo povezano dostojanstvo, ki bi ga zdaj toliko bolj pričakovali? Dobički in dobički, pehanje za bogastvo za vsako ceno, preko človeških trupel, mimo jokajočih obrazov ponižanih in razžaljenih. Grabežljivost in pogoltnost brez meje, pohlep, ki ga je treba kratko malo obsoditi in mu narediti konec. Toda kako? Kdo bo prevzel breme te odgovornosti in tudi za ceno osebne nepriljubljenosti (morda celo konca politične kariere) izbral potezo, ki bo nakazala luč na koncu temnega predora. Prej ali slej se

bo našel kdo, kajti tako, kot je, preprosto ne gre več in dolgo ne more ostati. Čas je, da se demokracija izkaže tudi z odgovornostjo, imeni in priimki in da naplavi na površje sposobne, tiste, ki jim ne bodo v ospredju osebne interesi in koristi, ampak blaginja državljanov in državljanov skupne domovine. Sliši se neprijetno, a tako je. Niso redki, ki menijo, da je po dvajsetih letih čas za novo generacijo, čas za nove ljudi, sposobne in neobremenjene. V vseh pogledih. Obrazi dosedanjih so izmučeni, utrujeni, naveličani smo jih. In tudi njihovega razumevanja demokracije, politizacije za vsako ceno, preživele ideologizacije in še česa. Po dvajsetih letih bi bil čas, da po »polnoletnosti« resno in odgovorno poskrbimo zase, za svoje otroke in tudi starše. In ne obratno, da stari starši skrbijo za otroke in vnuke, ker slednji nimajo priložnosti poprijeti za delo. Narobe svet!

Slovenija je naša domovina. Je naša država, je naš dom, je naš svet. Svet je lep, pravijo tisti, ki so ga videli. In dom je svet, mar ne? Če bomo to razumeli, bomo lažje sprejemali lastno in skupno odgovornost. Časi so prekleto resni, terjajo veliko potrpljenja, razuma in odločnosti. Tega mora biti več tudi v naši veteranski organizaciji. Ne sme nas zamajati vsak vetrič, ne sme nas vreči iz tira vsako drobno dejanje, ki nam ni najbolj naklonjeno. Ne smemo biti tarča dnevne politike in še manj političnih obračunov posameznikov, ki se skrivajo za našimi vrati in svojimi kulislami. V organizaciji smo vsi enaki, eni z večjo odgovornostjo, drugi z manjšo. Pravice izhajajo iz zakona (kakršenkoli je, zakon je zakon) in pred njim bi morali biti vsi enaki. Ne glede na število medalj, ki mnoge posameznike počasi vlečejo k tlom. In jih rahlo smešijo v javnosti, saj za vsak korak menda le ni bilo treba pripeti odlikovanja. Zlasti če upoštevamo rek, da krogla in medalja običajno ne zadeneta pravih prsi. Nihče nima pravice zlorabljeni svojega položaja in izrekat vrednostnih sodb v imenu organizacije, še posebno če za to ni pooblaščen. Vsak pa seveda lahko pove (in mora povedati) svoje mnenje. A nima pravice, da ga vsiljuje drugim in jih s tem podreja ali celo žali njihovo dostojanstvo. Zavzemamo se za resnico in pravico. Resnica boli, zato je mnogi nočejo sprejeti. Zlasti če z njo ovržemo namišljena velika dejanja in epopeje, ki jih v zgodovini ni bilo. S temi temami se bomo zagotovo vedno bolj soočali, verjamem, da bodo tudi na straneh našega Veterana naletele na takšne in drugačne odmeve. Oglašja se vse več članov, ki poznajo drugo plat »velikih zgodb« in herojev. Imamo vso pravico, da jih slišimo in o njih preberemo. Zgodovinska stroka bo čez leta znanstveno postavila stvari na svoje mesto, v kontekst časa, prostora in dogajanja. Prav je, da je tovrstnih prispevkov čim več, da slišimo odmeve z različnih zornih kotov, da povemo o njih še lastna mnenja, soočimo poglede in s tem veliko pripomoremo k resnici. Ali vsaj resničnosti. Strani Veterana so za odstiranje resnice vedno na voljo, tudi takrat, ko morda nekatera dejstva za posameznike ne bodo najbolj bleščeča.

Veteran žal zaradi hudih finančnih zagat, s katerimi se ubada tudi naša krovna organizacija, ne izhaja redno. Kljub zamikom se trudimo biti objektivni, informativni in celo dokumentarni. Grafično podoba smo spremenili, v vsebinskem pogledu pa se bodo nekatere spremembe še zgodile. Predvsem bomo skušali biti v prvi vrsti informativno glasilo Zveze veteranov vojne za Slovenijo. A ker nismo ne tednik in ne mesečnik, ne bomo objavljali klasičnih poročil o dogodkih na terenu oziroma se bomo temu poskušali izogniti. Predstavljali bomo utrip organizacije, od Kopra do Lendave, od Jesenic do Metlike. Še naprej ostajamo odprti za vaša pisma, pobude, kritiko in še kaj. Reagirali bomo na aktualna dogajanja, vključno z odmevi na politične teme, če se bodo neposredno dotikale našega delovanja in problematike. A se seveda ne bomo šli dnevne politike in še manj strankarstva. Zanj v naši reviji ni in ne bo prostora. Zato pa so na stečaj odprte strani za polemične zapise in razmišljanja, za vse, razen za tiste, ki bi s tem žalili drugače misleče. Srčno upam, da bomo z Veteranom postali še večji tovariši in prijatelji. Prijateljstvo je izjemna vrlina in odlika. Ne smemo pozabiti, da »kakšen tovariš deli s prijateljem trud zaradi trebuha, pred bitko pa bo pobral ščit«, in predvsem ne smemo prezreti, da »v svoji duši ne pozabi na prijatelja, ne pozabi nanj, če si premožen«. In smo znova na začetku pisanja z dodatkom iz »knjige knjig«, da »življenje človeka, ki pogleduje po tuji mizi, ne more veljati za življenje«. Lahko k temu sploh še kaj dodamo?

26. zasedanje Generalne skupščine Svetovne veteranske organizacije

V Kopenhavnu na Danskem je od 19. do 23. oktobra 2009 potekalo 26. zasedanje Generalne skupščine Svetovne veteranske organizacije. Iz Slovenije smo se zasedanja udeležili Marjan Grabnar, nacionalni predstavnik, in Mitja Jankovič, oba Zveza veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS), Jože Romšak, Zveza voja-

Osvobodilne vojske Kosova. Pri slednji je delegacija Srbije ostro protestirala, vendar je bila kljub temu sprejeta, tudi zaradi velikih prizadevanj hrvaške delegacije.

Na zasedanju je bilo sprejetih 28 resolucij, s katerimi države, ki so jih predlagale, želijo doseči, da se posamezne zadeve bolj celovito uredijo (npr. socialni status veteranov). ZVVS bo vse resolucije posredovala ministrstvu za delo, ki je v Sloveniji zadolženo za to področje, nekaj

Slovenska delegacija na 26. svetovnem veteranskem kongresu

ških invalidov, in Bojan Potočnik, Zveza združenj borcev NOB. Pred odhodom na zasedanje smo na usklajevanem sestanku vseh članic Svetovne veteranske organizacije uskladili vsa stališča. To je bilo organizirano v enem izmed hotelov, in to z veliko finančno in kadrovsko podporo danske vojske. Vsebinsko lahko dogajanja na zasedanju razdelimo v tri sklope, in sicer:

- sprejetje novih članic,
- sprejetje resolucij in
- volitve novih organov.

V članstvo Svetovne veteranske organizacije sta bila med drugim sprejeta **Policijsko veteransko združenje Sever** in veteranska organizacija

pa jih bomo prevedli v slovenščino, da bodo dostopne članstvu.

Na zasedanju sta bila ponovno izvoljena za predsednika Hamid Ibrahim, Malezija, in za generalnega sekretarja Mohammed Benjelloun, Maroko. Za podpredsednika za evropske zadeve (pododbor za Evropo) je bil izvoljen novi član Viggo Bergtun, Norveška.

Poleg uradnega dela so bili organizirani še številni sprejemi in vrsta neformalnih pogovorov. Za leto 2010 je načrtovano srečanje ob 60-letnici Svetovne veteranske organizacije in 65. obletnici konca druge svetovne vojne, ki bo najverjetneje v Parizu.

Marjan Grabnar

Obisk pri ministrici za obrambo dr. Ljubici Jelušič

Oktobra lani je ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič sprejela delegacijo ZVVS. Delegacijo so sestavljali: Janez Pajer, predsednik, Danijel Božič, predsednik NO, in Mitja Jankovič, generalni sekretar. Potrebo po skupnem sestanku je narekovalo kar nekaj zadev, ki so bile nedorečene v odnosu med ZVVS in MORS.

Ministrico smo seznanili o zastoju pri reševanju statusa CVVS Logatec. Na strani ZVVS ni nikakršnih zadržkov do podpisa pogodbe, ki je že pripravljena na GŠ. Postavili smo zahtevo, da se zadeva reši do konca letošnjega leta, saj neurejen status centra povzroča obilo težav v delovanju zveze in nepotreben razkol med članstvom. Ministrica je obljubila, da bo zadevo preverila in pospešila dokončanje ureditve statusa CVVS Logatec.

Dotaknili smo se sodelovanja med ZVVS in SV, ki je skoraj popolnoma zastalo in se kljub podpisanemu sporazumu o sodelovanju ne izvaja. Ministrica nas je seznanila s težko finančno situacijo na MORS in s tem o omejitvah pri izvajanju sodelovanja. Poudarila je, da SV izvaja najnujnejše operacije in da mora bistveno zmanjšati materialne stroške. Predlagala je, da pripravimo letni načrt sodelovanja. Pojasnili smo ji, da se to pripravi redno za vsako leto posebej. Opozorili pa smo, da je treba načrt izvajati za vse pokrajine enako. Če lahko enote SV na določenem prostoru skuhamo golaž (z našimi sestavinami), potem naj to velja za celotno Slovenijo enako. Ministrica se je zavezala, da bo s predstavniki SV preučila zadeve in nas o ugotovitvah pisno seznanila ter napovedala ponovni sestanek v zvezi z navedenimi temami.

Ministrico smo opozorili na prihajajoče obletnice, ki so povezane z osamosvajanjem Slovenije. Dogovor je, da vsakih pet let slovesnost ob odhodu zadnjega vojaka JA iz Slovenije pripravi država Slovenija oz. MORS. V vmesnem obdobju bosta proslave pripravljali ZVVS in ZPVD Sever. Posebej smo izpostavili, da je v letu 2011 predvideno bistveno zmanjšanje sredstev za delovanje ZVVS. Poudarili smo, da si podobne blamaže, kot je bila proslava ob 40. obletnici ustanovitve TO v Mariboru, ne moremo več privoščiti. Z dnem odhoda zadnjega vojaka JA smo na teritoriju Slovenije vzpostavili popolno suverenost države. Prav tako je bil ministrici predstavljen projekt novega spomenika, ki bo stal na koprskem pomolu, in pomoči ministrstva pri pridobivanju sredstev za postavitve spomenika. Predračunska vrednost za postavitev je minimalno 270.000 €, ki jih ZVVS sama ne more zagotoviti.

Mitja Jankovič
generalni sekretar ZVVS

Pajer in Ertl - zagovornika kršenja človekovih pravic

Srečko Kržanec
predsednik OZVVS Štore

Članek s tem naslovom sem zasledil v glasilu Celjan, ki je izšlo v sredo, 6. januarja, objavljen je bil v rubriki Pisma bralcev. Poleg predsednika veteranov vojne za Slovenijo Janeza Pajerja in dobitnika visokega državnega odlikovanja, nekdanjega šefa Službe državne varnosti Tomaža Ertla je bil omenjen tudi predsednik RS dr. Danilo Türk. Bilo je devetnajst podpisnikov omenjenega pisma. Kot član veteranske organizacije jih večino poznam. Prebral pa sem tudi komentarje posameznikov na spletni strani veteranske organizacije, njihovo pisanje me je resnično zelo razočaralo.

Osebnostno se v nadaljevanju ne bom spuščal v nobeno polemiko ali kaj podobnega, to odločno zavračam. Nekaj pa je pri tem pismu le težko oziroma nemogoče razumeti. Pri naštevaju Ertlovih »grehov« ste, dragi stanovski kolegi, v drugem odstavku le malo pretiravali. Govoriti med drugim o načrtovanju koncentracijskih taborišč pri nas v osemdesetih letih prejšnjega stoletja je le malo pretirana okusa in zdravega razuma. Glede na dejstvo, da se tudi jaz počasi bližam šestdeset letom in da sem pošteno služil TO polnih šestnajst let ter bil udeleženec vojne za Slovenijo, relativno dobro poznam obdobje pred osamosvojitvijo Slovenije. Lahko pa mi globoko verjamete, da izjemno dobro poznam tudi čas po njej in da je človek nad njim večkrat zelo globoko razočaran. Veliko omenjenih »grehov« je še kako živih tudi v času t. i. demokracije. Naj me, prosim, nihče ne prepričuje, da ni tako. Saj če nisi naš, si proti nam - to politično parolo zelo dobro poznam in pika. In dobro vemo, kateri politik jo je izrekel.

Naslov članka je pompozna in namenjena podpisnikov pisma je seveda dosežen. Vendar velika večina teh podpisnikov na žalost ne pozna ali pa noče poznati razlogov za podelitev visokega državnega odlikovanja Tomažu Ertlu. Predsednik RS dr. Danilo Türk je lepo razložil, na kakšni osnovi se je odločil, da Tomažu Ertlu podeli odlikovanje, in na čigavo pobudo. Če kdo tega ne razume ali celo noče razumeti, mu pač ni pomoči in zdaj celo zahtevati Pajerjev odstop je skrajno neresno in neodgovorno.

Predsednik veteranov Janez Pajer je dobil mandat na glavnem zboru in menim, da lahko poda izjavo za javnost, toliko kompetenc pa mora imeti. Kaj naj sedaj vsakega posebej od več kot 25.000 članov vpraša, ali lahko da kakšno izjavo ali celo skličiče izredni kongres? Dajte no, toliko zaupanja vendarle mora imeti med nami. Vendar ljudje ne znajo brati, bolje, nočejo razumeti. Saj komaj čakate, da lahko planete po žr-

tvi in pljuvate po dolgem in počez. Vsi pa nismo mnenja, da je treba našega predsednika javno linčati in ga blatiti. Prati umazano perilo v medijih je zelo slabo in nespodobno. To pri nas tako ali tako uspešno počne politika. Ali vam, dragi kolegi, ni jasno, da nekateri v državi komaj čakajo, da se skregamo, saj ne marajo ne nas in ne borcev iz časa NOB, in se iz vsega samo norčujejo. O tem ni dvoma. ■

Za kaj sem (smo) se boril(i)?

Srečko Kržanec
predsednik OZVVS Štore

Na to vprašanje ne znam odgovoriti, ker tega včasih enostavno niti sam ne vem. Vem pa zagotovo, da ne za to, da so, seveda po »zakoniti« poti, po letu 1991 olastnili (pokradli) ogromno družbenega premoženja, nekateri so ga pozneje tudi popolnoma uničili ali ga celo prodali tujcem. Prav ta tujec je potem postavil na cesto delavce in zaprl podjetje, kot je primer Tobačna tovarna v Ljubljani. Za to se resnično nisem (nismo) boril(i).

Koliko podjetij so spravili v stečaj in delavcev na cesto, ne vem natančno in to težko ocenjujem, a jih je ogromno, to vem. Vem tudi to, da si stečajni upravitelji delijo velike vsote denarja iz stečajne mase in namerno zavlačujejo stečajne postopke. Vsaj doslej so jih. Zakonodaja pa jim omogoča, da so prvi na seznamu pri delitvi denarja, na zadnjem mestu in če slučajno kaj ostane, pa so delavci. Krasno napisana in sprejeta zakonodaja, ni kaj. Svinjarija brez primere. Stečajni postopki pa se vlečejo in vlečejo v neskončnost, zakaj tako, je odgovor verjetno kot na dlani. Ne, hvala, za to se res nisem (nismo) boril(i).

Ko že omenjam stečaje nekaterih podjetij, ti zagotovo niso vsi posledica svetovne gospodarske in finančne krize, temveč tudi kraje njihovih vodilnih. Pohlep po denarju ne pozna več meja. Krasen primer so besede enega bivšega njihovega zaposlenega, ki je ostal brez dela in brez možnosti za preživetje in je v obupu izrazil željo, da ne potrebujejo drugega kot komandose, da te lopove polovijo.

Ko gledam in poslušam te novodobne ekonomske teoretike, sicer doktorje ekonomskih znanosti, mi gre kar nekako na bruhanje in se mi včasih celo smilijo, ker ne obvladajo preproste kmečke logike, kaj šele več zdravega razuma. Važen jim je samo dobiček oziroma kapital. Vso proizvodnjo bi najraje preselili v države tretjega sveta, za nacionalni interes jim je malo mar oziroma čisto nič in jim je popolnoma tuj in odveč. Zanje niso več pomembne vrednote, teh nimajo in jih niti ne poznajo. Kaj si pa mi, navadni smrtniki, pravzaprav domišljamo? Predstavniki delodajalcev obupavajo nad baje previsokimi delavskimi plačami, ki bodo naša podjetja spravile na boben. Skratka, delavci bomo uničili gospodarstvo in s tem tudi to našo ljubo ubogo državo Slovenijo. Tako je razumeti izjave nekaterih odgovornih v naši državi. Zanimivo, zelo zanimivo in celo nekoliko šokantno. Če je teh nekaj sto evrov, ki jih dobi slovenski delavec, takšno zlo, da bomo uničili celotno gospodarstvo in da ne bomo konkurenčni, potem je tu nekaj hudo narobe in z nami delavci verjetno ni vse v redu. Bog si ga vedi.

Tudi breme krize smo prevzeli v glavnem delavci v gospodarstvu, saj smo imeli samo mi v večini 32-urni delavnik in s tem nižjo plačo. Tako je in pika. Naj me ne poskuša nihče prepričevati, da ni tako. Niti za eno negospodarsko dejavnost nimam podatka, da so jim zmanjšali fond delovnih ur in znižali plačo in da so koga poslali na cesto ali, če uporabim bolj uraden iz-

raz, na zavod za zaposlovanje, kot se je to dogajalo mnogim zaposlenim v gospodarstvu. Če je to zgolj slučaj ali pa jaz tega popolnoma ne razumem, se za svojo trditve z velikim veseljem globoko opravičujem, vendar menim, da so moje trditve resnične in predvsem pravilne.

Ali smo se borili med drugim za to, da bo delo popolnoma razvrednoteno in da se od dela ne bo dalo več normalno živeti? Verjetno ne. Da so razlike v plačah takšne, kot so, je nenormalno in celo nemoralno, nekateri radi uporabljajo celo besedo nehigienično. Ne, hvala, za to, da si posamezniki (dobro vemo, za katere ljudi gre) izplačujejo plače, nagrade, odpravnine v sto tisočih evrov, se res nisem (nismo) boril(i). Vsote, ki jih delavec ne zasluži, četudi nam podaljšajo delovno dobo na 150 let. Ne, hvala, tudi za to se nisem (nismo) boril(i). In taisti ljudje po navadi sedijo v treh nadzornih svetih, prej kar v petih, ter kot Rubikova kocka rotirajo iz enega podjetja v drugo in vlečejo ogromne vsote denarja za visoke sejnine in lepe nagrade. Baje, odgovarjajo s svojim premoženjem. O, hudiča, samo eno ime mi, prosim, navedite. Lepo vas prosim, koga pa imate za norca, kdo je pri nas sploh že za kaj odgovarja?! Razen tisti, ki je namesto 50 km/h peljal 55 km/h skozi naselje, to pa je tudi vse. O ja, pa še na enega sem se spomnil, da ne bom pozabil, na bivšega politika, ki zaradi različnih goljufij prestaja zaporno kazen, sedaj pa bo celo tožil državo. Ta človek bo tožil državo?! Da te kap, prava pravcata burleska! Ne, hvala, za to se pa res nisem (nismo) boril(i).

Očiten primer, da ne govorim na pamet, je ta, da sem v TV-dnevniku en večer na obeh televizijah, nacionalni in Pop TV, čisto slučajno videl človeka (direktorja), ki je bil praktično v enem dnevu v Muri, potem, mislim da, v Mercatorju, Petrolu in NLB. Dopuščam seveda tudi možnost, da sem ime kakšnega podjetja zamenjal. Povsod je bil udeležen, pri enih kot rešitelj, pri drugih kot nadzornik. Ni kaj, kapa dol pred takšnimi fenomeni. Ta zna priti do denarja, sem si mislil. Delavec pa praviloma ne more dobiti ene plačane nadure, ker bo verjetno zaradi tega podjetje obubožalo. Tudi regres in prevoz na delo je problem izplačati. Samo čakamo trenutek, ko bo zaradi tega katero podjetje propadlo; tako dopovedujejo delavcem in jim solijo pamet. Ne, hvala, za to se res nisem (nismo) boril(i).

Nekje sem omenil banko. Skoraj vsa leta, kar se spominjam, davkoplačeval-

Izjava za javnost Zveze veteranov vojne za Slovenijo ob peticiji Ukinimo vojsko

Članstvo Zveze veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS) z veliko zaskrbljenostjo spremlja najnovejšo pobudo dela slovenske javnosti, ki v tako imenovani peticiji o ukinitvi Slovenske vojske izraža pomanjkanje domovinske zavesti in popolno odsotnost pojmovanja države. Slovenska vojska, ki ima korenine že v času NOB in še posebno v osamosvojitveni vojni, je pomemben dejavnik državljanstva in zagotovilo za varovanje slovenskega naroda in ozemeljske celovitosti Slovenije. Ustavna dolžnost vsakega državljana Republike Slovenije je, da ob agresiji brani svoj narod. Vprašamo se, kje, če ne v Slovenski vojski, lahko pridobi državljan potrebno znanje in veščine za obrambo domovine!

Zveza veteranov vojne za Slovenijo podpira delovanje Slovenske vojske, še več, podpira tudi njen razvoj pri zagotavljanju nacionalne obrambe, ki mora temeljiti na zgodovinskih izkušnjah. Od Slovenske vojske v sedanjem obsegu pričakujemo, da bo jedro in nosilec vojaškega odpora in usposabljanja državljanov Republike Slovenije.

Dejstvo je, da samostojne države Slovenije ne bi bilo, če ne bi v letu 1991 pripadniki Teritorialne obrambe Slovenije, kot predhodnice Slovenske vojske, in takratne Milice premagali veliko močnejšega agresorja.

V ZVVS podpiramo predloge za ponovni razmislek o prevelikem angažiranju Slovenske vojske v mednarodnih operacijah.

Janez Pajer
Predsednik ZVVS

ci saniramo banke. Če že ne vsa leta, pa kar nekaj let od osamosvojitve. Zanimivo, resnično zanimivo, izplačila nagrad zaradi visokih dobičkov, visokih odpravnin pa so deležni izključno člani uprave bank. Torej samo peščica izbrancev. Ja, seveda, to je normalno in skladno z zakonom, tako so pač sestavljene pogodbe. Kaj moremo.

Ali so ti gospodje kdaj pomislili, da lahko tudi mi delavci koga kam preselimo in pošljemo v »tretji svet« in ne samo oni našo proizvodnjo. Če bodo vso proizvodnjo preselili »drugam«, a se zavedate, dragi gospodje in spoštovane gospe, da od raznih zbornic, uprav, svetov, agencij, zavodov, raznih skladov, direktoriatov, ustanov, ki jih je na stotine po naši domovini, ne bo ne denarja in ne razvoja. Ali se ne zavedate ali pa se celo pretvarjate, kdo ve, da je samo močno in zdravo gospodarstvo tisto, od katerega se lahko nadejate denarja in razvoja države. Pa kljub temu nekateri na ministrstvih še kar naprej sanjajo o ustanavljanju nekaj novih agencij. Toliko akademskih naslovov, pa tako malo kmečke logike.

Ne trdim in tega si tudi ne upam, da ne potrebujemo ljudi v negospodarskih dejavnostih, o tem seveda ni nika kršnega dvoma. Nobenega dvoma pa tudi ni, da so te službe kadrovske prenatrane. Ljudi v posameznih inštitucijah kar mrgoli, toliko jih je. Naj je vlada leva ali desna, vsi tiščijo svoje ljudi

v varno zavetje lepo plačanih služb. Popolnoma odveč in škoda bi me bilo prepričevati, da to ni res. V mislih nimam zdravstvenih domov, bolnišnic, vojske, policije. Teh je tako premalo, sploh policistov, ko pa imamo toliko lopovov po državi, da jih privedejo tja, kamor sodijo. Večino v zapor, nekateri pa bi morali celo na vešala.

Ob toliko inšpekcijskih službah, ki se skrivajo po raznih agencijah in inšpektoratih, nihče ni pravočasno ugotovil, da se delavcem ne plačujejo prispevki za zdravstveno zavarovanje in za pokojnino. Te iste inšpekcijske službe pa ti takoj pošljejo rubežnika, če ti delovna organizacija zaradi stečaja ni odplačala mesečnega kredita za nekaj evrov. To je žalostno, zelo žalostno. A sem se (smo) morda za to boril(i), da je sedaj na seznamu kar 150.000 ljudi, katerim v preteklih letih niso bili plačani ti osnovni prispevki? Ubogi ogojčani delavci. Sramota! Kje pa so bili tedaj nadzorniki, kaj so delale gospodarska in obrtna zbornica in ostale pristojne službe? Oprostite, nič, popolnoma nič in verjemite mi, nihče niti za to ne bo odgovarjal. Kdo se bo sekiral za teh 150.000 delavcev, dajte no mir, kaj se pa greste? Bomo pač obrate zaprli ali jih preselili na Kitajsko, takšen bo odgovor. Sedaj sem že toliko star, da poznam takšne in drugačne odgovore, ki niso daleč od resnice.

Zadnje čase smo kar naenkrat začeli govoriti o begu možganov (menedžer-

jev) v tujino. Lepo vas prosim, to je vic leta. Če bi (tajkuni) že odšli, bi jih verjetno ali pa nekaj zagotovo kar takoj zaprli in nagnali nazaj in nič drugega. To bi resnično rad doživel, za to se je pa splačalo boriti. O tem ni nikakršnega dvoma. Me bo iskreno veselilo, če bom kje lahko izbrskal ta podatek.

Seveda se po drugi strani iskreno zavedam, da biti direktor gospodarske firme, v državni ali zasebni lasti, ni preprosto, predvsem ne sedaj, v času svetovne gospodarske in finančne krize. Vseh ni mogoče metati v en koš, to bi bilo krivično in neodgovorno. Neodgovorno bi bilo tudi trditi, da imajo vsi direktorji previsoke plače, tega ne želim in ne upam. Zagotovo pa si upam trditi, in to s polno mero poštenosti in

odgovornosti, ki jo premorem, da so delavci v naši državi občutno preslabo plačani. To je neizpodbitno dejstvo in ne dovolim, da bi me kdo hotel prepričati, da nimam prav.

A sem (smo) se 1991. leta morda boril(i) za to, da nam bodo čez kakšnih petdeset let govorili in prikazovali našo borbo za samostojno Slovenijo kot nekakšno kriminalno dejanje in ga omalovaževali tako, kot to počnejo sedaj z borci NOB? Tudi tega se odkrito in močno bojim, saj je pri nas vse mogoče. Sicer je že sedaj, po 18 letih od osamosvojitve, ogromno veterancev, ki prejemajo socialno podporo ali so na zavodu za zaposlovanje oziroma so brezposelni. Tako je moj strah povsem utemeljen in upravičen.

A sem (smo) se za to boril(i)?

Pa še nekaj mi leži na duši, to moram vsekakor omeniti. Polnih 18 let že poslušam o teh prekletih orožarskih afezah, o nesmotrnem nakupu orožja itd. Koliko komisij se je že pred leti ustanovljalo za to, koliko denarja so porabili za razne komisije, epiloga pa ni in ni. Pa je vse bilo vedno tako hudičevno transparentno. V čigave žepe vse je šel denar za provizije pri nakupih orožja v zadnjih 18 letih, lahko domnevamo in ugibamo, morda koga celo po krivici obsojamo. Tega ne vem. Na koncu bom parafrazirano uporabil besede velikega partizanskega pesnika Karla Destovnika - Kajuha: »Da, veš, domovina, za kar sem se boril, se ne bi rad še enkrat boril.«■

Bil je čas ...

Ni bilo časa za vprašanja.

Bil je čas dejanj.

Ni bilo časa za omahovanja.

Bil je čas, poln sanj.

Ni bilo časa za strah.

Bil je čas modrih misli, v realnost vpetih. Na mah.

In ni bilo časa iskati »tisto, pravo«.

Bil je čas pogumnih. Za državo!

R. Končar

Kaj se dogaja?

Srečko LISJAK

častni predsednik ZVVS

Že dalj časa se med članstvom pa tudi člani organov zveze krepki nezadovoljstvo z delovanjem in izvajanjem aktivnosti ZVVS. Še posebno se del članstva sprašuje, kaj se dogaja na področju temeljnih vrednot, poslanstva, prepoznavnosti in zlasti ohranjanja spomina na obdobje 1990-1991 pa tudi na področju finančnega poslovanja ZVVS. Kot dolgoletni predsednik ZVVS in sedaj častni predsednik pa tudi predsednik OZVVS Veteran Nova Gorica se čutim moralno odgovoren, da opozorim na meni dostopne nepravilnosti in netransparentno delovanje. Moje ugotovitve ne pomenijo brezplodne kritike, ampak iskreno željo, da naša organizacija uspešno, prepoznavno in formalnopravno deluje v dobro veterank in veteranov vojne za Slovenijo.

Svoje ugotovitve sem analiziral skupaj z nekaterimi kolegi in kolegicami, predvsem z željo, da preverim pravilnost in transparentnost svojih ugotovitev. Zato so ugotovitve, ki jih bom podal, skupno delo, za kar sem jim hvaležen.

Ta moj nastop danes tukaj v Poljčah (na

srečanju vodstev OZ VVS 6. marca - op. ur.) sta še posebno zaznamovali izjavi spoštovanega predsednika ZVVS, ki je na seji predsedstva ZVVS 12. februarja 2010 izjavil naslednje:

Srečko Lisjak ni več vabljen na seje predsedstva, ker je moteč element na Severnoprimumskem. Na tej seji je tudi dejal, da je Srečko Lisjak v petnajstih letih predsedovanja organizacijo spolitiziral. Teh izjav danes ne bom komentiral, ker nista vredni mojega komentarja.

Ti dve izjavi bomo razčiščevali znotraj legalnih organov naše zveze.

Sedaj mi dovolite, da le naštejemo ključne nepravilnosti v delovanju naše zveze:

A Strategija delovanja ZVVS glede na temeljna izhodišča, cilje in poslanstvo ZVVS in Statut ZVVS

1. Predsednik ZVVS je podpisal neko listino o neki republiški »koordinaciji« veteranskih društev v RS. Ta oblika povezovanja in koordinacije ni opredeljena v nikakršnem aktu ZVVS in nima formalnopravne podlage. Za to dejanje oziroma pooblastilo tudi ni nikakršnega ustreznega formalnopravnega sklepa kakršnegakoli pristojnega organa ZVVS.

Ugotovitev:

S tem dejanjem je predsednik ZVVS kršil 13. in 17. člen Statuta ZVVS.

2. Predsednik ZVVS je podpisal »pogodbo« o sodelovanju z zvezo policijskih društev Sever in Zvezo slovenskih častnikov brez ustreznih sklepov organov ZVVS. Nismo zoper sodelovanje, vendar bi vsebino pogodbe moralo obravnavati predsedstvo in sklep sprejeti GZ ZVVS.

Ugotovitev:

To dejanje pomeni kršitev 13., 17. in 18. člena Statuta ZVVS.

3. Javna izjava predsednika ZVVS in ne-

katerih članov predsedstva, da je »odhod« zadnjega vojaka JLA iz Slovenije ustrežnejši izraz od izraza »izgon« zadnjega vojaka JLA iz Slovenije, pomeni razvrednotenje in nekorektno prikazovanje pomena in dosežkov vojne za samostojno Slovenijo.

Ugotovitev:

Uporaba besede odhod namesto izгона pomeni kršitev 8. člena Statuta ZVVS.

4. Izjava predsednika ZVVS v Poljčah na posvetu predsednikov in sekretarjev, da je 17. maj laž. To je žaljivo, nedopustno in skrajno neodgovorno dejanje. To, da ni bil pripadnik MSNZ in ne pozna organiziranosti, nalog, vloge, aktivnosti in ne nazadnje dosežkov ga ne opravičuje odgovornosti v zvezi z to izjavo.

Ugotovitev:

Izjava pomeni kršitev 4., 7., 12., 13. in 18. člena Statuta ZVVS in žalitev pripadnikov in celotnega projekta MSNZ.

5. Predlog nekaterih sprememb temeljnih vrednot in določb STATUTA ZVVS – pomeni nedopustno poseganje v doktrino organiziranja, delovanja in zgodovinske vloge v obdobje osamosvojitve 1991 in poslanstvo, ki ga opredeljuje veljavni Statut ZVVS.

Nedopustno in nesprejemljivo je, da se v celoti poskuša spremeniti 4. člen STATUTA ZVVS iz katerega naj bi se črtala obrazložitev zakaj je 17. maj 1990 Dan ZVVS.

To pomeni negacijo in nepriznavanje projekta MSNZ ter upora in zavrnitve ukaza o oddaji orožja TO. To pomeni zanižanje zgodovinske vloge obeh dejanj. Nadalje: poskuša se brisati določilo 8. člena Statuta ZVVS, ki določa, da je na enem območju možno organizirati in v ZVVS sprejeti le eno OZVVS. To pomeni, da bo možno na istem notnem območju organizirati več območnih

združen. Iz tega izhaja, da lahko pride do rušenja koncepta organiziranosti ZVVS.

Prav tako se poskuša uveljaviti možnost, da dve OZVVS lahko ustanovijo PO ZVVS, Menimo, da je to nesmiselno, neracionalno in tudi stroškovno sporno.

Obenem pa tudi je v nasprotju z 27. členom, ki na podlagi zgodovinske organiziranosti MSNZ eksplicitno določa 13. Pokrajinskih odborov.

Prav tako je sporno določilo v 18. členu da glavni zbor voli člane predsedstva, to ni možno ker glavni zbor lahko člane predsedstva iz pokrajin le potrdi. Uveljavitev takšnega določila pomeni možnost rušenja koncepta zastopnosti pokrajin v predsedstvu ZVVS.

Zanimiv je tudi predlog, da se praporščak ne bi več voli in predlog določila, ki eksplicitno določa kateri pripadniki JLA ne morejo biti člani veteranske organizacije.

Briše se eksplicitno določilo, ki določa kateri pripadniki JLA ne morejo postati člani OZVVS.

Ugotovitev:

Predlagane spremembe veljavnega Statuta ZVVS posegajo v ustanovitvene temelje veteranske organizacije, ustanovitevno pogodbo med članicami - OZVVS in ZVVS ter njen elementarni del ustroja veteranske organizacije in njeno poslanstvo, zato je o njih nujna temeljita in vsestranska kvalificirana razprava na vseh nivojih ZVVS.

B Izvajanje programa dela in usmeritev ZVVS ter sklepov GZ ZVVS iz leta 2009

1. Ugotavlja se, da v dveh letih tega mandata organi in odgovorni v ZVVS niso opravili nalog na treh pomembnih področjih, in sicer:

- zastopanje in uveljavljanje interesov članstva pred državnimi institucijami
- izvajanje potrebnih aktivnosti za izboljšanje materialnih možnosti za delovanje OZVVS in POZVVS
- pridobivanje finančnih sredstev za delovanje ZVVS

2. Besedilo, ki ga je pripravil sekretariat predsedstva ZVVS v zvezi s pobudo nekdanjih generalov JLA o njihovih pokojninah na glavnem zboru 14. marca 2009 in 9. sklepom tega zbora, ni bilo realizirano. Sprejeti tekst na glavnem zboru oziroma izjava nista bila v medijih ustrezno objavljena. Postavlja se vprašanje, ali je besedilo sploh bilo posredovano medijem oziroma kdaj in kako je bila medijem posredovana izjava.

Ta neaktivnost organov ZVVS pomeni nespoštovanje določil 6., 7., 13., 18. in 19.

člena Statuta ZVVS in nekorekten odnos vodstva do sklepov GZ in članstva.

3. Na glavnem zboru ZVVS leta 2008 je predsednik ZVVS javno izjavil, da bo novo vodstvo ZVVS uredilo vse potrebno, da bo revija Veteran izhajala enkrat mesečno. Minili sta že dve leti, kar pomeni 2008 in 2009, a je Veteran v tem času izšel le dvakrat letno, kljub temu da je v preteklosti izhajal tudi tri- ali štirikrat na leto. Posebno nesprejemljivo in neresno pa je dejstvo, da se posamezne številke opredeljujejo, kot da sta v eni dejansko dve številki.

Ugotovitev:

Takšen način izdajanja glasila Veteran pomeni kršitev 6., 18., in 19. člena Statuta ZVVS ter 3. člena Pravilnika o urejanju in izdajanju glasila Veteran. Predlagamo, da se vložijo napor za vsaj dvomesečno izdajo glasila Veteran, da se analizirajo stroški in izdaja, predvsem pa se stroški pošiljanja racionalizirajo.

C Zakonitost delovanja zveze, vodstva in njenih organov

1. Podpora predsednika ZVVS odločitvi o podelitvi državnega odlikovanja g. Ertlu je bila brez soglasja kakršnegakoli organa ZVVS. Predsednik ZVVS je samovoljno podal izjavo kot predsednik ZVVS in s tem škodil ugledu in namenu delovanja naše organizacije ter posredno ustvaril nezadovoljstvo med članicami in člani območnih združenj.

Ugotovitev:

S to izjavo je predsednik kršil določila 13. člena in posledično določila 18. člena Statuta ZVVS.

2. Ni realiziran 7. sklep GZ ZVVS z dne 14. marca 2009, ki določa:

»Glavni zbor pooblašča predsedstvo ZVVS, da pripravi celovit podrobnejši in primerljiv finančni načrt za leto 2009 z upoštevanjem nalog ZVVS v letu 2009 in finančnih možnostih v roku enega meseca. Pri tem naj upošteva oziroma pojasni pripombe nadzornega odbora OZVVS Ljubljana okoličnica in delegatov GZ.«

Ugotovitev:

Neizpolnjevanje tega sklepa pomeni nespoštovanje sklepov GZ in kršitev določil 19., 20., 21. in 22. člena Statuta ZVVS.

Zakon o društvih med drugim določa, da finančno poročilo obravnava in potrjuje najvišji organ društva.

D Transparentnost in disciplina finančnega poslovanja

1. Ni realiziran 5. sklep GZ z dne 14. marca 2009.

»Glavni zbor pooblašča predsedstvo, da pripravi podrobnejše in primerljivo finančno poročilo za leto 2008 v roku enega meseca. Pri tem naj upošteva ozi-

roma odgovori na pripombe delegatov na zasedanju GZ.«

Ugotovitev:

Neizpolnjevanje tega sklepa pomeni kršitev določila 18. in 19. člena Statuta ZVVS.

2. Ni realiziran 6. sklep GZ z dne 14. marca 2009.

Predloge in pripombe poročila nadzornega odbora naj obravnava in realizira predsedstvo ZVVS ter v roku dveh mesecev poroča OZVVS.

Neizpolnjevanje tega sklepa pomeni kršitev določil 18. in 19. člena Statuta ZVVS.

Ugotovitev:

Za neizvajanje točk D 1 in 2 je odgovoren predsednik predsedstva ZVVS.

3. Ugotovitev:

Generalnemu sekretarju ZVVS je izplačana delovna uspešnost v letu 2008 za obdobje 6 mesecev v višini 60 % bruto plače in v letu 2009 20 % od osnovne plače mesečno za obdobje november 2008-maj 2009.

Odločitev predsedstva ZVVS o izplačilu uspešnosti kljub negativnemu mnenju Komisije za SFO in veljavnemu Pravilniku o sistemizaciji in plačah v strokovni službi ZVVS pomeni kršitev Pravilnika o sistemizaciji in plačah v strokovni službi ZVVS.

Posledično to pomeni kršitev 18., 19. in 21. člena Statuta ZVVS.

4. Poraba finančnih sredstev v višini 10.000 evrov za tako imenovani Klub Veteran ni bila načrtovana v finančnem načrtu za leto 2009. Prav tako je sklep o financiranju tega »kluba« predsedstvo sprejelo, potem ko je sklep že bil realiziran.

Ugotovitev:

Nenačrtovana in nenamenska poraba finančnih sredstev pomeni kršitev določil 18., 19., 32., 33. in 34. člena Statuta ZVVS, za kar je odgovoren odredbodajalec.

E Javnost dela in obveščanje članstva

1. Bistveno zmanjšana je prisotnost ZVVS v medijih, kar posledično pomeni manjšo prepoznavnost in manjši ugled organizacije kot celote v družbi, kar je nesprejemljivo.

2. Nesprejemljivo je, da se predsednik ZVVS udeležuje državnih proslav brez svečane veteranske obleke, ko predstavlja ZVVS.

Ugotovitev:

Takšno dejanje pomeni kršitev 5. člena Pravilnika o svečani veteranski obleki in posledično 12. in 13. člena Statuta ZVVS.

Nedejavnost na tem področju dela, aktivnosti in prepoznavnosti v družbi pomeni tudi neuresničevanje 6., 7. in 18. člena Statuta ZVVS. ■

Zapisi o osamosvojitveni vojni

Piše: Franc Pulko

Pekre, 23. 5. 1991 - 2. del

Vsi smo bili že kar nestrpni. Vse, tudi mene, je zanimalo, kako bo vse skupaj videti, ko bomo prišli v Pekre in ko bomo začeli usposabljanje prvih nabornikov Slovenske vojske. Od sodelavca »Mraka« sem že pridobil podatke, ki so sami po sebi govorili, v katero smer oziroma stran se nagiba delovanje KOS-a. Iz pridobljenih obveščevalnih podatkov je bilo razvidno, da J(L)A ne sedi križem rok in da se tudi ona intenzivno pripravlja na naš prihod iz Poljč pri Begunjah na lokacijo UC v Pekrah pri Mariboru. Se pravi, da nam pripravlja sprejem, kot se spodobi za takratno J(L)A in njeno vodilno stranko **Komunistično partijo Jugoslavije** z dolgoletno tradicijo.

Napočil je čas, ko smo se na tečaju zadnjič zbrali v jedilnici Republiškega centra za obrambno usposabljanje v Poljčah. V njej so bili: **Ernest ANŽEL**, kateremu sem v pekrskih dogodkih dal ime Ambrust, po protioklepem orožju, saj je z njim tekal in posledično strašil pripadnike JA, ki so bili v oklepkih vozilih. Po vojni je bil primerno nagradjen, saj so njegovo držo med obleganjem UC s pridom izkoristili v propagandne namene za SV; postal je simbol upora proti J(L)A. Danes je poveljnik Vojašnice generala Maistra v Mariboru. Vsa čast mu, spoštujem ga, ob pravem času na pravem mestu; **Trajko Barbutovski**, nesrečnika smo samesga pustili v UC, ko se je center začasno umaknil v Kočevsko Reko. Trajko je končal dve fakulteti, pravno in obramboslovno. Tik pred upokojitvijo je dobil čin majorja SV kot popotnico za dni počivanja; **Franc Gažler**, referent tehnike, brez katerega si ne bi mogli zamisliti bojevanja. Bil je zelo predan svojemu delu, čeprav ga nekateri niso razumeli, ko jim je poro-

čal o mankih materialno tehničnih sredstev (primer: vojašnica Slovenska Bistrica - precejšnji minus kurilnega olja, ki se je vlekel precej let). Zelo pa so mu bili hvaležni, ko jim je servisiral osebne računalnike, tudi po domovih, če je bila potreba. Nad vsem je obupal; **Zoran Gorjub**, ki so ga klicali »Vajat Erp« zaradi streljanja na mestih, ki niso bila predvidena za to; primer: streljanje v OŠ Bele Vode nad Šoštanjem v času, ko smo se vrnili iz Kočevske Reke in bili nastanjeni v Belih Vodah. Nosil je tudi pištoljnico - tok za pištolo - kar preko srajce. »Da jo lažje izvlečem,« je govoril, ko sem ga opozoril na videz; **Dušan Harl**, eden od sposobnejših poveljnikov iz stare šole, česar pa določeni niso dovolj cenili, ravno nasprotno - zavajali so ga in mu obljubljali vse mogoče, samo tistega mu niso dali, kar si je želel in bil za to tudi usposobljen. Zelo si je želel pištolo Beretta, tudi to so mu obljubili »pravljicarji«, toda dobil je ni nikoli; **Ervin Hartman**, poosebljena duša Pohorja, vse do časa, ko se je priključil skupini ljudi, ki pa nanj ni vplivala pozitivno ali pa je bil preveč senzibilen in ni zdržal pritiskov službe. Tako se je pač obnašal, ko sem ga srečeval v vojašnici v Mariboru; **Bogdan Horvat**, »stara dunajska šola«, končana vojna akademija, poln optimizma in energije; **Matjaž Klevže**, vedno pripravljen pomagati ljudem v stiski, posebno nežnejšemu spolu. Za delo, ki ga je opravljal, je bil osebno stno nedograjen, kar se mu je oprostilo zaradi njegovih let; **Andrej Kocbek**, ni ga treba posebej predstavljati. Velik minus zanj je, da je ostal doma pri družini, ko je bil UC napaden. Ob prometni nesreči, ki sem jo že omenil, je izpostavil svojega podrejenega - Mitjo. Okoli sebe je zbiral sebi všečne in jim podeljeval privilegirano položaj. Po odhodu iz 710. UC ni poskrbel za svoje podrejene, ni jim uredil statusov, kot jim je šlo; **Simon Korez**, zelo sposoben in natančen, zelo ambiciozen, skoraj preveč. V svoji ambiciozni drži se je postavil nad ostale in jih ocenjeval z vzvišene pozicije. Do nedavnega je bil v MORS-u na delovnem mestu častnika za stike z javnostjo in tam je še danes; **Dušan Kováčec**, rojen za tehniko, posebno za računalnike; **Dušan Krošl**, domoljub, brez katerega si ne bi mogli zamisljati dobre morale. V času napada na UC je ob M. Fekonji odigral pomembno vlogo. Bil je nosilec celotne podpore vsem v centru; bil je tisto, kar bi moral odigrati Kocbek.

Mislím, da se moramo vsi v večji meri zahvaliti prav njemu, da se je vse skupaj izteklo tako, kot se je. Čeprav je bil v Kocbekovi senci, je s svojo prisotnostjo takrat žarčil moč, ki smo jo prav vsi tako potrebovali; **Dušan Lazar**, vojaški stari maček s končano vojaško akademijo, čeprav malo sramežljiv, zadržan, vsaj v začetku; **Dorđe Legen**, še režiser Polanski bi mu zavidal. Prav njemu se ima UC zahvaliti, da so vse njegove aktivnosti, pred vojno in po njej, zabeležene na trak kamere; **Herbert Lešnik**, izkazal se je kot izjemno dober poveljnik voda. Kasneje sem mu predal dolžnost OV, saj je bil kot rezervni obveščevalec usposobljen za to delo. Nemalo razočaran pa sem bil nad njim, ko sem dobil podatek, da vodi obdelavo nad menoj, to je odprl, ko sem začel pisati knjigo **Mesec v vodi**. Verjetno že kaj prej, saj sem imel stike z ljudmi, ki so razmišljali s svojo glavo, čeprav včasih malo preveč čustveno. Mislím, da bi bilo pošteno, da bi navezal stik z mano in me povprašal o pisanju. Povedal bi mu in dileme, kaj, komu in zakaj, bi bilo konec. Njegov odnos ni bil korekten niti do drugih. Zase je zahteval privilegije od poveljnika vojašnice, kar ostalim ni bilo dovoljeno. Kot organ varnosti bi moral delovati v duhu pravičnosti in enakosti pred zakonom, ki je bil za vse enoten, tako imenovano pravilo službe v SV. S svojim nekorektnim delom je kriminaliziral dela, razmišljanja drugih in o njih zbujal sum. Mogoče mu delam krivico, kaj pa vem, saj ga nisem nikoli vprašal, kaj, kako in zakaj. In če bi ga?

Ob tej priliki bi rad še omenil nekaj, kar me zelo moti in obenem žalosti. Imam občutek in vem, da me ta nikoli ne prevara, da je »Herbi« ponovno zagnal gonjo proti meni. Predramil je tudi tiste, ki so ves svoj vek preživeli v polju vinskih hlapov, danes pa jih zanima moje zasebno življenje.

Branko Lorenčič, vedno pripravljen za akcije, dober možakar. Kratak čas je bil postavljen celo za poveljnika UC v Vojašnici Slovenska Bistrica. Sam si je rekel, da je stečajni upravitelj; **Srečko Markuš**, v času, ko smo bili v Kočevski Reki, nam je bil kot dobra gospodinja, kot mati svoji družini. Vozil je hrano in MTS na položaje. Skratka, bil je nepogrešljiv v vsakem pogledu. A nekateri niso znali ceniti njegove predanosti delu in so ga šikanirali; **Robert Mlakar**, naturalizirani Štajerec, dober poznavalec aviotehnike, rod zveza mu pomeni pol življenja.

S svojimi sposobnostmi nam je omogočal, da smo lahko komunicirali med seboj, ko je šlo zares. Čeprav je bilo na trenutke prav komično, kot na primer: iz Ljubljane smo dobili radijske postaje Rakal (prinesel jih je ravno Robert, ki je bil tudi zaradi tega v tečaju), za katere smo bili prepričani, da kar same kodirajo sporočilo, ki ga predajamo preko njenih valov. V razgovoru mi je moj sodelavec, polk. JA **Breznik** v obveščevalnem oddelku JA v Mariboru, dejal: »Kaj ga pa lomite tam v Pekrah? Vse slišimo, kaj se pogovarjate po sredstvih zvez.«; **Jože Murko**, sposoben poveljnik, končano obramboslovje, osebni prijatelj J. J. in njegov sošolec. Malo je bil neroden, če je bil dolgo v noč na kakšni zabavi, tudi s svojimi v kolektivu, ko je bil poveljnik vojašnice na Ptujju, ni poznal šale. Lahko bi se reklo, štajerska folklor, pa kaj; **Davorin Rečnik**, zelo čustven in dober prijatelj, sama dobrota; **Drago Selinšek**, vedno poln humorja, sposoben častnik, iz njega še bo kaj in je tudi bilo; še zdaj je poveljnik voda; **Darko Skok**, njegovo področje je letalstvo, res-

PŠTO; **Vili Šeruga**, izšolan na vojni akademiji JA; **Franc Šijanec**, izjemen delavec in prijatelj, v TO je tudi že opravljal skoraj vsa dela in naloge; **Mitja Terglav**, končana šola za miličnike v Tacnu, kasneje suspendiran iz milice, poln energije in humorja, zelo sposoben šofer in častnik, predvsem pa dober prijatelj in tovariš v vseh pogledih; in **Jani Topolovec**, vedno pripravljen, da se poskusi v boju za večje dosežke, beri, če je potrebno, brezkompromisno preko minskega polja do cilja.

Omenil pa nisem še: **Zlatke Kresović**, poosebljene dobrote; **Darinke Gorenc**, nje je ena sama nežnost, je pravi balzam za oči in srce. Vedno pripravljena, da pomaga potrebnim pomoči, ob vsakem času; **Inge Vindiš**, »doktorice«, brez katere si ne moremo zamisljati borbe, tudi »prsi ob prsi«. Bila je izredno senzibilna, bila je kot dobra vila, medicinska sestra. Vse tri so bile v UC, kjer so se pripravljale za svoja dela in naloge, zato niso bile v Poljčah na usposabljanju. Razen njih nisem omenil tudi **Jožeta Majcenoviča**, kasnejšega povelj-

narjev ... Vsem njim se imamo zahvaliti, da danes nad vhodom v UC Pekre ne visi napis: »Končana pot je vaša, konec je težav in boja, slava vam!« V kasnejši vojni na Hrvaškem je J(L)A že vedela, kako se streže takšnim zadevam, in je učni center hrvaške vojske zravnila z zemljo.

Po prihodu iz Poljč v UC Pekre smo se kar najbolj resno pripravljali na sprejem prve generacije slovenskih nabornikov. Skoraj vsak v centru je vedel, kaj početi, in mislim, da ga ni bilo, ki bi se dolgočasil. Na samem začetku svojega operativnega dela v UC sem navezal kontakte s postajo milice Tabor in predstavnikom varnostnoinformativne službe, g. Komarjem. Sestanki z omenjenimi so bili zame takrat, ko še nisem poznal trenj in delitev na naši-vaši, plodni in koristni. Posebno v delu, ko so me obveščali o premikih enot J(L)A, zlasti o dejavnosti VO J(L)A. Saj so se zagnali v UC in vame kot sršeni v gnilo hruško; bil sem tako rekoč na prepihu, bil sem na udaru njihovih obveščevalnih metod, njihovih sodelavcev. Vse svoje razpoložljive sile,

da miniaturno, a spozna se nanj; **Zdravko Strniša**, diplomirani psiholog, ki je vsem znal pomagati, sebi pa ni mogel takrat, ko je zašel v področje »prepovedanega«. Ravno tisto, kar je meni oporekal in na kar me je opozarjal, je sam počel. Nekateri častniki SV, ki so imeli to možnost, so ga vabili, celo k sebi domov, da jim je s svojimi metodami dela lajšal psihične bolečine; **Srečko Šabeder**, zdravstveno stanje mu ni dovolilo, da bi pokazal svoje vojaške sposobnosti. Še pred našo vojno je bil celo pomočnik načelnika štaba v enem izmed

nika UC, in **Marjana Vidmajerja**, ki pa sta v UC prišla 23. 5. 1991.

Skozi temno obdobje, kot se je izrazil Kocbek sam, nas je res vodil on, se razume z obilo pomoči ostalih, a ne gre prezreti, da brez celotnega kolektiva in brez delovanja vseh segmentov 710. UC ne bi bil to, kar je bil. Toda na našo srečo, z božjo pomočjo, neodločnost, nesigurnost generalštaba J(L)A, kako naj nastopajo v takšnih primerih, kot je bil naš, in ne nazadnje z veliko pomočjo enot TO stot. Aščiča, ljudi, Pekrčanov, in predstavnikov sedme sile – novi-

svojo obveščevalno mrežo, so usmerili v smer Radvanje-Pekre s ciljem pridobiti čim prej čim bolj adekvatne podatke o delovanju UC. Globoko sem prepričan in vem, da se ne motim, ko trdim, da so OV J(L)A na čelu operativne akcije (operativna akcija je, ko v njej sodeluje več obveščevalcev vseh nivojev s ciljem čim prej zaključiti primer obdelave). Da mnogi OV J(L)A v času svojega večletnega operativnega dela niso videli tuje agenta, vsi so se prej upokojili, mi je povedal prijatelj, ki je delal kot OV J(L)A v Celju. In zamislite si, kar naenkrat se

jim pokaže priložnost, trideset agentov in še jaz povrh, mene so VO J(L)A tako že iskali, ko sem delal še na Republiškem sekretariatu za ljudsko obrambo v Ljubljani. Za to ima verjetno največje zasluge **L. R.**, saj se je s **Katalino** za nagrado 10.000 DEM dogovoril za sodelovanje z OV J(L)A in da bo pomagal pri mojem prijertju. O mnogih aktivnostih J(L)A v Mariboru sem bil sprotno obveščen od svojih sodelavcev. Poleg tega sem dobival še »**Bilten**«. V njem sem bil dokaj obširno informiran, kaj se dogaja po naši domovini Sloveniji. Uporabljal sem ga tudi za delno informiranje sodelavcev v UC. Vodja UC Kocbek se mi je večkrat potožil, da mu na PŠTO Maribor odpirajo zaupno pošto z MORS strogo zaupne narave, ki je bila naslovljena nanj. Že lep čas sem opazal, da so zaposleni na PŠTO, na čelu s polk. Miloševićem (resda on malo manj, vsaj tako se mi je zdelo), do UC v Pekrah gojili antipatije in ljubosumje, česar takrat nisem popolnoma razumel. Nisem poznal razmer, nisem vedel, da so prikrito in tudi odkrito nasprotovali odločitvam RSLO J. J. Skratka, niso se strinjali s politiko Ljubljane. Ne grešim, če trdim, da je v omenjenem štabu vladala sila kontinuitete. Za stvar so bili samo člani manevrske strukture, vendar se niso izpostavljali, vsaj vidno ne. Pridobljene kontraobveščevalne podatke sem redno sporočal Gorazdu Vidrihu, organu VO na PŠTO Maribor, in mislim, da sem s tem delal sebi medvedjo uslugo, ker jih nisem pošiljal direktno Babiču, svojemu vodji za kontraobveščevalno delo na MORS v Ljubljani. Kasneje mi je bilo očitano, da nič ne delam, ker da nimajo poročil o mojem operativnem delu. Pa tudi Lovšin mi je ob prihodu v 710. UC odsvetoval kontaktiranje s sodelavci, obveščevalno mrežo na terenu, češ, da je prenevarno zame. Samo ne vem, kako si je predstavljal delo OV na KOZ, če se ne dela z obveščevalno mrežo na terenu. Kot sem že uvodoma omenil, je Lovšin vse skupaj jemal kot »obveščevalni pravljčni vložek« v vsej zgodbi. Njemu je vse skupaj bilo, kot da nastopa v kakšnem tretjerazrednem filmu o špijonažah. Če samo dodam podatek, da so OV J(L)A, in sicer polkovnik Mutič v Ljubljani, sporočili J. J., da naj umakne L. A. z železniške postaje v Ribnici, kjer je v plašču »James Bond« in šteje prihode in odhode vlakov, in to kar sredi belega dne. Tedaj sem prvič občutil nekoliko globlje razočaranje, saj mi je postalo jasno, da obstajajo prvo- in drugorazredni ljudje operativci. Ne brez razloga me je navdal še občutek, da sem strelovod za organe varnosti J(L)A, saj se je, kot sem že omenil, vse vrtelo okoli Pekar. Nekaj

dni pred pekrskimi dogodki je prišel k meni na vljudnostni obisk sam **Z. J. P.** Z njim je bil tudi moj prijatelj »Stari«. Dobil smo se v hotelu Habakuk. J. je nakladal v svojem znanem stilu. Govoril mi je o načrtu »čiščenja Neslovencev« po vsej Sloveniji, in to tako, da bo »šel s svojimi po stanovanjih, postrelil, kar ni slovensko, zmetal na kamione in odpeljal do meje s Hrvaško«. Gledal sem ju z nemalo začudenja, saj mi je postajalo vedno bolj jasno, da gre za provokacijo, saj kako drugače razumeti tako bolno izpoved oziroma predlog ni mogoče. Oba sem bolj v šali kot zares pa tudi zato, da se mi je želodec vrnil v prvobitno stanje, vprašal: »Kje imata črne srajce in hlačke?« Z vprašanjem nista bila preveč zadovoljna in drugi se je kar precej hudoval nad menoj. Po preteku določenega časa je J. ocenil situacijo, vendar ni bil preveč uspešen, ko me je vprašal, koliko orožja mu lahko izročim iz skladišča UC. Oba moja obiskovalca sta bila vidno razočarana, ko sem jima negativno odgovoril. Oba sta se razburjala in J. je kasneje ocenil, da nisem za stvar in da v novi državi, beri vojski, ne bom imel kaj delati, pa še motil se ni dosti, pravzaprav nič. Mislim, skoraj sem prepričan, da je bil prihod Z. J. provokacija, zrežirana in strokovno vodena s strani VIS iz Ljubljane, če ne kar iz Beograda. Njegov spremljevalec, moj prijatelj »Stari«, se tega tedaj ni zavedal, kar je kasneje sam ugotovil, vendar je bil preveč ponosen, da bi mi napako priznal.

K meni v UC Pekre so redno, skoraj vsakodnevno, prihajali člani tako imenovane organizacije **SAMO**. Fantje so bili skozi vso fazo delovanja J(L)A proti UC in med napadom nanj zelo angažirani. Bili so tako imenovana prva linija sondiranja, spremljanja nasprotnika. Odlično so se odzvali, ko so za ograjo UC opazili dva pripadnika J(L)A iz enote izvidnikov. Takoj so ju prijavi stražarju stot. Ledinka. Upoštevali so moj predlog in na terenu okoli UC so bili v vlogi nabiralcev gob in bili so izvrstni v tem pogledu. Prav tako so se posvetovali z menoj glede opazovanja vojašnic v Mariboru in s tem so zagotovili pravočasne blokade ljudstva, prebivalcev Maribora takrat, ko je tankovska enota J(L)A zapustila Vojašnico Franca Rozmana - Staneta. V času agresije J(L)A na Slovenijo so bili na širšem teritoriju Maribora fantje iz organizacije SAMO vojaško zelo aktivni. (Njihovo delovanje je bilo izraženo v širšem rajonu Šentilja.) Kasneje jim je po ukazu polk. Miloševića vojna policija PŠTO Maribor odvzela črne uniforme in jih ves čas nadzirala. Ne vem, kaj se je zgodilo z njimi, a zame so bili

in so še tisti, ki si zaslužijo, da jih zgodovina omenja kot nekaj, kar je prav in kar je naša domovina takrat potrebovala. Kasneje so se preimenovali v hervarde, vojščake Karantanije, toda to je že druga zgodba.

Ob vsem svojem delu in nalogah sem se moral angažirati še za ureditev ograje in stražarskih mest okoli UC. Kocbek me je zaradi nepoznavanja dela OV, saj je vse metal v en koš (varnostnika je enačil z organom varnosti TORS-a), angažiral na področju tehnične zaščite objekta, a to je bilo vse prej kot tisto, za kar sem bil namenjen, kar bi dejansko moral opravljati. Iz vsega odvrčanja od mojega osnovnega dela je bilo razvidno, zakaj sem bil vpet v vzporedne zadeve. Prvič, nekoliko zaradi Kocbekovega nepoznavanja obrti, kot sem že omenil, in drugič (kar je bil po mojem glavni razlog, da nisem »smel biti« pri stvari in da nisem opravljal del, za katera je namenjen organ varnosti), ker je nekdo paralelno, mimo mene, vlekel rdečo nit dogodkov. Do teh spoznanj sem prišel, ker so se dogodki takrat kar sami ponujali, kot da so bili v scenariju nekoga; koga pa ne bi mogel reči. Gospod K. verjetno zaradi svojih političnih ambicij ni dovolil, da v UC določim mesto oziroma prostor vojaškega pripora. Vedno, kadar sem načel to temo, mi je dejal, da bodo v novi Slovenski vojski vladali demokratični odnosi in da se v njej pač ne bodo uporabljale zastarele »jasovske« metode J(L)A. To se je v kasnejšem delu z vojaki, ki so prihajali opiti iz mesta in so morali dežurni UC zraven njih dežurati celo noč, pokazalo kot zelo amaterska, taborniška odločitev. Biserov (beri: nesposobnosti ali, če že hočete, bolnih nasprotovanj g. K.) je bilo še več. Eden večjih, mirno bi ga lahko uvrstil med bolj škodljive, je bil, ko mi ni dovolil, da z vojaki UC opravim informativni razgovor (metoda organov varnosti, s katero v razgovoru pridejo do potrebnih podatkov). Če pa je to že dovolil, bi moral pri razgovoru sodelovati in biti zraven kot prvopredpostavljeni tistega, s katerim sem opravljal razgovor. Nečesa ali nekoga so se bali, nekaj so skrivali, in to pod krinko humanega, novega načina dela z vojaki.

Za politiko je domoljubje zdravilo! Pohlep je strup za politiko in domoljubje. Ko nekdo zboli za pohlepom, je ta bolezen neozdravljiva. Ko se politike polasti pohlep, ne spoštuje več vrednot, temveč jih vlačijo po močvirju svojega častihlepa in nenehno tepta domoljubje.

Se nadaljuje

Kako smo doživljali vojno 1991 v krajevni skupnosti Tomaž

Zvonko Meško

Slovenski narod je imel vedno željo biti samostojen in neodvisen. V preteklosti smo hlapčevali – enkrat enemu, drugič drugemu, ki si je lastil slovensko zemljo in njene prebivalce.

Želja po samostojnosti je bila v mislih in srcih vseh domoljubov. Tleča hotenja generacij so se okrepila v odločitvah, ki jo je potrdil plebiscit 23. 12. 1990. Nasprotniki slovenske samostojnosti niso hoteli razumeti naših hotenj in odločitve. Rotili so nas in nam potem vedno močnejše grozili, da bi nas odvrnili od stoletnih sanj. Zaplenili so večino orožja TO, da bi oslabili obrambno moč Slovenije. Ne glede na vse: Slovenija je bila odločna in pripravljena braniti svojo odločitve!

Pričakali smo 26. junij 1991. Zvečer, ob razglasitvi slovenske samostojnosti, sem s tajnikom KS Ivanom Rakušem in ožjo družino spremljal državno proslavo, ki je bila enkratna.

Z vaškimi odbori smo se dogovorili, da po končani proslavi ob razglasitvi samostojnosti zakurimo kresove. Bila je že polnoč, ko sva se s tajnikom Ivanom Rakušem peljala po naši krajevni skupnosti. Vaščani so držali besedo in prižgali kresove.

Noč je bila mirna, tiha. Kresovi so ugašali, ugašal je tudi čas neke zgodovine.

Nov dan, 27. 6. 1991

Prinesel nam je to, kar smo slutili: večeraj brat je bil danes sovražnik, ki je začel z oboroženo silo rušiti po mladi slovenski državi.

Zjutraj, okrog šeste ure, sem poklical tajnika Ivana Rakuša. Kmalu po tem sva se dobila na sedežu KS, kjer sva poslušala radijska poročila; ugotovila sva, da je zadeva resna. Ob sedmi uri sem poklical Bojana Rajha na Oddelek za obrambo v Ormož in ga vprašal, ali že ima nalog za aktiviranje Narodne zaščite. Odgovoril mi je, da nima še nič. Ob 7.30 se je pripeljal policijski kombi. Vprašali so me, ali sem pripravljen vzeti v hrambo večje količine streliva za orožje. Brez pomisleka sem sprejel nalogo in strelivo uskladiščil v kleti svoje stanovanjske hiše.

Prepričan sem bil, da je takratna milica zagotovo imela vse informacije o sovražnikovi nameri, zato sem prišel do zaključka, da je najboljša, če se takoj lotimo nalog po načrtu Narodne zaščite. Sklicali smo štab Narodne zaščite in začeli izvajati naloge, ki so bile zajete v Varnostnem načrtu KS Tomaž.

Takoj smo zavarovali vodna zajetja, razdelilno postajo plinovoda, ki napaja mesto Ormož, vključno z mesti, predvidenimi za zbiranje pripadnikov TO, določili premično patruljo ...

Ko smo dobili sporočilo o prevzemu orožja, ki pripada Narodni zaščiti KS Tomaž, sva se z Ivanom Rakušem odpeljala v Ormož. Po poti sem opazoval, kako so ljudje panično bežali po njivah proti Dobravi. Zapeljala sva s ceste mimo posebne šole, kjer so bile zbrane enote milice, in po tej poti nadaljevala v Ormož do sedeža KS. V Ormožu, na sedežu KS, sva pregledala orožje, ki naj bi pripadalo nam iz Tomaža. Po pregledu orožja zaključiva: »Dobra muzejska zbirka, a s tem si bo težko pomagati!«

Za potrebe Narodne zaščite v KS Tomaž smo imeli nekaj osebne orožja, last KS Tomaž. Poleg tega smo imeli na razpolago ostrostrelno orožje članov Lovske družine Tomaž. Vsak pripadnik je dobil poziv in izkaznico za nošenje orožja v skladu z zakonom o Narodni zaščiti. Tako smo tudi mi v KS bili opremljeni in pripravljene braniti občino Ormož po globini in s tem zaledje enot TO, ki so bile v stiku z agresorjem.

Ko je bila Narodna zaščita formirana, smo jaz, Ivan Rakuša in Zdravko Petek, ki je bil poslovodja trgovine pri Tomažu, pregledali zaloge živil v trgovini in se dogovorili o primerni rezervi. Tako so prodajalci sami skrbeli za obseg najnujnejših zalog. Tudi kruha smo imeli

vedno dovolj.

Tanki so oblegali Ormož z desnega brega Drave. Ljudje so bežali iz mesta in tako se je število prebivalcev naše krajevne skupnosti povečalo za kar nekaj duš. Takrat smo spoznali, kako prav smo ravnali, da smo nadzorovali blagovne rezerve.

V Tomažu ni bilo ulične razsvetljave, tema je bila moreča, kar je bilo najbolj neprijetno za naše obveznike na dolžnostih. Okrog 22. ure me je stražar obvestil, da je parkiral neki siv tovornjak, menda od JLA. Previdno sem šel pogledat. Temno je bilo, zato sem že od daleč posvetil z reflektorjem v registrsko tablico in videl oznako MB ... Stopil sem do voznika in spoznal Jožeta Brumna. Povedal je, da vozi pripadnike diverzantskega voda TO Ormož in da bodo tu neke prespali. Takoj smo jim dali na razpolago prostor krajevne skupnosti.

Zvonko Meško:

- načelnik Narodne zaščite v KS Tomaž leta 1991,
- od pripadnikov milice sprejel v hrambo večje količine streliva in ga skladiščil v tajnem skladišču v družinski hiši v Tomažu,
- v OZVVS Ormož že od ustanovitve,
- v OZVVS Ormož je bil en mandat predsednika nadzornega odbora,
- član predsedstva OZVVS Ormož.

(op. M. Fišer)

Teritorialci so bili vidno izčrpani, tako da jim je streha nad glavo prišla prav. Narodna zaščita je prevzela stražarske dolžnosti, da so se lahko vsi pripadniki TO naspali. Kmalu smo ugotovili, da so bili pripadniki TO ves dan brez hrane. Ko so teritorialci počivali, smo Ivan Rakuša, Zdravko Petek in jaz organizirali ekipo za pripravo hrane. Tako smo ponoči skuhalo 50 litrov čaja, vsak teritorialec je dobil precej kruha in konzerve. Naslednje jutro smo ob 5. uri končno vzpostavili zvezo s štabom TO v Ormožu in mu sporočili, da je diverzantski vod prenočil na območju KS Tomaž in da so njegovi člani zdaj pri toplem zajtrku. Za diverzantski vod smo od štaba prejeli novo povelje, ki se je glasilo: »Takoj v Ormož!«

Poskrbeli smo, da so bile barikade povsod na našem območju: v Koračicah na cesti v smeri Ljutomera. Izdelali smo načrt dodatnih barikad, če bi bilo

to potrebno, in sicer: v Savcih na mostu in na serpentinah v Trnovcih ter na cesti v smeri Gomile. Spremljali smo vsa poročila, da bi bili na tekočem o divjanju jugoarmade in smereh prodiranja. Tankov sicer ni bilo na območju naše KS, a bili smo pripravljeni.

Petek, 28. 6.

Ob 23.20 ponoči sta stražarja Janko Lukačič in Jože Skuhala ustavila dve vozili z registrsko oznako JLA. Po legitimaciji smo ugotovili, da kapetan, poročnik in civilist pripadajo saniteti, ki je namenjena v Gornjo Radgono. Preiskali smo avtomobila, a sta bila popolnoma prazna. Zastavili smo si vprašanje, kaj z njimi.

S štabom TO nismo mogli dobiti zveze, zato sem poklical Postajo milice Ormož in dobil odgovor, da naj se sami odločimo. Po podatkih, ki smo jih pridobili pri pregledu, je bilo potrjeno, da je to sanitetna ekipa, zato smo se odločili, da jih ne bomo zadrževali. Nadaljevali so v smeri Gornje Radgone, ne vem, kje in kako so se prebili. Glede na večkrat opaženo zlorabo simbolov Rdečega križa s strani JLA obstaja velika verjetnost, da niso bili pripadniki sanitetne enote, ampak izvidniki, ki so iskali prehode za preboj tankovskih enot. Kdo bi vedel?

Radgona je gorela

Nebo nad Tomažem je bilo nemirno. Oblake nad Tomažem sta razparala dva miga Jugoslovanskega vojnega letalstva, zavila v smeri Žerovincev in, kot smo kasneje slišali, raketirala bari-

Zvonko Meško pri vodnem zbiralniku, ki ga je Narodna zaščita KS Tomaž pozorno varovala

KS Tomaž je bila po svoji geografski legi naravno zaledje v nekdanji občini Ormož.

Fotografije Miran Fišer

kado. Videli smo izstrelke, ki so švignili izpod letal, in slišali eksplozije. Čez nekaj časa je priletel helikopter. Priletel je iz smeri Podgorcev in krožil nad Tomažem, lebdel nad centrom, odletel v smeri lovske koč, se vrnil nad center in spet krožil. Verjetno so piloti imeli stare podatke o zbirnih mestih enot TO občine Ormož z vojaških vaj Mura in Drava, ki jih je TO izvedla v minulih desetletjih. Ničesar niso našli. Menda so ta helikopter v naslednjih dneh teritorialci zajeli nekje pri Ljutomeru.

Sobota, 29. 6.

Stopili smo v stik z Rdečim križem. Dobili smo povratno informacijo, da so naši fantje, ki so bili v JLA, že prestopili v TO. Izvedeli smo tudi, da Podplatnik kljub prizadevanjem ne more iz kasarne.

Z Zdravkom Petkom sva se spet odpejlja v Ormož po zaloge hrane. Ormož je dajal vtis izumrlega mesta. Mimogrede sva razdelila nekaj hladne pijače miličnikom, ki so bili v zasedi na Ptujski in Ljutomerski cesti.

Zvečer nam je prijatelj Mirko, ki živi v Gornji Radgoni, pripovedoval o pravih pouličnih bojih, ki so se dogajali v Gornji Radgoni.

Narodna zaščita je svojo nalogo opravljala še naprej. Premična patrolja je neprekinjeno nadzorovala celotno območje KS Tomaž.

Nedelja, 30. 6.

Nekaj po šesti uri zjutraj nas je obiskal Podplatnik, ki mu je uspelo pobegniti iz JLA in prestopiti v TO. Vedel je, da smo ga iskali preko Rdečega križa Slovenije, in se nam je prišel zahvalit za izkazano skrb.

V KS Tomaž smo v spomin na osamosvojitve posadili lipo. Svečanost je bila predvidena za 9. uro, vendar smo preditev odpovedali, saj je bil napovedan letalski napad. Sporočena nam je bila prepoved zbiranja ljudi in zadrževanja na javnih mestih. Zavlada je panika. Ljudje so bežali v kleti. Čez pol ure je bil letalski napad preklcan.

Popoldne je poklical Bojan Rajh, načelnik Oddelka za obrambo občine Ormož, in nam sporočil šifro. Ko sva z Ivanom Rakušem šifro dešifrirala, sva takoj poklicala kurirje in aktivirala vse enote civilne zaščite v krajevni skupnosti. Brez odlašanja so se zbrali, pregledali svoje naloge in obnovili strokovna znanja. Ponoči so lahko odšli domov.

Stanje se je počasi umirjalo in življenje je spet začelo teči po starem. Narodna zaščita KS Tomaž je še naprej opravljala svoje naloge vse do brionske deklaracije.

Ko danes, več kot petnajst let po teh dogodkih, razmišljam, kako je bilo in kako bi lahko bilo, se vprašam, kaj, če Slovenija ne bi uspela. Bi v tem primeru mi bili sovražniki naroda, mi, ki smo se kot domoljubi odzvali klicu domovine? Izpostavili smo se in pri tem tvegali družine, sebe in prijatelje.

Oblast v Republiki Sloveniji pri dodelitvi statusa veterana še vedno ne obravnava enakovredno vseh udeležencev vojne za Slovenijo. Mnogo nas je, ki smo sodelovali, pa imamo občutek, kot da nas je država odpisala.

Še mnogo bi se dalo napisati, tudi o dogodivščinah. Na primer o tem, kako je Franc Voršič oborožen hitel pomagat Grilovemu Stanku, ki je streljal pri vodovodnem rezervoarju.

Mislim, da bo dovolj, mogoče še kdaj kaj napišem. ■

Je 17. maj res rojstni dan Manevrske strukture narodne zaščite?

Jože Kuzman
pripadnik TO Slovenije od leta 1969

NAMESTO UVODA

Da se večkrat ponovljena neresnica čez čas spremeni v resnico, je mogoče videti na letošnjem žepnem koledarčku, ki ga je izdal Vikariat Slovenske vojske, saj je na njem ob 17. maju zapisano: Jošt, ZVVS in MSNZ (kot začetek Manevrske strukture narodne zaščite?!). Sprva sem vse skupaj vzel bolj za šalo, toda vsak naslednji dan sem vse bolj spoznaval, da gre za prilaščanje datuma upora Teritorialne obrambe razorožitvi, in ker se to vsak dan nadaljuje in je šlo že predalet, bom to tudi dokazal. Prepričan sem, da za to napako nikakor niso krivi v vikariatu, zato jih sploh ne obsojam, krivi so tisti, ki so jim tak podatek posredovali, torej tisti, ki to neresnico ponavljajo in ponavljajo. Krivi so tudi tisti, ki so dovolili, da je ta neresnica zapisana v Statutu Zveze veteranov vojne za Slovenijo, oziroma tisti, katerim te neresnice tudi kasneje ni uspelo iz njega izbrisati.

Vse skupaj se je začelo 15. maja 1990, ko je bil izdan ukaz Republiškega štaba za Teritorialno obrambo o predaji orožja, streliva in materialne tehničnih sredstev v objekte JLA, bolj znan kot Ukaz o razorožitvi TO RS. Rok za izvršitev tega ukaza je bil 19. 5. 1990 do 24.00!

Ne želim pisati o drugih občinskih štabih TO in o tem, kako so se oni odzvali na ta ukaz, opisal bom samo to, kar se je dogajalo pri nas in v našem štabu TO Slovenske Konjice.

Za vsebino ukaza so člani našega štaba izvedeli 16. maja 1990 na pohodu stalne sestave TO Zahodnoštajerske pokrajine od takratnega komandanta pokrajine Gorenjaka na Ponikvi. Reak-

cije so bile burne in člani našega štaba (podpolkovnik Tone Kolar, podpolkovnik Peter Mlakar, podpolkovnik Alojz Groleger, Slavica Felicijan in vodnik Franc Kodrič) so se strinjali, da se po pohodu ustavijo v Petrovi zidnici med Ločami in Dražo vasjo in se dogovorijo, kako bi orožje zadržali. Zaradi pomembnosti zadeve so se odločili, da takoj naslednji dan skličejo sestanek z najodgovornejšimi častniki iz rezervne sestave TO in jih o vsem seznanijo.

17. maja 1990 zvečer se je sestanka, ki ga je vodil Tone Kolar, udeležilo vseh 27 vabljenih častnikov. Sestanek je potekal izredno burno in dobesedno vsi

smo zahtevali, da se orožje v nobenem primeru ne preda. Pripravili in podpisali smo posebno, mi ji rečemo kar zgodovinsko LISTINO za novoizvoljenega predsednika Skupščine občine Slovenske Konjice Jožeta Barago, kateremu smo jo Tone Kolar, Peter Mlakar in jaz ob 23. uri na njegovem domu tudi izročili. Podprl je naše prizadevanje in predajo orožja prepovedal.

Takoj naslednjega dne, 18. maja 1990, ob 13. uri je bila sklicana 1. izredna seja Sveta za splošno ljudsko obrambo in družbeno samozaščito skupščine občine, katere se je udeležil tudi komandant OŠTO Alojz Groleger. Na seji je bil soglasno sprejet sklep, da se orožje, ker je last občine, iz nje ne sme preseliti. Ob 14.30 je bil ta sklep pod številko 06/20 po telefaksu poslan sekretarju RSLO v Ljubljano.

Ta sklep in telegram, ki je v Konjice

PRESEDSTVU SKUPŠČINE OBČINE
SLOVENSKE KONJICE

V roke predsedniku

Slov. Konjice, 17/05-90
ob 17. uri

Najodgovornejši starešine TO Občine Slov. Konjice smo seznanjeni z vsebino ukrepa o predaji orožja v hrambo v objekte JLA.

Ocenjujemo, da informacija objavljena v nocošnjem TV Ravniku ne odraža dejanske namere, predvsem pa ne navaja pravih razlogov za sprejeti ukrep. Trditev, da je ukrep potreben zaradi boljšega zavarovanja oborožitve TO ni utemeljena, saj je mogoče varovanje učinkovitejše razrešiti na druge načine.

Prepričani smo, da predaja orožja pomeni razorožitev TO in s tem slovenskega naroda, kar pomeni grob poseg v suverenost slovenske državnosti in proti demokratičnim spremembam v naši republiki, zato ukrepu odločno nasprotujemo.

Zoper ukrep govorijo tudi naslednja dejstva:

- zmanjšanje b/p zaradi oddaljenosti skladišč od m/z
- izjemno negativen psihološki pritisk na pripadnike TO
- pričakovani neugodni odziv občanov, ki bodo ukrep sprejeli kot razorožitev TO in odtujitev lastnine za katero so neposredno odvajali finančna sredstva
- s tem je izraženo nezaupanje do TO, da bi eventuelno uporabila orožje protiustavno

Menimo, da bi v tako pomembni odločitvi morali odločiti demokratično izvoljeni organi civilne oblasti v republiki Sloveniji.

Zato apeliramo na predsedstvo skupščine občine, da takoj obravnava nastalo situacijo in o svojih stališčih seznanjati republiške organe.

Starešine TO Slov. Konjice:

Groleger Alojz
Kolar Anton
Mlakar Peter
Jančič Ervin
Macuh Stojan
Košir Jože
Pesko Miroslav
Pavlič Ivan
Oplotnik Dančel
Zorko Boris
Pančur Tomo
Mumelj Emil
Hlastec Marko

Topolšek Jože
Sovič Ivan
Tič Edi
Kuzman Jože
Vodovnik Vojko
Punčuh Božo
Lešnik Herbi
Macuh Benjamin
Segel Franjo
Cugmas Velimir
Sevšek Maksimilijan
Sagadin Franc
Ivačič Zdravko
Čakš Janez

90/6-PO
25.05.1990

prispel popoldan in v katerem je tudi predsednik RS Milan Kučan ustavil akcijo JLA, sta naše dejanje upravičila in nam zagotovila določeno varnost, seveda pa so še veljali zakoni SFRJ!

V občinskem štabu TO je bilo takoj uvedeno 24-urno dežurstvo, ki so ga opravljali člani stalne in rezervne sestave TO, in postavljena je bila straža. Vsi so bili oboroženi z avtomatskim orožjem in strelivom, v dogovoru s komandirjem milice Stanetom Skubicem pa je tudi milica okrepila opazovalno službo in patrolje ter skrajšala čas morebitne intervencije pod 10 minut.

ZADRŽALI SMO VSE NAŠE OROŽJE IN STRELIVO:

157 pištol 7,65 in 7,62 mm
9 pištol Ingram 9 mm
40 avtomatskih pištol 7,65 mm
289 avtomatskih pušk 7,62 mm

205 polavtomatskih pušk 7,62 mm
19 polavtomatskih ostrorelnih pušk
292 pušk M 48 7,9 mm
54 pušk mitraljezov M 72 7,62 mm
18 pušk mitraljezov M 53 7,9 mm
4 mitraljeze 7,9 mm
70 ročnih metalcev min 57
8 ročnih metalcev min Osa M 80
8 topov 20/1
in povprečno 2,5 borbenega kompleta streliva za posamezno orožje

MSNZ V OBČINI SLOVENSKE KONJICE

Vse dogajanje do poznega poletja oziroma zgodnje jeseni 1990 potrjuje, da je bila Teritorialna obramba temelj za osamosvojitve Slovenije. Dejstvo, da so bili takrat na najodgovornejših poveljniških položajih republiškega, pokrajinskih in ponekod tudi občinskih štabov TO aktivni oficirji Jugoslovanske ljudske armade ali njim naklonjeni rezervisti, je pripeljalo do spontane

vzpostavitve vzporedne, globoko tajne organiziranosti sistema vodenja in poveljevanja s TO – Narodne zaščite, kasneje preimenovane v Manevrsko strukturo narodne zaščite (MSNZ). V naši pokrajini se je vse začelo 20. julija 1990, ko sta se na tajnem sestanku v Laškem srečala brigadir Tone Krkovič in polkovnik Štefan Šemrov.

Brez formalnih imenovanj so bili v ta vzporedni sistem kot vodje in organizatorji vključeni

formacijski slovensko usmerjeni komandanti TO ali pa so si jih organizatorji izbrali zunaj nje. Za organizatorja MSNZ v naši občini je polkovnik Štefan Šemrov tako 27. 9.1990 imenoval podpolkovnika Toneta Kolarja.

Izdelani so bili povsem novi vojni načrti, ki so bili usklajeni z milico in sosednjimi štabi, izdelani so bili novi mobilizacijski načrti in novi načrti opremljanja z oborožitvijo, če bi bila izvedena blokada našega skladišča orožja. Če bi JLA kljub vsemu blokirala skladišče, sta bila za njegovo deblokado zadolžena vod za protispecialno delovanje in diverzantski odred, ki sta bila oborožena z več kot 100 kosi najsodobnejšega orožja in 10.000 kosi streliva, ki je bilo tajno odpeljeno iz skladišča.

V začetku oktobra so bili pristojnosti in načrti MSNZ preneseni nazaj na (novo) poveljstvo TO.

V oktobru in novembru so bili naše orožje, oprema in dokumentacija tajno preseljeni v tajna skladišča, pripadnikom voda za specialno delovanje in voda enote za posebne namene so bile razdeljene avtomatske puške s potrebnim strelivom.

NAMESTO ZAKLJUČKA

Šele 27. 9. 2005 je bil ustanovljen spominski znak Ministrstva za obrambo RS OROŽJA NISMO ODDALI, ki ga je v RS prejelo vsega 90 ljudi in 3 posmrtno! (To so pripadniki 16 občinskih štabov TO, ki so imeli orožje v lastnih skladiščih in ne v vojašnicah JLA!)

Od 27 podpisnikov LISTINE jih je znak MSNZ prejelo samo 5, izmed podpisnikov LISTINE jih tudi večina ni dobila medalje MSNZ!

Viri:

Knjiga Albina Mikuliča UPORNIKI Z RAZLOGOM, str. 19, 42 in 52

Arhiv Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Slovenske Konjice

Glasilno SLOVENSKA VOJSKA, št. 242, str. 15

Brošura VOJAŠKA ZGODOVINA GŠ SV – PRELOMNI ČAS 1990, str. 17, 85 in 91 ■

Stampaj : 219	
REPUBLICA SLOVENIJA OBČINA SLOVENSKE KONJICE SVET ZA SLO IN DS	LJUDSKA OBRAMBA URADNA TAJNOST STROGO ZAPUSNO SIFRIRANO
STEVILKA:06/20 DATUM:18/05-1990	
SEKRETARJU RSLO LJUBLJANA	
SVET ZA SLO IN DS OBČINE SL.KONJICE V NOVI SESTAVI SE JE SESTAL DNE 18.05.1990 OB 13.URI IN PO DALJSI RAZPRAVI V ZVEZI S PREDALO OROŽJA IN STRELIVA, LAST OBČINE SL. KONJICE, KI SE HRANI V SKLADISCIH OSTO SL.KONJICE V SKLADISCA JLA SPREJEL NASLEDNJI	
S K L E P	
CLANI SVETA ZA SLO IN DS SO ENOTNEGA MNENJA, DA SE OROŽJE IN STRELIVO, KI JE LAST OBČINE SL.KONJICE NE SME PRESELITI IZ OBMOČJA OBČINE, KER SKLADISCI PROSTORI OSTO POPOLNOMA ODGOVARJAJO VSEM KRITERIJEM ZA HRAMBO, KAKOR TUDI VARNOSTNIM KRITERIJEM.	
SREDSTVA ZA NABAVO OROŽJA SO BILA ZBRANA NA OSNOVI SKLEPA OBČINSKE SKUPSCINE, ZATO JE MOŽNO ODVZETI OROŽJE LE NA PODLAGI SKLEPA TE SKUPSCINE.	
ZA IZVRŠITEV TEGA SKLEPA SE ZADOLZI KOMANDANT OSTO, IN O TEM OBVESTI NADREJENI ORGAN.	
O VSEBINI TEGA SKLEPA SE S TELEXOM OBVESTI TUDI RSLO.	
PREDSEDNIK SVETA ZA SLO IN DS BARAGA JOZE	

O MSNZ in (tudi) NZ iz mariborskega zornega kota

Za vso slovensko preteklost je značilno, da je v različnih obdobjih različno prikazana, in kljub številnim poizkusom prikrojitve ostaja takšna, kot je, naša, slovenska, in se je ni treba sramovati ne doma in ne v tujini.

V želji, da prispevam k razjasnjevanju posameznih obdobj v času priprav in izvedene agresije Jugoslovanske ljudske armade na Slovenijo, sem zapisal nekaj stališč in dejstev, ki imajo argumente v posameznih dokumentih in zapisih iz tistega obdobja.

Alojz Kovačič, univ. dipl. org.
takrat načelnik Oddelka za obrambne zadeve Občine Maribor in namestnik vodje Operativne podskupine Maribor, bivši predsednik OZVVS Maribor in podpredsednik ZVVS

Opisano problematiko bom razdelil na štiri pomembna obdobja:

1. obdobje ustanovitve in delovanja Manevrske strukture narodne zaščite (MSNZ), ki je bilo od **17. maja do 4. oktobra 1990**,
2. obdobje organiziranja, načrtovanja in priprav vseh segmentov družbe za pot v samostojnost Slovenije, ki je segalo od **5. oktobra 1990 do 25. junija 1991**,
3. obdobje junijsko-julijske vojne za samostojno in neodvisno Slovenijo, ki je trajala od **26. junija do 18. julija 1991**, in
4. obdobje zagotavljanja varnosti in dosežkov izborjene slovenske države do odhoda zadnjega vojaka JA iz Slovenije, to je od **19. julija do 25. oktobra 1991**.

I. OBDOBJE DELOVANJA MSNZ

17. maj 1990 je dan Zveze veteranov vojne za Slovenijo v spomin na dan, ko se je pričel izvajati projekt Manevrske strukture narodne zaščite (v nadaljevanju: MSNZ) za zavrnitev ukaza o oddaji orožja iz skladišč Teritorialne obrambe (TO), katerega izvajalci so preprečili popolno razorožitev takratne TO in vzpostavili obrambne sile novonastajajoče države kot tudi materialno-tehnične pogoje za kasnejšo uspešno vojaško ubranitev pred vojaško agresijo Jugoslovanske ljudske armade (JLA) v letu 1991.

Vodstvo MSNZ (Tone Krkovič in Vinko Beznik) je organiziralo MSNZ po pokrajinskih odborih in teh je bilo 13 (Ljubljana, Ljubljana - okolica, Notranjska, Posavje, Zahodnoštajerska, Zasavje, Dolenjska, Južnoprimorska, Gorenjska, Vzhodnoštajerska, Severnopri-

morska, Pomurje in Koroška). Za ustanovitev MSNZ se je uporabil Zakon o Splošni ljudski obrambi in družbeni samozastiti (Zakon o SLO in DS), ki je omogočal, da se za opravljanje določenih nalog lahko vpokličejo tudi vojaški obvezniki TO, JLA ali CZ za čas, dokler ne dobijo poziva za vpoklic v vojaške enote oz. CZ.

Zanimivo je, da se ob projektu MSNZ nič ne omenja Narodna zaščita (NZ - pri subjektih obrambnih in varnostnih priprav, ki je bila ustanovljena po Zakonu o SLO in DS), ampak se govori samo o MSNZ, pri kateri je šlo za tajno organizacijsko strukturo, postavljeno od zgoraj navzdol, saj so bili izbrani pokrajinski načelniki MSNZ, ki so si po načelu osebnega zaupanja izbrali občinske načelnike MSNZ, ti pa še del svojih zaupnih sodelavcev v takratnih občinskih oz. pokrajinskih štabih TO (OŠTO in PŠTO). Skupno je bilo takrat v vodstva MSNZ v državi vključenih 129 ljudi.

Posebej je treba poudariti, da je bil to čas, ko so se naloge načrtovanja posameznih ukrepov, prevozov in shranjevanja orožja pri zaupnih ljudeh po Sloveniji izvajale v velikem številu ob-

čin tako, da niti predsedniki občinskih skupščin in izvršnih svetov niti vsi načelniki oddelkov za obrambo občin niso bili seznanjeni z aktivnostmi, in da so se te naloge izvajale v strogi tajnosti (če je načelnik MSNZ ocenil, da posamezniku lahko zaupa, ga je seznanil o vsebini izvedenih nalog, sicer pa se je vse delalo povsem tajno, tako da niti sodelavci za isto delovno mizo niso vedeli, kaj vse se dogaja in kdo vse je vključen v hrambo prepeljane orožja iz skladišč v Kočevski Reki). Osebnostno sem bil seznanjen z aktivnostmi MSNZ, saj so bili številni sestanki tudi v »moji« pisarni in v sejni sobi Občinskega centra za obveščanje Maribor, tudi službeno prevozno sredstvo sem zagotovil za načelnika MSNZ VŠP - vendar sem bil v kasnejšem obdobju (predvsem po končani agresiji JA na Slovenijo in po odhodu JA iz Slovenije) črtan s seznama MSNZ VŠP!

Žal se premalo poudarja dejstvo, da smo imeli v vseh pomembnejših podjetjih, ustanovah, zavodih (republiškega, pokrajinskega in občinskega pomena) in v vseh krajevnih skupnostih ustanovljeno in organizirano Narodno zaščito (NZ). Narodna zaščita ni bila formacijsko postavljena (saj smo govorili, da je množično gibanje usposobljenih ljudi za izvajanje varnostno-zaščitnih nalog), imeli pa smo sezname usposobljenih ljudi, ki so v primeru aktiviranja imeli na levem rokavu znak NZ. Del udeležencev NZ je bil tudi usposobljen za ravnanje s strelnim orožjem, zato so izvajalci obrambnih in varnostnih načrtov tudi kupovali strelno orožje in strelivo - praviloma

Pripadnika Teritorialne obrambe na železniški progi Maribor-Šentilj-Pesnica (Foto: Vojislav Bercko)

pištrole. Posebej pa je treba poudariti, da so podjetja posebnega pomena za obrambo izvajala obrambne priprave, med dejavnostmi so bile priprave za delovanje v vojni po sprejeti vojno-organizacijski shemi, in da je bila za delovanje v vojni predpisana tudi vojaška oprema za razporejene vojaške obveznike na civilno dolžnost (obleke, orožje, osebna zaščitna sredstva ...).

V Mariboru smo za potrebe tukajšnjega MŠTO zgradili skladišče vojaške opreme v Vojašnici Franca Rozmana - Staneta, velik del te opreme pa smo prepeljali iz vojašnice z vozili občinske CZ v času, ko je veljal ukrep »zaplembe« orožja TO, in jo usmeriti za potrebe OŠTO in MŠTO Maribor, a se žal o tem danes nič ne piše oz. se sploh ne omenja v predstavitev dejavnosti MSNZ Vzhodnoštajerske pokrajine (iz skladišča smo prepeljali preko 270 avtomatskih in polavtomatskih pušk, 42 škorpionov, veliko zabojev streliva). Projektu MSNZ v Sloveniji se daje zelo velik pomen v prispevku osamosvojitve samostojne države Slovenije – podatki, ki so zapisani v posameznih knjigah, pa morda niso povsem točni, kar sledi iz naslednjega:

1. v knjigi Janeza Janše Premiki piše: stan 57: da je bil »osnovni vojni načrt narodne zaščite preprost in logičen. V primeru oboroženega posega JA bi morala narodna zaščita zavarovati ključne objekte, hkrati pa s hitrimi napadi na skladišča orožja in vojaške opreme zagotoviti možnost vpoklica popolnih formacij teritorialne obrambe ... Po pokrajinah in občinah so bili sestavljeni udarne skupine in jurišni odredi.«

-v drugem odstavku na strani 63: »Septembra 1990 je bilo v formacijah MSNZ 20.000 mož. Izdelani so bili vsi potrebni načrti, organizacija je delovala. Ko smo parlamentu predlagali ključne ustavne spremembe, s katerimi je TO prešla v republiško pristojnost, je bil ta ukrep zavarovan po vseh pravilih.«

2. V knjigi Albina Mikuliča Manevska struktura narodne zaščite uporniki z razlogom, Ljubljana, oktobra 2005, je Janez Janša v uvodu med drugim zapisal:

»Iz enot TO, ki so obdržale orožje, in s pomočjo disperzije skromnih viškov pehotne oborožitve po vsej državi pa smo v nekaj mesecih zagotovili tudi vojsko, ki je štela prek 20.000 pripadnikov in je bila skupaj s takratno milico sposobna ukrepe osamosvojitve zavarovati s stvarno silo.« Ocenjujem, da je to zelo korekten in pravilen zapis takratnih dogodkov!

Medtem pa je v Direktivi načelnika NZRS v isti knjigi v II. poglavju (stran 47) zapisano:

»Enote NZ štejejo ca. 21.000 mož, oboroženih v glavnem z lahkim polavtomatskim ... in v celoti oboroženi sestav RS šteje tudi enote RSNZ (PEM, VEM, SEM), ki štejejo približno 10.000 dobro usposobljenih in oboroženih mož.«

3. V zapisu kronologije dogodkov projekta MSNZ je na strani 143 zapisano:

»4. 10. 1990 – Razrešitev Krkoviča kot načelnika MSNZ Republike Slovenije in prehod MSNZ v sestavo TO. Načelniki MSNZ prevzemajo nove dolžnosti v Teritorialni obrambi in MO.« Zapisano je, da je kronologija citirana iz knjige Janeza Janše Premiki.

4. Kot načelnik Oddelka za obrambne zadeve Občine Maribor sem bil od začetka vključen v nekatere aktivnosti MSNZ v Vzhodnoštajerski pokrajini, zato z vso odgovornostjo zapišem, da nismo ustanavljali ali organizirali nobenih enot MSNZ (»udarnih enot ali jurišnih odredov MSNZ«), da pa smo po zahtevku poveljnika PŠTO VŠP po marcu 1991 na novo oblikovali in ustanavljali določene enote TO tako, da smo na novo usposobljene vojaške obveznike TO in druge že usposobljene vojaške kadre prerazporedili enote TO VŠP.

Če obstaja teza, da je MSNZ delovala od 14. maja do 4. oktobra 1990, potem ni točen podatek, ki je zapisan v omenjeni knjigi Premiki in ki se je ob praznovanju 15-letnice samostojne in neodvisne Slovenije pojavljal v javnosti, da je v formacijah MSNZ v času agresije JA na Slovenijo delovalo 20.000 mož.

5. V kronologiji dogodkov v knjigi Premiki na strani 359 piše: da sta »Krkovič in Butara imela dogovor o izbiri vodilnih ljudi MSNZ po pokrajinah (Vzhodnoštajerska, Posavje, Zasavje, Severnoprimska, Koroška, Prekmurje in Gorenjska)« in na strani 361, da so »razvrščali orožje za potrebe MSNZ (transporte varovala SEM)«.

Po moji oceni in razumevanju takratnih dogodkov je agresijo JLA na Slovenijo pričakalo preko 20.000 mož, razporejenih v enote in štabe TO RS!

Osebo sem prepričan, da v vojni za samostojno in neodvisno Slovenijo ni bilo MSNZ, ampak so bile enote TO in milice, velik prispevek pa je dala tudi civilna obramba, ki je v nekaterih segmentih v celoti nadomeščala nekatere vojaške službe (zdravstvena služba,

služba za prehrano, nastanitev ...). Zato predlagam, da se ponovno ocenijo in pregledajo podatki organiziranih obrambnih in vojaških struktur, ki so se spopadle z agresorsko JA, in da se zaradi vloge in pomena TO, milice in civilne obrambe Republike Slovenije ustrezno ovrednotijo.

II. OBDOBJE ORGANIZIRANJA, NAČRTOVANJA IN PRIPRAV

Obdobje od 5. oktobra 1990 do 25. junija 1991 je bilo zelo pomembno za organiziranje, načrtovanje in izvajanje priprav za pot v samostojno Slovenijo, pozornost pa je bila namenjena predvsem:

1. prizadevanjem za napotitev slovenskih fantov na služenje vojaškega roka do 20 % v Slovenijo,
2. 28. septembra je 1990 je republiška skupščina sprejela in razglasila ustavni dopolnil št. 96 in 97 k Ustavi Republike Slovenije. S tem je pristojnost nad Teritorialno obrambo v miru in v izrednih razmerah prenesena na republiško predsedstvo. V primeru napada od zunaj pa bi Slovenija še vedno spoštovala enotnost oboroženih sil Jugoslavije.
3. JLA je jeseni 1990 ustanovila »vojaško teritorialne organe«, ki so imeli nalogo prevzeti izvajanje naborne in vojaške dolžnosti slovenskih obveznikov v svoje roke – v Mariboru je od novembra v Domu JLA deloval sedemčlanski organ, ki ga je vodil bivši načelnik Uprave vojaškega okrožja v Ljubljani polkovnik Albin Kanduč.
4. 10. decembra 1990 je začel veljati odlok zveznega izvršnega sveta, na podlagi katerega bi morali občinski upravni organi za obrambo naborno in vojaško dokumentacijo JLA predati vojaško teritorialnim organom. Na podlagi pisne zahteve RSLO smo morali po upravnih organih za obrambo vso to dokumentacijo preseliti na varnejša mesta. Na tej varni lokaciji so delavci nabornega in vojaškega odseka Oddelka za obrambne zadeve Maribor delovali do začetka agresije JLA na Slovenijo (v kletnih prostorih nismo imeli niti ene pisalne mize, ampak smo pisali, sedeli in delovali kar na kovinskih škatlah, v katerih smo imeli vso evidenco nabornikov in vse razporeditve vojaških obveznikov v enote TO, JLA, milice, na delovno dolžnost in v enote CZ – z vsemi pozivi za izvedbo mobilizacije enot in štabov.
5. Občina Maribor je bila februarja

1991 deležna zadnjega celovitega pregleda Generalne inšpekcije ljudske obrambe (GINO) vojaških mobilizacijskih enot JLA, ki so med vojaškimi obvezniki in predstavniki oblasti povzročale veliko tesnobe in presenečenj. Odziv vojaških obveznikov je bil slab, zaposleni v Oddelku za obrambne zadeve Maribor in mobilizacijski kurirji pa so bili deležni številnih obtožb in žalitev, zakaj izvajamo te naloge, ko pa smo se na plebiscitu vendar odločili za samostojno in neodvisno lastno državo Slovenijo.

6. 8. marca 1991 je slovenski parlament sprejel akt, s katerim je bilo ustavljeno pošiljanje slovenskih fantov v JLA. Jugoslovanska armada je pričakovala množično prijavljanje prostovoljcev iz Slovenije, vendar se je prijavil en sam!
7. Občinski upravni organi za obrambo smo po sprejetju Ukrepov za pripravljenost Predsedstva RS začeli razdelavo posameznih aktivnosti za vse izvajalce obrambnih nalog na nivoju občin.

Po odločitvi RSLO smo v Mariboru veliko pozornosti namenjali dograditvi Doma obrambne vzgoje Pekre za delovanje 710. UC TORS oz. za sprejem prve generacije 120 slovenskih fantov na vojaško usposabljanje v slovenskem jeziku (drugi center – 720. UC TO je bil na Igu pri Ljubljani). Usposabljanje se je začelo **15. maja 1991**.

8. Dva dni po začetku usposabljanja - 17. maja 1991 - je komandant 5. vojaškega okrožja JLA v Zagrebu zahteval od slovenskih oblasti, da takoj ukinejo oba učna centra TO Republike Slovenije.

JLA je zaostrovala razmere v Sloveniji in želela prisiliti slovensko vodstvo, da privoli v pogajanja, in izsiliti ukinitve vseh dosedanjih sklepov o TO. Na podlagi ocene

KOS-a so sprejeli odločitev, da je za obvladovanje primernejši 710. UC TO v Pekrah pri Mariboru.

9. **23. maja 1991** zjutraj sta bila v gozdiču pred 710. UC TO v Pekrah zajeta dva vojaka JLA, po njuni izpustitvi pa je ob 12.30 s svojimi enotami in šestimi oklepnimi transporterji JLA obkolila učni center in zahtevala izročitev slovenskih nabornikov. Malo kasneje se je sedem tankov T 55 postavilo v bojni razpored proti centru, dodatno so se pripeljali še štirje transporterji in vod pehote. Zaradi hitro posredovane informacije iz centra so se vanj napotili novinarji Radia in TV Maribor ter mariborskih tiskanih medijev in začeli po radiu sporočati

Protiletalski top pri 7. pokrajinskem štabu TO na Pobrežju v Mariboru (Foto: Vojislav Bercko)

o dramatičnih dogodkih, nakar so se Pekrčani in drugi Mariborčani začeli zbirati pred domom, zbrali pa so se tudi pred vojašnicami in preprečevali, da bi se še več vojaških vozil napolnilo v Pekre. Zvečer so se oklepna vozila odmaknila od učnega centra v Pekrah, sprejet pa je bil dogovor o nadaljevanju pogajanj v zgradbi mariborske občinske skupščine.

10. Okoli polnoči je prišlo do znanih **»pekrskih dogodkov«**, ko sta bila na začetku razgovorov v sejni sobi občinske skupščine zajeta poveljnik PŠTO VŠP polkovnik Vladimir Milošević in njegov spremljevalec Ozmec, zajetje pa so izvedli »niški specialci«, ki so predtem prispeli v Vojašnico vojvode Mišiča, kjer je bil sedež 31. korpusa JLA pod vodstvom generala Mića Delića.

Delegati vseh treh zborov Skupščine občine Maribor so na skupnem zasedanju 27. maja 1991 sprejeli Deklaracijo o mariborskih dogodkih, v kateri so poudarili potrebo po razjasnitvi vojaških dogodkov, ki so se zgodili v Mariboru:

- incident pred 710. UC TO v Pekrah 23. maja med 7.30 in 8.15 (zajetje vojaka JA v neposredni bližini centra),
- obkolitev centra z oklepnimi enotami JA,
- teroristični vpad v zgradbo SO Maribor, ugrabitev poveljnika PŠTO Miloševića in spremljevalca ter zloraba pripravljenosti na mirna pogajanja,
- zloraba vozil z mednarodno oznako Rdečega križa,
- tragična smrt občana (Josefa Simčika) pod kolesi oklepnega vozila JA.

V Mariboru se je že takrat oblikovala

ocena, da izvedeni poseg JA potrjuje nujnost takojšnje uresničitve plebiscitarne odločitve za vzpostavitev neodvisnosti Republike Slovenije. Ocenili smo, da bo predvsem JA ovirala ta proces, kar pa odločnosti ljudi ne more omajati. Žal so kasnejši dogodki v Sloveniji in Mariboru potrdili realnost sprejetih ocen.

Ob tem je treba posebej izpostaviti oceno Komisije za obrambo Skupščine Republike Slovenije, ki je izrazila vso podporo in priznanje vojakom, podčastnikom in častnikom učnega centra v Pekrah, delavcem organov za notranje zadeve, zlasti pa prebivalcem Maribora za pokončno in hrabro držo, ki jo je sprejela ob analiziranju mariborskih dogodkov.

11. Koordinacijska skupina je 26. 5. 1991 s šifrirano depešo odredila ustanovitev **Operativne podskupine za območje Maribora in Vzhočnoštajerske pokrajine** v sestavi: Vladimir Milošević kot vodja, Slavko Kovačič kot namestnik vodje, Silvo Komar (ki je po treh sestankih po dogovoru s koordinacijsko skupino postal vodja), Jože Krabše, Andrej Kocbek, Slavko Kocmut, Bojan Lunežnik in Marjan Fekonja, kasneje pa sta se priključila še Milan Horvat in Alojz Šteiner in **Operativne podskupine za območje Ljubljane in Ljubljanske pokrajine** v sestavi: Marjan Starc kot vodja, Miha Butara, Janez Sodržnik, Jože Privšek, Branko Davidovič in Stane Leskovšek.

Zanimivo je, da v knjigi Janeza Janše Premiki na strani 148 v drugem odstavku piše, da je bil 14. junija 1991 sklican

posvet koordinacijske skupine, razširjen z vodji podskupin po pokrajinah (operativne podskupine so bile ustanovljene za Ljubljansko, Dolenjsko, Gorenjsko, Vzhodnoštajersko, Zahodnoštajersko, Južnoprimorsko in Severnoprimorsko pokrajino), **ni pa zapi-san podatek o ustanovitvi Operativne podskupine za območje Maribora oz. Ljubljane, ki sta zanesljivo bili ustanovljeni 26. 5. 1991, kar dokazujem s fotokopijo uradnega dokumenta, medtem ko o času ustanovitve drugih podskupin nimam podatkov, pa tudi v knjigi Premiki jih ni.**

12. Za to obdobje so bili pomembni izvajanje in načrtovanje številnih ukrepov na nivoju občine Maribor ter seznanitev odgovornih izvajalcev v podjetjih in ustanovah posebnega pomena za obrambo države z odločitvami:

- načrtovanje izvajanje blokad vojaških objektov z vozili javnih prevoznih podjetij (Špedtransa, Certusa, Konstruktorja, Gradisa ...), kar smo izredno učinkovito realizirali v 45 minutah, ko smo ponoči po posredovanju dogovorjenega naziva ukrepa (»blokada«) blokirali vhode vseh vojašnic v Mariboru in vsa glavna križišča po mestu (zjutraj se je ukrepu pridružilo veliko samostojnih prevoznikov in obrtnikov),
- priprava zdravstvene službe za potrebe mobilizacijskega razvoja enot TO VŠP (kadrovanje članov zdravstvenih ekip za delovanje na različnih lokacijah),
- urejanje javnih zaklonišč, zaklonišč v blokovni izgradnji in priprave za graditev zaklonilnikov,
- izbira možnih mobilizacijskih mest za potrebe vojaških enot ...

13. Pomembna je bila aktivnost civilnega Odbora za vrnitev slovenskih fantov iz JLA, ki je deloval v Mariboru, ustanovljen pa je bil na pobudo rektorja Univerze V Mariboru dr. Alojza Križmana in predsednice Skupščine občine Maribor Magdalene Tovornik, člani pa so bili tudi Alojz Kovačič, načelnik Oddelka za obrambne zadeve, Srečko Kovačič, sekretar MO RK Maribor, in drugi.

Po ustanovitvi v dvorani Zavarovalnice Maribor, na kateri so bili prisotni starši vojakov na služenju vojaškega roka, smo se po dogovoru vsak drugi dan zbirali v Mestnem parku pred študentskimi domovi, kjer smo staršem poročali o pridobljenih podatkih in možnostih vrnitve njihovih sinov domov – stiska staršev je bila zelo velika, zato smo v sodelovanje odbora vključili tudi psi-

hologinjo, ki je staršem svetovala, kako je možno premoščati težave. Verjetno ni treba posebej opozarjati, da so tiste fante, ki so izkoristili možnosti in prišli iz JLA domov na dopust, nameščali na takšne lokacije, kjer jih vojaška policija ni našla!

Po zaključku smo organizirali srečanje vojakov s starši v mariborskem Mestnem parku – to je bil nepozaben dogodek skupne sreče, zadovoljstva in zmage!

III. OBDOBJE JUNIJSKO-JULIJSKE VOJNE (od 26. 6. do 18. 7. 1991)

Obdobje junijsko-julijske vojne (od 26. junija do 7. julija oz. do 18. julija 1991) je bilo za vse presenečenje, kljub temu da smo izvajali določene obrambne in varnostne aktivnosti - ker so podatki dogodkov znani in dostopni v različnih dokumentih, jih posebej ne predstavljam.

Operativna podskupina Maribor je koordinirala, analizirala, usmerjala aktivnosti, ni pa odločala, poveljevala in ukazovala. Povelja in ukazi so se sprejemali v posameznih vojaških, obrambnih in zaščitnih strukturah. Zelo pomembna je bila skupna dežurna služba, kjer so se informacije po vertikalni in horizontalni usklajevale, preden se je ukrepalo!

Ob predstavitvi dela civilne obrambe je treba posebej izpostaviti odnos in pripravljenost prebivalstva Maribora in okolice za samoiniciativno vključevanje v vse akcije (predvsem za izvedbo blokad, nudenje pomoči in prehrane vojakom ubežnikom, zagotavljanje civilnih oblek ...), ključnega pomena pa je bil tudi njihov psihični pritisk na predstavnike JA.

Občinski štab za civilno zaščito Maribor je deloval najprej v operativni sestavi, od 28. 6. 1991 pa so bili aktivirani tudi vsi štabi CZ v krajevnih skupnostih in podjetjih.

Aktiviranih je bilo preko 3200 obveznikov CZ, stalno mobilnih v dneh agresije jih je bilo čez 1200! OŠCZ Maribor je sodeloval s 170 štabi CZ v podjetjih in v 68 KS. Določen čas je OŠCZ Maribor deloval tudi na rezervni lokaciji.

IV. OBDOBJE ZAGOTAVLJANJA VARNOSTI PO PREMIRJU IN DO ODHODA ZADNJEGA VOJAKA IZ SLOVENIJE od 19. 7. do 25. 10. 1991

1. Po sprejetju Brionske deklaracije (7. julija 1991) smo čakali usmeritve za

nadaljnje delo, saj nekaterih sprejetih odločitev nismo razumeli oz. so bile takšne, da so zahtevale komentarje (izpustitev vseh ujetih oficirjev, carine ostajajo prihodek federacije, na meji se vzpostavi stanje pred 25. 6. 1991, JA se vrne vsa zaplenjena oprema ...), vendar smo že drugi dan po sprejetju deklaracije dobili dovolj jasne usmeritve za delo, tako da ni bilo več nobenih nejasnosti.

2. Sledili so dogovori o organizaciji železniškega prevoza vojakov in oficirjev JA iz Maribora, kar smo naslednji dan tudi izvedli – šlo je za vlakovno kompozicijo iz Maribora v Beograd. Pri tej akciji so v območni organizaciji Rdečega križa Maribor skupaj s prebivalci zagotovili dovolj oblek in obutve za vse vojake pribežnike in vojake ujetnike, tako da so se iz Maribora vsi odpeljali v civilnih oblačilih, poskrbljeno pa je bilo tudi za hrano in pijačo.

3. V Oddelku za obrambne zadeve Maribor smo imeli posebno veliko dela s prevzemanjem vojaškega stanovanjskega fonda, saj smo ga pregledovali in popisovali, malo pred odhodom vojske iz Maribora pa smo sprejeli vso uradno dokumentacijo – seveda so se v tem obdobju dogajale različne stvari, ko so nekateri člani JA, ki so ostali v Mariboru, zamenjevali večja stanovanja za manjša ...

4. Ko je bila sprejeta odločitev, da se morajo vsi vojaki in starešine JA umakniti iz Maribora, je bil Koroški kolodvor določen za mesto nатовarjanja opreme in sredstev JA, ki jih bodo odpeljali iz Maribora. Pomembno je poudariti, da so v Kadetnici (današnji Vojašnici generala Maistra) delovali in bili nastanjeni vsi člani enot in štabov JA, ki so ostali v Mariboru – še vedno jih je vodil komandant garnizona general Mića Delić.

Zaradi ocene, da se na vagone nатовarjajo tudi nevarne snovi in eksplozivna sredstva, smo preko RŠCZ dobili nalogo, da razdelamo ukrep preselitve prebivalcev z območja kolodvora in vojašnice, ki bi bili ogroženi ob morebitnem napadu na vlak ali ob uporabi strelnega orožja z ene ali druge strani. Naj posebej izpostavim dejstvo, da je po naši oceni šlo za zahtevno nalogo, saj bi ob napadu na vlak morali preseliti najmanj 25.000 do 30.000 ljudi. Zato smo nekatere informacije o potrebnem ukrepu izselitve prenesli le do štaba CZ KS Maksa Durjave, Juge Polak, heroja Šerčerja, Franca Zalaznika - Leona in Proletarskih brigad.

Vsakodnevno so ekipe TO, milice in službe za OiO spremljale natovarjanje opreme na vlak, in ko je vlak odpeľjal proti Kopru, smo si vsi v Operativni podskupini Maribor, v Oddelku za obrambne zadeve in OŠCZ Maribor oddahnili, saj je vse potekalo tako, kot je bilo dogovorjeno.

5. Agresija JA na Slovenijo je v Mariboru zahtevala tudi velik krvni davok – po podatkih Splošne bolnišnice Maribor je bilo:

- 35 hospitaliziranih poškodovancev v vojni (od tega 8 pripadnikov TO, 6 pripadnikov ONZ, 15 pripadnikov JA, 5 civilistov in 1 tuji državljani),

- 48 ambulantno oskrbljenih poškodovancev v vojni (od tega 35 pripadnikov TO, 8 pripadnikov ONZ, 3 pripadniki JA in 2 civilista),

- 9 umrlih v vojnih spopadih (1 pripadnik ONZ, 1 civilist, 3 pripadniki JA in 4 tujci - 2. julija 1991 so bili v cestni blokadi pred Šentiljem žrtve letalskega napada JA).

Posebej je treba izpostaviti, da so vsi zdravstveni in drugi delavci v zdravstvu v Mariboru vse izvedli izjemno požrtvovalno in z visoko strokovno in moralno-etično zavestjo. S tem so ponovno dokazali našo veliko skrb za sočloveka, kar je v takšnih grozljivih trenutkih velikega pomena za nadaljnjo pripravljenost posameznikov in vseh struktur za uporabo proti agresorju.

6. Zaradi polaganja min pred vojaške objekte v Mariboru v času agresije JA na Slovenijo je bilo treba pred nadaljnjo uporabo posameznih vojaških objektov za potrebe delovanja

nastanitvenih centrov za razseljenje iz Hrvaške in kasneje za begunce iz BiH odkriti in odstraniti zakopane mine s pomočjo ekip za razminiranje (sestavljene iz delavcev ZGRS Maribor in iz nekaterih vojaških obveznikov iz TO RS - predvsem Vojašnico Slave Klavora).

Verjetno ni odveč poudariti, da smo v Makedonski ulici 33 v Mariboru po odločitvi RŠCZ organizirali prvi slovenski zbirni center za potrebe razseljenih iz Hrvaške (kasneje tudi za begunce iz BiH), zaradi dodatnih potreb pa še v Vojašnici Slave Klavora in nato tudi v samskem domu na Pobrežju – skupno je bilo v Mariboru in njegovi okolici v času vojnih dogodkov v nekdanjih republikah Jugoslavije oskrbljenih okoli 76.000 beguncev. ■

STROKOVNE TEME

NAVODILA avtorjem za pripravo prispevkov za objavo v glasilu Veteran

Vse avtorje prispevkov, sodelavce in dopisnike Veterana vljudno prosimo, da pri pripravi prispevkov (člankov, poročil, reportaž, spominskih utrinkov) upoštevajo značaj glasila, ki praviloma izide štirikrat letno. Temu primerna naj bo struktura prispevkov, ti ne morejo temeljiti na dnevnih ali tedenskih dogodkih, ampak naj bodo odsev dogajanja v naših območnih združenjih, kronološko pregledni in vsebinsko jasni, čimmanj vezani na dan in kraj dogodka. Seveda lahko po svoji presoji marsikateri dogodek predstavite z večjimi poudarki, zlasti kadar gre za manifestacije, ki predstavljajo del celovite dejavnosti naše veteranske organizacije, opozarjate na organizacijske slabosti, težave širšega značaja in koristne dolgoročne rešitve. To prepuščamo vaši presoji, v skladu z uredniškimi standardi in kriteriji, ki veljajo v slovenskem medijskem prostoru nasploh, pa bomo opravili primerno redakcijo tudi v uredništvu. Vljudno vas prosimo, da tehtno presodite, kateri dogodki so vredni medijske pozornosti in so zanimivi za širši krog, in temu primerno zastavite sodelovanje z nami.

Za lažje sodelovanje vam dajemo vsebinska in tehnična navodila, ki jih poskušajte čimbolj dosledno upoštevati pri svojem bodočem delu:

I. Vsak članek mora imeti nadnaslov, glavni naslov in podnaslov (dovolj sta že naslov in podnaslov), in sicer naj bodo nadnaslovi in podnaslovi pisani z velikimi tiskanimi črkami, naslovi pa z malimi, seveda v skladu s slovničnimi pravili. Glavni naslov naj bo po možnosti poudarjen, torej v krepkem tisku. Poročila o manjših kulturnih in športnih dogodkih naj ne presegajo 1500 znakov; ostala poročila 2500

znakov; problemski zapisi in članki pa naj ne bodo daljši od 4500 znakov. Med vrsticami naj bo presledek 1,5.

II. Vsaka fotografija mora imeti vsebinski podnapis, jasno mora biti navedeno avtorstvo. Fotografije naj bodo sporočilno vezane na vsebino članka in dovolj kvalitetne. S številom fotografij ne pretiravati, razen ko gre za reportažne zapise ali klasične fotozapise.

III. Vsi prispevki naj bodo podpisani s polnim imenom avtorjev (lahko tudi krstice, npr. I. S. ali J. Novak), vendar brez funkcij, razen ko gre za uradna sporočila, popravke ali dopolnitve.

IV. Morebitne preglednice in karte naj bodo prav tako označene oziroma podpisane, biti pa morajo dovolj razločne, da jih je mogoče brati.

V. Pri spominskih zapisih naj bodo navedeni viri, ki so uporabljeni, če pa gre zgolj za memoarski zapis, naj bo to razvidno. Pri vseh ostalih zapisih, ki se nanašajo na dogodke iz pretekle ali polpretekle zgodovine, mora biti predložen seznam uporabljenih virov in literature, priložena morajo biti tudi vsa soglasja, ki jih morebiti terja objava tovrstnih zapisov. Za vsebino tovrstnih prispevkov odgovarjajo izključno njihovi avtorji. Pri publiciranju znanstvenih tekstov zahtevamo še kratke reference avtorjev. Daljše (feljtonske) strokovne ali memoarske zapise predhodno najavite uredništvu Veterana.

VI. Za članke v glasilu Veteran bodo izplačani avtorski honorarji, razen za članke (poročila) o dogajanju v območnih združenjih veteranske organizacije, za oglasna in marketinška sporočila, vabila in osmrtnice. Avtorski honorarji se ne izplačujejo za pisma bralcev, mnenja in kritike. Avtorski honorarji se bodo izplačevali po ceniku, ki ga določi predsedstvo Zveze veteranov vojne za Slovenijo. Predsedstvo bo določilo izhodiščno vsoto za posamezne zvrsti prispevkov, ki se uporabi pri izračunu avtorskega honorarja za vsako številko glasila Veteran.

VII. Avtorji prispevkov, ki niso člani veteranske organizacije, dobijo brezplačno izvod glasila, v katerem je objavljen njihov prispevek.

VIII. Grafična podoba Veterana ostaja na osnovi tiskane izdaje številke 40-41 iz oktobra 2009.

Glavni in odgovorni urednik dr. Marjan Toš

Udeleženci 2. šahovskega turnirja ZVVS za prehodni pokal v Šmarju pri Jelšah

OZVVS Idrija-Cerkno je osvojilo prvo mesto in prehodni pokal.

2. tradicionalni šahovski turnir Zveze veteranov vojne za Slovenijo za prehodni pokal v Šmarju pri Jelšah

V. Amič

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Šmarje pri Jelšah je že drugič organiziralo šahovski turnir veteranov vojne za Slovenijo. Posvečen je bil dnevu generala Rudolfa Maistra in 41. obletnici bivše Teritorialne obrambe Republike Slovenije, predhodnice Slovenske vojske, o čemer je predsednik OZVVS Šmarje pri Jelšah Vladimir Gobec spregovorili pred pričetkom turnirja. Predstavnica društva kmečkih žena Ajda, Francka Javeršek, je udeležence pričakala s tradicionalno dobrodošlico – pogačo in okusno ocirkovko. Župan občine Šmarje pri Jelšah Jože Čakš je izrekel dobrodošlico udeležencem turnirja, predsednik Pokrajinskega odbora veteranov vojne za Slovenijo zahodnoštajerske pokrajine Zdenko Terpin pa je izrazil zadovoljstvo, da bo turnir zares postal tradicionalen, v spomin na vse pripadnike TO.

Tekmovanja se je udeležilo enajst ekip (dvojice) iz območnih združenj veteranov vojne za Slovenijo. **Prvo mesto in prehodni pokal** je osvojila ekipa **OZVVS Idrija-Cerkno**. Drugo mesto je pripadlo ekipi **OZVVS Spodnje Savinjske doline** in

tretje **OZVVS Zgornja Gorenjska**. Najboljši rezultat na prvi šahovski deski je dosegel Dani Bombek iz OZVVS Spodnje Savinjske doline. Ekipa OZVVS Šmarje pri Jelšah, gostitelja turnirja, je pristala v zlati sredini, na sedmem mestu. ■

Ekipni rezultati 2. šahovskega turnirja za prehodni pokal ZVVS

Mesto	Ekipa	MT	T	Buch
1.	OZVVS Idrija-Cerkno	12	12.0	49.0
2.	OZVVS Spodnje Savinjska dolina	10	10.0	55.0
3.	OZVVS Zgornja Gorenjska	9	8.5	57.0
4.	OZVVS Dolenjska	9	8.5	54.5
5.	OZVVS Kočevje	8	8.0	58.5
6.	OZVVS Mislinjska dolina	8	7.0	49.5
7.	OZVVS Šmarje pri Jelšah	7	6.5	48.0
8.	OZVVS Grosuplje	6	6.0	47.5
9.	OZVVS Celje	6	6.0	43.5
10.	OZVVS Ruše	6	5.5	51.0
11.	OZVVS Ptuj	3	2.5	50.5

6. veteransko prvenstvo v veleslalomu Cerkno 2010

Marijan Platiše

Smučarski center Cerkno je ponovno gostil slovenske veterane različnih generacij, ki so se zbrali na tradicionalni spominski prireditvi Partizanske smučine Cerkno 45, ki poteka v spomin na prve organizirane partizanske smučarske tekme, organizirane na osvobojenem ozemlju Cerkljanskega sredi tedaj okupirane Evrope. V sklopu te prireditve je sodilo že 6. prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo v veleslalomu.

Udeleženci med otvoritveno slovesnostjo

Ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič:

»Spoštovani udeleženci in organizatorji 33. Partizanskih smučin – Cerčno '45!

Veseli me, da se prav po vaši zaslugi vse od leta 1975 v partizanskem Cerknem nadaljuje tradicija Partizanskih smučin. Želim si, da bi se na njej še dolgo srečevali še živeči udeleženci prvih partizanskih tekem, borci in borke, veterani vojne za Slovenijo pa tudi pripadniki in pripadnice Slovenske vojske, ki na Partizanskih smučinah tekmuje za kolajne na prvenstvu Slovenske vojske v veleslalomu. Čestitam vam za pogum in vztrajnost ter vam želim, da bi v športnem duhu s ponosom ohranjali dragoceno izročilo partizanstva in domoljubja. Verjamem, da bodo Partizanske smučine – Cerčno '45 živele še naprej in predstavljale trdno vez med sedanjimi in prihodnjimi generacijami!«

Otvoritveno slovesnost so s svojo udeležbo počastili tudi številni visoki gostje.

Prehodni pokal osvojila ekipa Mežiške doline

Smučarske tekme, na katerih so v različnih kategorijah sodelovali člani borčevske organizacije, pripadniki Slovenske vojske, člani Zveze veteranov

vojne za Slovenijo, Zveze slovenskih častnikov in pripadniki Policijskega veteranskega združenja Sever, so imele tudi letos mednarodni značaj. Na njih so sodelovali tudi pripadniki IFMS - svetovne federacije vojakov gornikov iz ZDA, Italije in Slovenije.

Zmagovalna ekipa Mežiške doline

Udeležence prvenstva so pričakali novozapadli sneg, jutranja megla in uigrani organizatorji.

Organizatorja že 6. prvenstva veteranov vojne za Slovenijo, OZVVS Idrija-Cerčno in organizacijski odbor Partizanskih smučin, sta udeležencem tudi letos pripravila pester program. Otvoritvena slovesnost se je v jutranji megli začela z intoniranjem državne himne in dvigom slovenske zastave ter nadaljevala s pozdravnimi besedami župana občine Cerčno Jurija Kavčiča in Iva Miklavčiča, predstavnika odbora 31. divizije. Tekmovanje pa so s prikazom smučanja po starem odprli smučarji demonstracijske skupine Edmunda Čibeja s Predmeje in člani Turističnega društva Novaki. Novozapadli sneg, ki je prekril večji del Slovenije, je nekoliko razredčil število prijavljenih, vendar se je

po veleslalomskih progah hlabro spustilo kar 158 tekmovalk in tekmovalcev iz 24 območnih združenj veteranov vojne za Slovenijo, 20 tekmovalk in tekmovalcev iz 6 policijskih veteranskih združenj Sever ter 17 tekmovalcev iz 4 območnih združenj Zveze častnikov Slovenije.

V **ekipno konkurenco** 6. veteranskega prvenstva se je uvrstilo pet ekip, ki so dosegle vsaj po dva regularna rezultata v vseh treh moških kategorijah. Najboljša je bila ekipa območnega združenja Mežiška dolina, ki je za eno leto osvojila tudi prehodni pokal veteranskega prvenstva v veleslalomu. Druga je bila ekipa območnega združenja Ruše, tretja pa ekipa območnega združenja Spodnja Savinjska doli-

Še nekaj minut, potem pa ... start

Kot slavnostna govornica je udeležence nagovorila ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič.

Udeležence je nagovoril Janez Stanovnik, predsednik najstarejše generacije veteranov.

na. Sledili sta ekipi območnih združenj Grosuplje in Kanal.

V **posamični konkurenci** veteranskega prvenstva so se tekmovalke in tekmovalci pomerili v več kategorijah. Četudi je bilo pomembneje sodelovati kot zmagati, predstavljamo najboljšie v posameznih kategorijah.

V ženski kategoriji je bila najboljša Barbara Kraševc iz območnega združenja Mežiška dolina, druga je bila Milena Kržišnik iz območnega združenja Idrija-Cerkno, tretja pa Mira Gorenšek iz območnega združenja Mežiška dolina.

V **kategoriji veteranov, rojenih v letu 1951 in pred tem**, je bil najboljši Mirko Perger iz območnega združenja Mežiška dolina, drugi je bil Miro Stare iz območnega združenja Zgornja Gorenjska, tretji pa Janez Miklavčič iz območnega združenja Kranj. V **kategoriji veteranov, rojenih v obdobju 1952–1961**, je zmagal Franci Stros iz območnega združenja Zgornja Gorenjska, drugi je bil Rajmund Brus iz območnega združenja Ajdovščina-Vipava, tretji pa Srečko Pernak iz območnega združenja Mežiška dolina.

V nizki preži proti cilju

Predstavniki najboljših ekip so se razveselili zasluženih pokalov.

V **kategoriji veteranov, rojenih v letu 1962 in kasneje**, pa so bili tekmovalci iz območnega združenja Idrija-Cerkno nepremagljivi. Najboljši je bil Samo Borovinšek, drugi Boštjan Brus in tretji Borut Mikuž.

Vsi rezultati 6. prvenstva veteranov vojne za Slovenijo v veleslalomu so objavljeni na spletni strani <http://www.zvvs.si>.

Po končanem tekmovalnem delu se je druženje udeleženk in udeležencev nadaljevalo v hotelu Cerkno. Uvodoma je nastopil Pihalni orkester Eta Cerkno,

Zbrane so nagovorili predsednik organizacijskega odbora Partizanskih smu-

Guestje iz tujine - pripadniki mednarodne federacije vojakov gornikov

čin Miha Butara, predsednik borčevske organizacije Janez Stanovnik in ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič, ki je bila tudi slavnostna govornica. Kulturni del prireditve so s petjem in recitacijami obogatili učenci in učenske Osnovne šole Cerkno. Na koncu je ostalo še najslajše, ko je predsednica OZVVS Idrija-Cerkno Milena Kržišnik najboljšim podelila medalje in pokale, zmagovalni ekipi Mežiške doline pa tudi prehodni pokal veteranskega prvenstva. ■

Avtorji fotografij: Marijan Platiše, Bogdan Kovačič, Jože Erjavec

6. prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo Partizanske smučine Cerkno 45 - veleslalom - SC Cerkno, 30. 1. 2010

1. MEŽIŠKA DOLINA		
00:36,80	PERGER.MIRKO	MEŽIŠKA DOLINA
00:41,50	FLIS.IZTOK	MEŽIŠKA DOLINA
00:35,51	PERNAK.SREČKO	MEŽIŠKA DOLINA
00:35,98	GRUBELNIK.JANKO	MEŽIŠKA DOLINA
00:38,53	ROBIN.IVAN	MEŽIŠKA DOLINA
00:38,63	GORENSEK.ROMAN	MEŽIŠKA DOLINA
03:46,95		
2. RUŠE		
00:42,70	AHEJ.RUDOLF	RUŠE
00:44,77	TERPIN.ZDRAVKO	RUŠE
00:36,56	JAVORNIK.RUDI	RUŠE
00:39,85	KSELA.MARJAN	RUŠE
00:38,95	ŠVIKART.DANILO	RUŠE
00:40,20	JURŠE.TOMAŽ	RUŠE
04:03,03		
3. SPODNJA SAVINJSKA		
00:44,07	VOZLIČ.TOMAŽ	SPODNJA SAVINJSKA
00:44,13	HLADE.JOŽE	SPODNJA SAVINJSKA
00:38,58	ŠKRABE.FRANC	SPODNJA SAVINJSKA
00:39,99	TERPIN.ZDENKO	SPODNJA SAVINJSKA
00:37,78	ADRINEK.MIRAN	SPODNJA SAVINJSKA
00:40,14	LESJAK.BOŠTJAN	SPODNJA SAVINJSKA
04:04,69		
4. GROSUPLJE		
00:46,09	SKUBIC.FRANC	GROSUPLJE
00:53,47	HROVAT.JOŠKO	GROSUPLJE
00:36,34	KASTELIC.JANEZ	GROSUPLJE
00:37,41	RUS.DUŠAN	GROSUPLJE
00:39,40	JARM.FRANCI	GROSUPLJE
00:40,58	KASTELIC.ANDREJ	GROSUPLJE
04:13,29		

kat	štev.	čas	Preimek in ime	ekipa
a-Zenske				
1.	201	00:46,69	KRASEVEC.BARBARA	MEŽIŠKA DOLINA
2.	202	00:51,76	Kržišnik.Milenka	Idrija Cerkno
3.	206	00:54,60	GORENSEK.MIRA	MEŽIŠKA DOLINA
4.	204	00:55,02	VONCINA.MARIJA	MEŽIŠKA DOLINA
5.	205	00:58,99	Ječnik.Milojka	Idrija Cerkno
b - A veterani VZS (1951 in starejši)				
1.	218	00:36,80	PERGER.MIRKO	MEŽIŠKA DOLINA
2.	226	00:37,08	Stare.Miro	Zgornja Gorenjska
3.	256	00:38,71	MIKLAVČIČ.Janez	Kranj
4.	223	00:40,01	Čufer .Peter	Gornje Posočje
5.	228	00:40,04	CEJ.BRANKO	"VETERAN" N.GORICA
6.	246	00:41,50	FLIS.IZTOK	MEŽIŠKA DOLINA
7.	214	00:42,19	Berlot.Milan	KANAL
8.	255	00:42,23	ZUPANČIČ.MILOS	Kranj
9.	235	00:42,58	Flander.Stefan	Idrija Cerkno
10.	216	00:42,70	AHEJ.RUDOLF	RUŠE
11.	211	00:42,80	STRAH.MIHAEL	GORNJA RADGONA
12.	232	00:44,07	VOZLIČ.TOMAŽ	SPODNJA SAVINJSKA
13.	221	00:44,13	HLADE.JOŽE	SPODNJA SAVINJSKA
14.	227	00:44,77	TERPIN.ZDRAVKO	RUŠE
15.	238	00:45,85	MANDL.FRANC	RUŠE
16.	220	00:46,01	Rodman.Hijeronim	Ajdovščina in Vipava
17.	247	00:46,09	SKUBIC.FRANC	GROSUPLJE
18.	229	00:49,46	STRMCNIK.ANTON	MEŽIŠKA DOLINA
19.	225	00:50,04	Velušček.Jože	KANAL
20.	236	00:53,47	Murovec.Stanko	KANAL
21.	241	00:53,47	HROVAT.JOŠKO	GROSUPLJE
22.	240	00:58,40	TERGLAV.LEOPOLD	MEŽIŠKA DOLINA
23.	244	00:58,63	Strosar.Mirko	KANAL
24.	219	01:12,92	ZUPANČIČ.MIRO	GROSUPLJE
c - B veterani (1952-61)				
1.	270	00:34,97	Stros .Franci	Zgornja Gorenjska
2.	275	00:35,49	Brus.Rajmund	Ajdovščina in Vipava
3.	285	00:35,51	PERNAK.SREČKO	MEŽIŠKA DOLINA
4.	332	00:35,85	Homec .Zoran	Idrija Cerkno
5.	267	00:35,91	Pisk.Lado	Idrija Cerkno
6.	295	00:35,96	Medved .Roman	Gornje Posočje
7.	268	00:35,98	GRUBELNIK.JANKO	MEŽIŠKA DOLINA
8.	280	00:36,33	Melinc .Peter	Gornje Posočje
9.	261	00:36,34	KASTELIC.JANEZ	GROSUPLJE
10.	331	00:36,56	JAVORNIK.RUDI	RUŠE
11.	330	00:37,41	RUS.DUŠAN	GROSUPLJE
12.	301	00:38,53	Cesar.Zdravko	Zgornja Gorenjska
13.	293	00:38,58	ŠKRABE.FRANC	SPODNJA SAVINJSKA
14.	345	00:39,63	MEDVED.IGOR	Litija-Smartno
15.	299	00:39,68	VONCINA.IVAN	MEŽIŠKA DOLINA
16.	310	00:39,85	KSELA.MARJAN	RUŠE
17.	278	00:39,99	TERPIN.ZDENKO	SPODNJA SAVINJSKA
18.	294	00:40,33	BARIČIČ.BRANKO	GROSUPLJE
19.	304	00:40,35	Vidmar.Marjan	Ajdovščina in Vipava
20.	271	00:41,19	Perhaj.Anton	RIBNICA
21.	277	00:41,32	Malnič.Valter	KANAL
22.	335	00:41,34	SLAVS.EVGEN	RUŠE
23.	323	00:41,49	OBRETAN.JOŽE	MEŽIŠKA DOLINA
24.	269	00:42,83	NEUVIRT.MARJAN	GORNJA RADGONA
25.	319	00:42,86	Podgornik.Radko	Gornje Posočje

PARTIZANSKE SMUČINE "CERKNO 45"

6. prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo

ZŠČ

Uradni rezultati

SC Cerčno, 30.01.2010

mesto	štev.	čas	priimek in ime	ekipa
ZŠČ				
a - A veterani (1951 in starejši)				
1.	101	00:53,41	Božič.Milan	OZŠČ NOVA GORICA
2.	102	01:28,98	Bratuš.Janko	OZŠČ Ajdovščina-Vipava
b - B veterani (1952-61)				
1.	106	00:43,56	Skok .Darko	OZŠČ NOVA GORICA
2.	114	00:44,27	Nanut.Valter	OZŠČ NOVA GORICA
3.	111	00:50,69	Vidmar.Franc	OZŠČ Ajdovščina-Vipava
4.	107	00:54,72	Majnik.Cveto	OZŠČ Idrinja-Cerkno
5.	112	00:56,89	Žen . Franc	OZŠČ Ajdovščina-Vipava
6.	105	01:02,66	Ušaj.Vili	OZŠČ NOVA GORICA
7.	110	01:09,76	Završnik.Nikolaj	OZŠČ NOVA GORICA
8.	109	01:10,86	Dovžak.Marjan	OZŠČ NOVA GORICA
9.	104	02:08,82	Tomašević.Dragan	OZŠČ NOVA GORICA
103		ODSTOP	Semenič .Aleš	OZŠČ Ajdovščina-Vipava
c - C veterani VZS (1962 in mlajši)				
1.	121	00:43,18	Lakner.Erik	OZŠČ Idrinja-Cerkno
2.	118	00:43,53	Lukančič.Jože	OZŠČ Koper
3.	122	00:45,66	Kosi.Boštjan	OZŠČ Koper
4.	117	00:49,36	Velikonja.Iztok	OZŠČ Ajdovščina-Vipava
5.	116	00:52,90	Bukovič.Aleksander	OZŠČ NOVA GORICA
6.	119	00:53,20	Gostiša.Matjaž	OZŠČ Ajdovščina-Vipava

PARTIZANSKE SMUČINE "CERKNO 45"

6. prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo

SEVER

Uradni rezultati

SC Cerčno, 30.01.2010

mesto	štev.	čas	priimek in ime	ekipa
SEVER				
d-Ženske				
1.	125	00:45,51	Mihelič.Anita	PVD Sever POSAVJE
2.	124	00:53,56	DEBELJAK.Biserka	PVD SEVER LJUBLJANA
e - A veterani (1951 in starejši)				
1.	127	00:52,65	GRAHEK .Tone	PVD SEVER LJUBLJANA
2.	128	00:50,57	TOMAC.Smiljan	PVD Sever ZASAVJE
f - B veterani (1952-61)				
1.	139	00:39,78	VODEB.MARJAN	PVD Sever CELJE
2.	135	00:44,92	KRISTAN.NEVIJO	PVD Sever S. PRIMORSKA
3.	132	00:45,39	FERČAK.BRANKO	PVD Sever S. PRIMORSKA
4.	136	00:46,56	TRATNIK.RAJKO	PVD SEVER GORENJSKA
5.	140	00:47,20	BUSAR.VLADO	PVD Sever POSAVJE
6.	134	00:47,56	POZVEK.Anton	PVD SEVER LJUBLJANA
7.	131	00:48,54	ZALAR.Stanislav	PVD SEVER LJUBLJANA
8.	129	00:52,62	STARC .Marjan	PVD SEVER LJUBLJANA
9.	130	00:52,90	KOGOVIŠEK .Boris	PVD SEVER LJUBLJANA
10.	133	00:57,77	KLANČIŠAR.ALOJZIJ	PVD Sever ZASAVJE
138		/ODSTOP	REPENŠEK.DARKO	PVD Sever CELJE
g - C veterani VZS (1962 in mlajši)				
1.	148	00:40,65	Krivec.Mihael	PVD Sever POSAVJE
2.	141	00:42,54	ŽNIDAR.DANIJEL	PVD Sever S. PRIMORSKA
3.	144	00:45,99	ČOHA.DEAN	PVD Sever S. PRIMORSKA
4.	147	00:46,23	ŠMID.ROBERT	PVD Sever ZASAVJE
5.	142	00:47,96	MIKOLA.ANDREJ	PVD Sever S. PRIMORSKA
6.	145	ODSTOP	BREČKO.ROBERT	PVD Sever CELJE

Za kulturni program so poskrbeli pevci in recitatorji OŠ Cerčno.

7. DRŽAVNO PRVENSTVO VETERANOV VOJNE ZA SLOVENIJO IN 16. DRŽAVNO PRVENSTVO SLOVENSkih ČASTNIKOV IN PODČASTNIKOV V SMUČANJU IN STRELJANJU NA GOLTEH

Druženje, utrjevanje kondicije in preizkus bojne usposobljenosti

Jože Miklavc

Fotoreportaža: Jože Miklavc

V soboto, 6. februarja, se je v zimsko-letnem turističnem centru Golte nad Mozirjem zbralo 150 tekmovalcev, več deset gostov in vodstvo obeh organizacij na 7. državnem prvenstvu Zveze veteranov vojne za Slovenijo in 16. državnem prvenstvu slovenskih častnikov in podčastnikov v smučanju in streljanju z malokalibrsko puško. Pri tem so se jim pridružili kot tekmovalci člani Zvez policijskih veteranskih združenj Sever in pripadniki Slovenske vojske. Ob začetku tekmovanja je vodstvo organizatorjev, območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo iz Velenja in velenjskega območnega združenja slovenskih častnikov ter enote 20. motorizirane bataljona Slovenske vojske iz Celja, izvedlo vse potrebne ukrepe in postopke v zvezi z varnostjo in tekmovanjem. Ob tem so spregovorili predstavniki vseh teh organizacij, med njimi direktor zimsko-letnega turističnega centra Golte Ernest Kovač, ki je vsem udeležencem zaželel prijetno in varno bivanje na Golteh.

V slabih vremenskih razmerah se je tekmovanje končalo brez nezgod in ob veliki tekmovalni vnemi. Na smučarski progi Beli zajec (dolžine 1300 m in z višinsko razliko 205 m) so tekmovalci opravili hitrostno preizkušnjo v smuku, na cilju v dolini Morava pa še streljanje z MK-puško v tarče na razdalji 50 m. Ob sodelovanju tekmovalcev Slovenske vojske (SV), 20. motorizirane bataljona SV Celje (tudi

Na začasnem strelišču Morava so se tekmovalci pomerili v streljanju z MK-puško. (Foto: Jože Miklavc)

Janez Pajer, predsednik Zveze veteranov vojne za Slovenijo

Janez Pajer: »Športni dogodek, kot je današnji na Golteh, ima smisel povezovanja in druženja tudi zaradi nabiranja kondicije, srečanja starih prijateljev ter sodelovanja z aktivnimi pripadniki Slovenske vojske in kolegi Policijskega veteranskega združenja Sever. Hkrati verjamem, da so vaje v streljanju in smučarske spretnosti dobrodošle vsakemu tekmovalcu in udeležencu, za mnoge pa je to še poseben izziv. Pomembno je tudi spoznavanje strateškega terena, enkrat so to Golte, drugič Šaleška dolina spet tretjič katerikoli kraj v Sloveniji. To pomeni dvigovanje slovenske nacionalne zavesti, ki je, žal, mnogi za to poklicani ne znajo vzpodbujati. Država, vlada in politika imajo prepogosto preveč mačehovski odnos do obrambe in ljudi, ki so (smo) zadržani za ustvarjanje borbene klime in tehnično-taktične sposobnosti. Zato so dogodki, kot je današnji na Golteh, več kot nujnost, da bi tako veličastna volja ljudi do morebitne obrambe domovine ne izhlapela ob nenehnih drugih dejanjih demoralizacije. Zavedamo se, da je organizacija takšne prireditve, kot je danes tu, v Zgornji Savinjski in Šaleški dolini, velik zalogaj za organizatorje (Velenjčane), vendar se lahko samo veselimo, ker to delo kot amaterji opravijo absolutno profesionalno. Ob tem jim lahko samo čestitam in izrazim priznanje!«

z njihovo tehnično podporo) in ekipe PVD Sever za celjsko območje so s tem preizkusili kondicijo in strelske veščine, ob zaključku pa je sledilo prijetno druženje s podelitvijo priznanj in pokalov za dosežene uvrstitve. Ob tem je pomembno poudariti prispevek SV, saj so njeni vojaki in starešine v dokajšnjem mrazu brezhibno servisirali strelišče, v sodelovanju z vodjem strelišča Viktorjem Brglezom pa tudi skrbeli za vzpodbudno tekmovalno vzdušje. Če je kdo od strelcev menil, da »danes nosijo puške malo čudno«, je bilo to zagotovo zaradi mraza in vlage v zraku in ne zaradi pomanjkanja vaje in športne sreče. Smučarski del tekmovanja je odlično organiziral Smučarski klub Velenje, ki je nadzoroval progo od starta na Malem Smrekovcu do cilja v dolini Morava, kjer je tekmovalce vzpodbujal večni optimist in vsestranski borec iz Premogovnika Velenje Ivan Kolar. Po tekmovanju so zbrane nagovorili Janez Pajer, pred-

Streljanje so vodili in nadzorovali pripadniki Slovenske vojske. (Foto: Jože Miklavc)

sednik Zveze veteranov vojne za Slovenijo, polkovnik Miha Butara, predsednik Zveze slovenskih častnikov, in major Boštjan Baš, poveljnik 20. motorizirane bataljona SV Celje. Poudarili so pomen srečanja, krepitev kondicije in taktične usposobljenosti ter druženja pripadnikov vseh treh obrambnih struktur in vsem tekmovalcem in zmagovalcem čestitali ob uspehu.

V razvrstitvi ekip Zveze veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS) in Zveze policijskih veteranskih društev Sever so dosegli najboljše uvrstitve med 26 ekipami: 1. mesto Območno združenje veteranov vojne za Slove-

nijo Zgornja Gorenjska, 2. mesto PVD Sever za celjsko območje, 3. mesto Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Slovenske Konjice. Med veterani vojne za Slovenijo so bili najuspešnejši: (do 40 let) Roman Gorenšek, OZVVS Mežiška dolina 1, (nad 41 do 55 let) Darko Repenšek, PVD Sever za celjsko območje, in (nad 56 let) Jože Ogrinc, PVD Sever Zasavje.

Naj kot kronist dogodka dodam še nekaj misli. Ob spremljanju različnih prireditev in tekmovanj različnih struktur in populacij ljudi vidim, da je Slovenija še vedno dežela ljudi, ki se radi razdajajo za skupne interese in sku-

Miha Butara, predsednik Zveze slovenskih častnikov

Miha Butara, polkovnik: »Slovenska vojska je zelo dobra obrambna struktura, ki je pripravljena za takojšnje obrambne aktivnosti, dopolnjena s preizkušeni pripadniki slovenskih častnikov in veterani vojne za Slovenijo (tudi nekdanji pripadniki teritorialnih enot) pa je to sila, ki bi lahko nudila učinkovit odpor ob vsakem poizkusu agre-

sije na našo državo. Zagotovo bi naše enote, povezane v Zvezi slovenskih častnikov in podčastnikov ter Zvezi veteranov vojne za Slovenijo, lahko vskočile (in bi želele vskočiti) kot zaledne enote skupnega obrambnega odpora. Druženje, krepitev taktične usposobljenosti in nabiranje telesne kondicije pa so pogoj, da je takšen pristop lahko še uspešnejši. 16.500 članov, vključenih v 60 organizacijah slovenskih častnikov in podčastnikov, je tesno prepletena mreža, ki lahko vsak čas poveže še 28 tisoč aktivnih veteranov. In ne nazadnje, sodelovanje med organizacijama je zdaj na zgledni ravni. Lani smo podpisali sporazum o medsebojnem sodelovanju prav tu, na Golteh, kjer se odvija to elitno srečanje.«

pno dobro. Žal je med njimi vse manj ljudi, ki so si odmerili preveliko bogastvo in z njim razpolagajo samovoljno in samovšečno, vse manj (nemalokrat nič) pa prispevajo k dobremu vzdušju v občinah, pokrajinah in drža-

vi. Zato vsem, ki še vedno dajejo nekaj denarja, materialnih dobrin ter vzpodbude v različnih oblikah organiziranja kolektivnih prireditev, velja velika zahvala. Zagotovo gre zahvala tudi organizatorjem in sponzorjem tega srečanja na Golteh, še posebno vodstvu tekmovanja, predsedniku organizacijskega komiteja Zdenku Hriberšku, vodji tekmovanja Rudiju Ževartu, poveljniku vojašnice SV v Celju majorju Boštjanu Bašu ter generalnemu pokrovitelju, Generalštabu SV, ter kolektivu zimsko-letnega turističnega centra Golte.

Rezultati tekmovanja v smučanju in streljanju z MK-puško (skupno):

7. Državno prvenstvo veteranov vojne za Slovenijo

Generalna razvrstitev - tričlanske ekipe:

1. OZVVS Zgornja Gorenjska
2. PVD Sever za celjsko območje
3. OZVVS Slovenske Konjice

Na 1300 m dolgi progi Beli zajec so se tekmovalci preizkusili v smuku. (Foto: Jože Miklavc)

ce

Najstarejša ekipa tekmovalna OZVVS:

OZVVS Celje

Razvrstitev, posamezniki - moški, do 40 let:

1. Roman Gorenšek, OZVVS Mežiška dolina 1
2. Dimitrij Lokovšek, OZVVS Zgornja Gorenjska
3. Miha Vindišar, OZVVS Gorenjska

Razvrstitev, posamezniki - moški, od 40 do 55 let:

1. Darko Repenšek, PVD Sever za celjsko območje
2. Toni Urlep, OZVVS Slovenske Konjice
3. Miran Adrinek, OZVVS Spodnja Savinjska dolina

Razvrstitev, posamezniki - moški, nad 56 let:

1. Jože Ogrinc, PVD Sever Zasavje
 2. Ožbalt Fajmut, OZVVS Mislinjska dolina
 3. Mirko Vrčkovnik, OZVVS Mežiška dolina
16. državno prvenstvo častnikov Slovenske vojske Golte 2010

Absolutna konkurenca za prehodni pokal ZŠČ (moški):

1. 18. JRKB Kranj
2. 670 logistični bataljon SV
3. Območno združenje slovenskih častnikov Šmarje pri Jelšah

Razvrstitev v kategoriji ZŠČ - ženske:

1. 20. motorizirani bataljon

Na začasnem strelišču Morava so se tekmovalci pomerili v streljanju z MK-puško

SV Celje
2. Poveljstvo sil SV Vrhnika

Razvrstitev v kategoriji

ZŠČ, posamezniki - moški, do 40 let:

1. Matej Mavrovič, 20. mo-

torizirani bataljon Celje
2. Dušan Gartner, 18. bataljon SV JRKB Kranj
3. Simeon Setnikar, poveljstvo sil SV Slovenske Konjice

Razvrstitev v kategoriji ZŠČ, posamezniki - moški, od 41 do 55 let:

1. Leon Tušar, PSSV Vrhnika
2. Zlatko Krajnc, OZŠČ Maribor
3. Ozvald Golob, 1. brigada 670. logistični bataljon

Razvrstitev v kategoriji ZŠČ, posamezniki - moški, nad 56 let:

1. Janko Kolar, OZŠČ Mislinjska dolina
2. Alojz Juratovec, OZŠČ Zagorje ob Savi
3. Anton Planinc, poveljstvo 1. brigade Ljubljana

Na strelišču v Moravi je vseh 150 tekmovalcev pokazalo svoje strelske sposobnosti. ■

Zmagovalne ekipe 7. državnega prvenstva ZVVS v smučanju in streljanju Golte 2010 (Foto: Jože Miklavc)

OBMOČNO ZDRUŽENJE VETERANOV VOJNE
ZA SLOVENIJO LAŠKO

VABILO

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Laško

**prireja v soboto, 27. marca 2010, strelsko tekmovanje
za IV. memorial Štefana Šemrova.**

Tekmovanje bo potekalo na strelišču Strelske družine Dušana Poženela v Rečici pri Laškem.

Vabimo vas, da se tekmovanja in srečanja udeležite ter tako pripomorete k dostojni počastitvi spomina na našega Štefana.

PRAVILA:

- tekmovanja se lahko udeležijo ekipe in člani ZVVS, Zdrženja Sever, ZB NOB, ZSČ in Društva za ohranjanje spomina na pohod XIV. divizije Laško
- tekmuje se z MK-pištolo serijske izdelave na 25 m, orožje in strelivo zagotovi organizator
- ekipa šteje tri člane, izmed katerih se določi vodja ekipe
- strelja se stoje, eno- ali dvoročno, tekmovalci imajo pet poskusnih strelav (pet minut) in deset strelav za oceno (deset minut)
- strelja se v tarčo velikosti po pravilih Strelske zveze Slovenije, na strelišču velja red Strelske družine Rečica
- ekipe streljajo po vrstnem redu prijav
- tekmovalke in tekmovalci se tekmovanja udeležijo na lastno odgovornost

Prihod in prijava ekip od 8. ure, število ekip po združenjih ni omejeno.

Tekmovanje se prične ob 9. uri.

Zaradi lažje organizacije prosimo, **da prijavite ekipe najkasneje do 20. marca 2010.**

Kotizacija za prijavljeno ekipo znaša 40 €, za posameznika 15 €; lahko jo poravnate ob prihodu in prijavi na strelišču. Prosimo, da navedena pravila upoštevate.

NAGRADE:

Prva ekipa prejme prehodni pokal, ki po treh zaporednih zmagah preide v trajno last.

Prve tri ekipe prejmejo pokale, tekmovalci teh ekip pa medalje.

V posamični konkurenci prvi trije prejmejo medalje.

Za hrano in pijačo bo poskrbljeno.

Vremenske razmere ne bodo vplivale na izvedbo tekmovanja.

Prijave ekip pošljete na naslov: OZVVS Laško, Trubarjeva ulica 3, p. p. 89, 3270 Laško, ali na elektronski naslov: ozvvs@laško@gmail.com.

**Veselim se snidenja in vam pošiljamo
veteranski pozdrav!
OZVVS Laško Drago Ožek, predsednik**

OBMOČNO ZDRUŽENJE VETERANOV VOJNE
ZA SLOVENIJO CELJE

VABILO

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Celje

**prireja v soboto, 24. aprila 2010, strelsko tekmovanje za
VII. memorial Vilibalda Skrta v streljanju z MK-puško standardne izvedbe, ki bo potekalo na strelišču Strelske družine Celje, na Petričku, Partizanska cesta 59 a v Celju.**

Vabimo vas, da se tekmovanja in srečanja udeležite ter tako pripomorete k dostojni počastitvi spomina na našega Vilibalda Skrta, prvega predsednika ZVVS Celje in kasneje OZVVS Celje.

Razpored tekmovanja:

- 8.00 do 9.00 prijave ekip
- 9.00 otvoritev in pozdravni nagovor nastopajočim in organizatorjem
- 9.30 pričetek tekmovanja
- 14.00 razglasitev rezultatov in podelitev priznanj in nagrad

PRAVILA:

- Pravico do nastopa imajo ekipe in člani Zveze veteranov vojne za Slovenijo in člani Zveze policijskih veteranskih društev Sever.
- Ekipa šteje tri tekmovalce in eno rezervo – istočasno vodja ekipe.
- Tekmuje se z MK-puško serijske izdelave. Ekipe lahko prinesejo s seboj orožje in strelivo ter ostalo pripadajočo opremo.
- Strelja se leže iz roke, na razdalji 50 metrov.
- Tekmovalci imajo pet poskusnih strelav (pet minut) in deset strelav za oceno (deset minut).
- Strelja se v tarčo za MK-puško velikosti po pravilih Strelske zveze Slovenije (22,5 x 22,5 cm), na strelišču velja red Strelske družine Celje.
- Ekipe streljajo po vrstnem redu prijav.
- Tekmovalke in tekmovalci se tekmovanja udeležijo na lastno odgovornost.

Prijave:

Prijave ekip in posameznikov sprejema organizator praviloma na prijavnica do vključno torka, **20. aprila 2010.**

NAGRADE:

Prva ekipa prejme prehodni pokal, ki po treh zaporednih zmagah preide v trajno last.

Prve tri ekipe prejmejo pokale, tekmovalci teh ekip pa medalje.

V posamični konkurenci prvi trije prejmejo medalje.

Za hrano in pijačo je poskrbljeno.

Vremenske razmere ne bodo vplivale na izvedbo tekmovanja.

Prijave ekip pošljite na naslov: OZVVS Celje ali na elektronski naslov: info@celje.zvvs.si.

Veselim se snidenja in vam pošiljamo veteranski pozdrav!

**OZVVS Celje
Božidar Dare Sevšek, predsednik**

OBMOČNO ZDRUŽENJE
VETERANOV VOJNE ZA SLOVENIJO
SLOVENSKA ISTR
Koper, Vojkovo nabrežje 29 a
Tel. št.: (05) 627 32 11
E-pošta: info@slovenskaistra.zvvs.si

7. MEDNARODNO TEKMOVANJE V VOJAŠKIH DISCIPLINAH SLOVENSKA ISTR 2010

Spoštovani!

OZVVS Slovenska Istra vas vabi na 7. mednarodno tekmovanje v vojaških disciplinah za moštva veteranov, aktivnih in rezervnih častnikov ter vojakov in policije. Tekmovanje se bo vrstilo med 28. in 29. 5. 2010. Tekmovanje obsega osem disciplin:

- orientacijski tek
- oskrbo ranjenca (prva pomoč), gašenje požara
- premagovanje naravnih ovir
- met bombe
- streljanje z lokom
- streljanje s pištolo
- topografijo
- taktiko na bojišču

Potekalo bo med morjem in hribovitim zaledjem Kopra. Organizator bo sprejel do 25 prijav. Moštva bodo krenila v 10- do 15-minutnih razmikih.

PRIJAVA IN INFORMACIJE

Prijavo izpolnite s tiskanimi črkami in jo pošljite najpozneje do četrтка, 14. 5. 2010, na naslov:

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo (OZVVS) Slovenska Istra, Vojkovo nabrežje 29 a, 6000 Koper, tel.: 05 627 32 11, ali na e-naslov: info@slovenskaistra.zvvs.si oziroma Valter.Viler@t-2.net.

STARTNINA

Startnina za moštvo je 60 €. Startnino za ekipe vplača vodja ekipe 28. 5. 2010 na sestanku vodij ekip z vodjo tekmovanja in vodjo sodnikov.

KODEKS OBNAŠANJA

1. Vsi udeleženci morajo dosledno upoštevati pravila in napotke, ki jih je predpisal organizator, saj tekmovanje poteka tudi v streljanju s hladnim in strelnim orožjem.
2. Za obnašanje članov posameznega moštva, ki sodeluje na tekmovanju, je odgovoren vodja moštva.
3. Prepovedano je nošenje katerekoli vrste orožja.

Moštvo šteje tri (3) tekmovalce. Tekmovalci med seboj izberejo vodjo ekipe, ki jih vodi v času tekmovanja.

OBLEKA

1. Otvoritev tekmovanja: službena uniforma, civilna obleka
2. Tekmovanje: bojna ali delovna uniforma in vojaški čevlji ali druga ustrezna obutev. Športna oprema in obutev nista dovoljeni.
3. Zaključek tekmovanja: službena uniforma ali civilna obleka

OPREMA TEKMOVALCEV - EKIP

Vsako moštvo mora imeti:

- pribor za pisanje
- beležko
- pribor za merjenje koordinat
- kompas
- osebno prvo pomoč
- univerzalni nož
- vojaški nahrbtnik

Zahtevana oprema bo preverjena na startu. Če tekmovalci zahtevane opreme ne bodo imeli, bodo kaznovani s kazenskimi točkami (za vsak manjkajoči del opreme 10 točk).

Ekipe mora imeti 1 nahrbtnik s težo najmanj 3 kg. Teža nahrbtnika se meri na startu in cilju.

NAMESTITVE

Tekmovalne ekipe, ki bodo želele prenočiti, bodo nastanjene v BIO hotelu v Kopru, Vanganeljska cesta 2, 6000 Koper. Cena prenočišča na osebo v dvoposteljni sobi z zajtrkom je 30 €. Ekipe, ki prenočujejo, nočitve vplačajo v hotelu. Rezervacijo sob izvedejo samostojno na e-naslov: info@hotel-bio.si. Prevoz iz hotela na tekmovališče si ekipe zagotovijo z lastnimi vozili.

PODELITVE

1. Moštva za skupno uvrstitev od 1. do 3. mesta prejmejo medalje s pokali in listino.
2. Strelci za uvrstitev od 1. do 3. mesta prejmejo medalje z listino.
3. Najboljše ekipe v streljanju prejmejo pokale in medalje z listino.
4. Za najboljši doseženi čas tekmovanja (1.-3. mesto - pokali). Prehodni pokal, ki se podeli najboljši ekipi, ostane v prostorih OZVVS Slovenska Istra, dokler ga katero izmed moštev ne osvoji trikrat zapored in s tem pridobi v trajno last.

Če se tekmovanja udeležijo tudi ženske ekipe, se priznanja pod točkama 2 in 3 podelijo ločeno.

PROGRAM TEKMOVANJA

Petek, 28. 5. 2010

- do 15.00 prihod udeležencev tekmovanja
 - do 16.00 namestitev tekmovalcev
 - 17.00 otvoritev tekmovanja
 - 18.00 seznanitev vodij ekip z načinom in pravili tekmovanja, žrebanje startnih števil
 - 19.00 večerja
- Sobota, 29. 5. 2010
- 7.00 začetek tekmovanja (start prve ekipe)
 - 17.00 konec tekmovanja
 - 19.00 podelitev priznanj z družabnim srečanjem

PRAVILA TEKMOVANJA

Moštvo sestavljajo trije (3) člani. Zamenjava člana ali članov ekipe med tekmovanjem ni dovoljena. Dvočlansko moštvo (2) lahko sodeluje na tekmovanju, samodejno pa izgubi točke na nekaterih tekmovališčih, kjer se rezultati moštva seštevajo. Sto (100) negativnih točk se dodeli ekipi, ki »izgubi« člana med tekmovanjem.

IDENTIFIKACIJSKA ŠTEVILKA

Vodja ekipe mora nositi identifikacijsko številko do zaključka tekmovanja. Številko mora nositi na vidnem mestu. Če moštvo številko izgubi oziroma skrrije, se mu doda 300 negativnih točk.

KOMUNICIRANJE - JEZIK

Napotki in navodila so v slovenskem, ita-

lijanskem, hrvaškem in angleškem jeziku. Slovenski jezik je uradni jezik. Informacije, ki jih dajejo sodniki ali kdorkoli drug, niso podlaga oziroma razlog za pritožbo.

VREMENSKE RAZMERE

Tekmovanje se izvede ne glede na vremenske razmere.

ODGOVORNOST ORGANIZATORJA

1. Vodstvo tekmovanja ne nosi odgovornosti za škodo, ki nastane na opremi, ali za poškodbe tekmovalcev, ki bi nastale med tekmovanjem.

2. Vsak tekmovalac mora oceniti svojo telesno sposobnost. Pred tekmovanjem ni možno opraviti zdravniškega pregleda. Vsak vodja kontrolne točke ima pravico izločiti poškodovanega tekmovalca zaradi varnosti in nevarnosti dodatnih poškodb.

3. Sanitetno oskrbo na tekmovanju zagotovi organizator.

OCENJEVANJE IN KONTROLA TEKMOVANJA

Mimo kontrolnih točk mora celotno moštvo. Čas ekipe na tekmovanju se meri od njenega starta do prihoda na cilj (strelišče). Čas čakanja na kontrolnih točkah se ne šteje v skupni čas. Največje število možnih točk na posameznih kontrolnih točkah je naslednje:

- osvojeno 1. mesto na DT 300 točk
- osvojeno 2. mesto na DT 285 točk
- osvojeno 3. mesto na DT 270 točk

Za vsako nadaljnje nižje osvojeno mesto od 3. mesta se ekipi podeli 10 točk manj. Razvrstitev tekmovalcev in ekip na streljanju se ocenjuje glede na doseženi strelski rezultat. V končno razvrstitev ekip tekmovanja se za streljanje uporablja zgoraj zapisano pravilo ocenjevanja.

Vodstvo tekmovanja ima pravico dodati 200 negativnih točk tistim, ki zaobidejo oziroma zgrešijo kontrolno točko ali uporabijo nedovoljeno opremo (radijske naprave, GSM, GPS ...). Tekmovanje je zaključeno najkasneje 6 ur po startu zadnjega moštva. Po tem času se ekipe, ki še tekmujejo, ustavijo na naslednji kontrolni točki.

Ne glede na okoliščine bo tekmovanje, zaradi varnosti tekmovalcev, zaključeno najkasneje ob 17.00.

PRITOŽBE

Vodja ekipe se lahko pritoži na delo sodnika oziroma na njegovo ocenjevanje in uvrstitev vodji tekmovanja takoj po zaključku tekmovanja ekipe oziroma 15 minut po razglasitvi - objavi rezultatov. Po izteku roka za pritožbe rezultati postanejo uradni.

Veteranski pozdrav!

Predsednik org. odbora

Valter VILER

Predsednik OZVVS Slovenska Istra

Vlado Ličen

Aktivnosti Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Kamnik-Komenda v letu 2009

Člani Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Kamnik-Komenda smo se v letu 2009 udeležili niza prireditev, največja udeležba pa je bila na letnem zboru članstva v februarju, ko se je sprejemal program dela. Preko 60 članov se je udeležilo rednega letnega srečanja veteranov našega območnega združenja v maju na teniškem igrišču v Komendi.

Člani društva vsako leto obišejo enega izmed krajev v Sloveniji, kjer so se vrstili pomembni dogodki iz osamosvojitvene vojne. Letos nas je pot popeljala v Belo krajino. Srečali smo se s predstavniki Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Bele krajine in se seznanili z njihovimi aktivnostmi v času osamosvojitvene vojne. Poleg pomembnejših lokacij iz osamosvojitvene vojne so si udeleženci ekskurzije ogledali nekatera prizorišča druge svetovne vojne.

Veliko pozornost namenjamo tudi sodelovanju z drugimi veteranskimi društvi v občini, kjer nam je uspelo, da dopolnujemo svoje programe. Konec leta smo organizirali srečanje kamniških veteranskih organizacij, ki so se ga udeležili predsedniki teh organizacij Matevž Košir (Združenje borcev za vrednote NOB Kamnik), Jože Arko (Združenje slovenskih častnikov Kamnik), Niko Pinterič (Društvo generala Maistra Kamnik), Matjaž Ravnar (Policijsko veteransko društvo Sever odbor Kamnik) mag. Zvonko Cvek (Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo). Prisotna sta bila tudi sekretar OZVVS Kamnik-Komenda Edo Jerman in podpredsednik OZVVS Janez Benkovič. Na srečanju smo si izmenjali izkušnje iz delovanja v letu 2009 in se dogovorili za izdelavo skupnega programa dela v letu 2010. Spodbudna je ugotovitev, da nekatere prireditve postajajo kraj srečanja članov veteranskih organizacij, pri tem naj omenimo srečanja pri spomeniku Rudolfa Maistra, srečanja ob dnevu državnosti, srečanja na Kostanjski planini in Šipku ter na Prevojah.

Od ostalih aktivnosti naj omenimo še streljanje z malokalibrsko puško v Špitaliču, udeležbo na Maistrovem pohodu v Kamniku, pohod na Šipek, udeležbo članov na veteranskem prvenstvu v smučanju in streljanju in na veteranskih športnih igrah.

Enota za protokol je v tako kot vsako leto tudi lani sodelovala na proslavah ob občinskem prazniku, ob dnevu državnosti pa na osrednji občinski proslavi in proslavah v Trzinu in Ljubljani. Enota za protokol je bila prisotna tudi pri več žalnih slovesnostih. Izvršena sta bila usposabljanje in kontrola opreme.

V oktobru je naše območno združenje veteranov vojne za Slovenijo na hiši družine Šimenc v vasi Stebljeverk v Tuhinjski dolini odkrilo spominsko obeležje.

Predsedstvo Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Kamnik-Komenda je sprejelo odločitev, da bo v naslednjih letih v soglasju z družinami na vse objekte, v katerih se je v pripravah na osamosvojitveno vojno hranilo orožje in strelivo, namestilo spominska obeležja.

ZC

Prijavnica za prijavo ekipe na mednarodnem tekmovanju v vojaških veščinah Slovenska Istra 2010

OZ ZWS prijavljamo ekipo/-i/-e (število ekip) za tekmovanje v vojaških veščinah.

Z. št.	Ime in priimek	Leto rojstva	Čin
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			

Vodja ekipe je

Predsednik OZVVS

3. veteranski kolesarski maraton

POZVVS Severnoprimska, OZVVS Ajdovščina-Vipava, Društvo veteranov Sever severne Primorske, Kolesarski klub Dobrovo in Kolesarski klub Izvir Vipava so 26. septembra 2009 organizirali 3. kolesarski maraton Po poteh obeležij vojne 1991. Maraton v dolžini 78 km s startom in ciljem v Vipavi je potekal mimo Goč in skozi Spodnjo Branico, Branik, Dornberk, Volčjo Drago, Bukovico, Bilje, Vrtojbo, Rožno dolino, Novo Gorico, Kromberk, Šempas, Črniče, Selo, Ajdovščino in Vrhopolje. Namen maratona ni bilo tekmovanje, ampak druženje in tudi promocija veteranskih organizacij ter obujanje spominov na leto 1991. Pot, po kateri pelje maraton, ima veliko pomnikov, ki spominjajo na dogodke iz leta 1991: na prihod tankovske kolone in njeno zaustavljanje, na prve talce, spopade in osvobajanje mejnih prehodov. Maraton je bil sprva predviden za junij, a je bil zaradi zelo slabega vremena odpovedan. Tudi v septembru nas je, ob sončnem vremenu, spremljala burja s kar močnimi sunki. Kolesarje je ovirala predvsem po startu do Goč in ob vrnitvi od Sela do Vipave. Celotnega maratona se je udeležilo okrog sto kolesarjev. Ob poti se jim je priključilo še veliko kolesarjev in kolesarilo del poti. Predvsem smo bili veseli, ker smo maraton pripeljali do cilja brez poškodb. Po njegovem zaključku so vsi prijavljeni udeleženci dobili spominske medalje, druženje pa smo nadaljevali v vojašnici Vipava.

J. Člekovič

Srečanje na Predmeji

Člani Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Ajdovščina-Vipava smo se zbrali na vsakoletnem srečanju v šotoru Športno-rekreacijskega društva Gora na Predmeji v Tihi dolini. Srečanje je že tradicionalno in vsako leto se

zbere veliko število veteranov. Pogrešali smo le ekipo balinarjev, ki se je udeležila tekmovanja na Goriškem, od koder so nam sporočili, da so osvojili prvo mesto. Na letošnjem srečanju se je predstavila tudi skupina veteranov pohodnikov, ki vsako leto odhaja iz naših krajev naravnost na Triglav in ob tem prehodi okrog sto kilometrov. Za kulturni program so poskrbeli dramska skupina Osnovne šole Otlica, pevski zbor podeželskih žena Predmeja in Ansambel bratov Benčina. Srečanja se je udeležilo kar nekaj predstavnikov drugih veteranskih organizacij, predstavniki Slovenske vojske, predstavniki lokalnih oblasti in predstavniki Zveze slovenskih častnikov. Predsednik območnega združenja Ivan Marc je po pozdravnem nagovoru poudaril pomembnost druženja in obujanja spominov na leto 1991. Slavnostni govornik na srečanju je bil podpredsednik Državnega zbora Republike Slovenije dr. Vasja Klavora. Najprej je poudaril, kako pomembna je prav ta Trnovska planota, kjer smo se zbrali, za vsa obdobja slovenske zgodovine. Obudil je tudi lastne spomine na leto 1991. Takrat je deloval v bolnišnici, kjer so se pripravljali na možnost sprejema večjega števila ranjencev. Predvsem je poudaril, kako se takrat ni nihče pritoževal in vsak je opravljal delo po najboljših močeh. Med ljudmi je vladala neverjetna složnost, ki jo sedaj tako pogreša. Ob koncu srečanja so bila podeljena priznanja in plake te zaslužnim veteranom.

J. Člekovič

Belokranjski veterani ponovili izlet

Po letnem načrtu dela OZVVS Bela krajina vsako leto v oktobru organizira izlet za svoje članstvo. Letos smo se odloči-

Postanek v Štanjelu Foto: S. Malešič

li, da to aktivnost izpeljemo v sodelovanju s Slovenskimi železnicami. Po vstopnih postajah Metlika, Črnomelj in Semič smo se v soboto, 10. oktobra, odpeljali do Ljubljane in nadaljevali pot proti Primorski. Ogledali smo si Štanjel, skupni slovensko-italijanski trg v Novi Gorici in se ustavili v Kanalu. Po kosilu v Mostu na Soči smo se vračali preko Gorenjske in se ustavili še za panoramski ogled Bleda. Preko Ljubljane smo se zopet vrnili v Belo krajino in tako sklenili »železniški krog«. Zanimanje za izlet je bilo tolikšno, da je bilo 128 prostih mest zasedenih že tretji dan zbiranja prijav. Zaradi takega interesa je predsedstvo območnega združenja preverilo možnosti in se nato odločilo, da izlet ponovi. Tudi v soboto, 24. oktobra, smo napolnili vlak, saj se je zbralo 110 udeležencev. Vodstvo veteranske organizacije je zadovoljno, da je izpolnilo pričakovanja članstva in da je izlet obkroževal v dobrem in veselem vzdušju.

S. Malešič

METLIKA: NAJ NE BO POZABLJENO

Odkritje spominskih plošč ZVVS

Podelitev listin na osrednji občinski slovesnosti

OZVVS Bela krajina je lani v sodelovanju z Občino Metlika postavilo tri spominske plošče ZVVS na objektih, kjer so bila v letu 1991 tajna skladišča orožja, streliva in opreme Teritorialne obrambe. Plošče smo 25. 11. 2009 slovesno odkrili pri družinah Penica in Kostelec na Krmačini ter pri Kramaričevih v Dragomlji vasi. Na osrednji slovesnosti ob metliškem občinskem prazniku pa smo naslednji dan podelili listine o postavitvi teh spominskih plošč. Gospodarji domačij so listine prejeli iz rok predsednika OZVVS Bela krajina Slavka Malešiča, županje občine Metlika in poslanke v državnem zboru Renate Brunskole ter ministrice za obrambo RS dr. Ljubice Jelušič, ki je bila tudi slavnostna govornica na prireditvi. Tako smo tudi v občini Metlika postavili vsa načrtovana spominska obeležja in se s tem vsaj simbolično zahvalili tem ljudem za njihovo pogumno domoljubno dejanje v času osamosvojitve Slovenije.

S. Malešič

Foto: Bojan Jakša

BELA KRAJINA

Srečanje 23. območnega štaba Teritorialne obrambe Črnomelj

OZVVS Bela krajina že tradicionalno vsako leto v decembru organizira srečanje pripadnikov vojne sestave 23. območnega štaba TO Črnomelj. Ta štab je v vojni za Slovenijo načrtoval, vodil in izvajal vse vojaške akcije na celotnem območju Bele krajine. Zadovoljni in ponosni smo, da nam je skupaj z ostalimi strukturami uspelo doseči cilj, da živimo

v novi demokratični državi. Na srečanju na turistični kmetiji Bahor smo 4. decembra 2009 obudili spomine in utrdili medsebojne prijateljske vezi.

S. Malešič

DOMŽALE

500 udeležencev na 18. pohodu po poteh vojne za Slovenijo

Lani jeseni se nas je v parku pri občinski zgradbi v Domžalah zbralo preko sto veteranov vojne za Slovenijo. Prišli so iz Nove Gorice, z dolgoletnim predsednikom zveze Srečkom Lisjakom na čelu, iz Kočevja, s predsednikom pokrajine Darkom Čopom, iz Ribnice, Zgornjega Posočja, Idrije, Cerknega, Grosuplja in seveda Domžal. Prvič pa smo imeli v gosteh tudi 400 dijakov in njihovih profesorjev iz Srednje šole Domžale.

Po kratkem pozdravnem nagovoru smo se odpravili na pot proti RTV-oddajniku Domžale, kjer nam je njegov vodja Primož Miklavčič podal najpomembnejše podatke o njem. Na dogodke 2. julija 1991, ko so RTV-oddajnik Domžale zadele rakete JLA, pa nas je spomnil takratni vodja Emil Gorjan. Da je takrat Radio Slovenija nemoteno poročal o vojnih dogodkih, ki so si sledili z bliskovito hitrostjo, je velika zasluga tedanje ekipe, ki je v najkrajšem možnem času usposobila stari rezervni oddajnik.

Kolona na poti proti Trzinu

O enem prvih spopadov za samostojno Slovenijo nas je seznanil Jože Kosmač, ki je bil takrat član Občinskega štaba TO Domžale. V Trzinu so pripadniki TO s pomočjo specialne enote milice uničili in zajeli zadnji del 1. oklepnega bataljona JLA, ki zaradi poškodovanega oklepnega transporterja ni mogel nadaljevati naskoka na letališče Brnik.

Dan je bil kot nalašč za pohod, veličastna skoraj polkilometrsko kolona se je vila od oddajnika čez Depalo vas proti Trzinu, kjer smo s pomočjo policije dokaj hitro prečkali trzinsko obvoznico. Pri mostu čez Pšato, kjer se je zgodil prej omenjeni spopad, pa smo strmo zavili v hrib in premagali Onger, preko katerega smo se približali Spodnjemu Dobenu. Pri gostilni Ručigaj smo si odmerili prvi daljši počitek. Posedli smo po klopeh in bližnjih obronkih in si privoščili še tople trojanske krofe, brez katerih si stalni udeleženci naš pohoda težko predstavljamo.

Po slabih dveh urah smo mimo zelo lepo prenovljenega gradu Jablje, kjer je treba urediti le še bližnjo okolico, prispeli v Domžale, natančneje v Stob, kjer so nam tamkajšnji gasilci gostoljubno ponudili prostor za zaključek pohoda. Neka-

teri neučakani mladci so takoj odhiteli proti domu, ostali pa smo počakali na malico – bograč, ki nam je zelo teknil. Veliko nas je še dolgo ostalo skupaj, razvnel se je prijeten klepet in pregnalo nas je šele sonce, ko se je umaknilo za obzorje. Večina mladih je bila prvič seznanjena z dogodki leta 1991 v naši bližnji okolici, saj mnogi od njih še niso polnoletni kot naša mlada, a za nas velika država Slovenija. Če so se navzeli vsaj delčka našega domoljubja in bodo za odtenek bolj ponosni na našo deželo, smo za prvič dosegli dovolj. Za pomoč pri organizaciji pohoda se zahvaljujemo Občini Domžale, Gostinstvu Trojane, polnilnici vode Costella, ansamblu Razpotnik in gasilcem PGD Stob-Depala vas.

J. Gregorič

DOMŽALE

Domžalski veterani in kulturni praznik

Veterani vojne za Slovenijo smo se udeležili 8. Pohoda spomina in prijateljstva iz Radovljice v Vrbo. Na poti smo ob krajši proslavi postali pri najstarejšem spomeniku našega velikega pesnika Franceta Prešerna na Bledu. Pot nas je pripeljala preko Save Dolinke in po zasneženih gozdnih poteh do

Vrbe. Sonce s svojimi žarki nikakor ni moglo prodreti skozi nizek sloj oblačnosti, a nas to ni kaj dosti motilo. Že nekaj po poldnevu smo prispeli do cerkvice svetega Marka in Ribičeve domačije pod njo. Proslava je hitro minila, nam pa so še dolgo zvenele Prešernove veličastne pesmi.

Uradno se kot pesnikov rojstni dan sicer navaja 3. december, a rodoslovci se zadnje čase bolj nagibajo k 2. decembru. Pa pustimo to dilemo prešernoslovcem, za nas je najbolj pomembno dejstvo, da se je Prešeren sploh rodil in nas s svojo poezijo postavil ob bok ostalim velikim evropskim narodom.

J. Gregorič

V SPOMIN

Benedikt Bajec, predsednik OZVVS Idrija-Cerkno

Predsednik Benedikt Bajec med nagovorom ob otvoritvi razstave v Cerknem

Vedrino in optimizem, ki sta običajno napolnjevala veteranška srečanja, sta sredi poletja zamenjali žalost in bolečina. Veterani vojne za Slovenijo ter številni prijatelji, znanci in sokrajani smo se v Črnem Vrhu nad Idrijo poslovili od Benedikta Bajca, bivšega predsednika OZVVS Idrija-Cerkno.

Benedikt oziroma Dinko, kot smo ga radi imenovali, je bil rojen leta 1946. Po končani osnovni šoli je nadaljeval šolanje v Ajdovščini, po maturi pa ga je vedoželjnost vodila na Pravno fakulteto v Ljubljano. Svojo prvo zaposlitev je našel na občinski upravi Občine Idrija, od leta 1973 do upokojitve pa je opravljal delo računovodje na črnovrški osnovni šoli.

Ob obveznostih v službi in družini si je Dinko znal vzeti čas tudi za družbo, prijatelje in za delo v korist širše družbene skupnosti. Bil je zavzet in delaven predsednik krajevne skupnosti, aktiven gasilec, vnet balinar in zlasti navdušen smučar

- učitelj smučanja, smučarski sodnik in nadzornik smučišč. Gojil je veliko veselje do petja in to veselje do glasbe je prenesel tudi na svoje otroke.

V času služenja vojaškega roka si je pridobil čin vodnika in vseskozi aktivno deloval tudi kot rezervni podčastnik. Bil je aktiven udeleženec osamosvojitvene vojne za Slovenijo. V času priprav in med osamosvojitveno vojno se je predvsem angažiral pri zagotavljanju obveščevalnih podatkov o dejavnosti pripadnikov JLA, ki so varovali skladišče orožja v Črnem Vrhu nad Idrijo. Sodeloval je tudi pri odpravi posledic, ki jih je pri ljudeh in na objektih v Črnem Vrhu nad Idrijo pustila rušilna eksplozija skladišča orožja.

Ponosen je bil, da je veteran osamosvojitvene vojne in da je po svojih močeh prispeval k osamosvojitvi Slovenije. Z veseljem se je vključil v delo Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Idrija-Cerkno. Imel je posluš za socialni položaj ljudi, zato je bilo pomembno njegovo delo v komisiji za socialna in statusna vprašanja, kot poklicni računovodja pa je dal svoj prispevek tudi k delu nadzornega odbora. Največji delež je Dinko območnemu združenju prispeval v prejšnjem mandatu, ko je kot predsednik vodil njegovo delo. Bil je eden tistih članov, ki so s svojo aktivnostjo pokazali pripadnost združenju in veliko pripravljenost prispevati k njegovemu delu. Veselil se je uspešno izvedenih aktivnosti. Vstopanje novih članov v organizacijo je štel kot potrditev pravilnosti svojega dela. Imel je veliko načrtov, vendar mu je zahrbtna bolezen preprečila njihovo uresničitev. Čeprav je vztrajal in močno upal, da jo bo premagal, je uvidel, da obveznosti presegajo njegove moči, zato na zadnjem zboru članov ni več kandidiral za predsednika.

Dinkov odhod se je dotaknil veliko src, tudi tistih, ki mu morda prej niso znali pokazati, da ga spoštujejo in da ga imajo radi. Ko z nostalgijo brskamo po preteklosti, da bi bili v srcih še enkrat z njim, naj nam bo v tolažbo to, da nam je poleg praznine, ki je nastala z njegovim odhodom, zapustil tudi bogato zapuščino. Veterani jo bomo ohranili v lepem in trajnem spominu!

M. Platiše

NA OBISKU V BIH

Pretresljive zgodbe in pričevanja iz zadnje vojne

Obiskati Bosno in Hercegovino pomeni na enem mestu spoznati raznoliko in lepo pokrajino, prepletanje različnih kultur, verstev, bogate zgodovinske in kulturne dediščine, občutiti toplino, prijaznost in gostoljubnost ljudi ter slišati njihove pretresljive zgodbe in pričevanja iz zadnje vojne. Veterani vojne za Slovenijo iz območnih združenj Idrinja-Cerkno, Logatec in Vrhnika-Borovnica smo se v zgodnjem oktobrskem jutru odpeljali odkrivat lepote in značilnosti Bosne in Hercegovine. Pot nas je preko Banjaluke in Jajca vodila do končnega cilja, Sarajeva.

Prvi dan smo namenili spoznavanju Banjaluke. Prvi vtis, ki ga dobi obiskovalec, je, da je mesto zelo lepo in urejeno. V celoti je bilo obnovljeno po potresu 1969. Z lokalnim turističnim vodičem smo si ogledali znamenitosti: trdnjavo Kastel, Gosposko ulico, Banske dvore, banjaluško škofijo in seveda znamenito tržnico, kjer se dobi vse od šivanke do lokomotive.

Med rekama Vrbas in Pliva leži slikovito mesto Jajce z veličastnim enaindvajset metrov visokim slapom, ki sodi med dvanajst najlepših na svetu. Spomin na nekdanjo Jugoslavijo nam je obudil danes žal precej izropan muzej drugega zasedanja Avnoja. Ustavili smo se tudi v Travniku, kjer smo si ogledali sedež turškega vezirja in hišo pisatelja, dobitnika Nobelove nagrade Iva Andrića.

Idrijski veterani in njihovi kolegi iz Logatca in z Vrhnike na obisku v Bosni in Hercegovini

Pot smo nadaljevali proti Sarajevu, kjer smo naslednji dan raziskovali mestne znamenitosti: džamijo, Konak, Principov most, Baščaršijo in številne druge. Sarajevo je skozi svojo zgodovino večkrat pritegnilo mednarodno pozornost: leta 1914 z atentatom na avstro-ogrškega prestolonaslednika Franca Ferdinanda in njegovo ženo Sofijo, ki je bil povod za prvo svetovno vojno, leta 1984 kot gostitelj zimskih olimpijskih iger in ne nazadnje z razdejanjem in trpljenjem ljudi v zadnji vojni.

V času balkanske morije je Sarajevo doživljalo najdaljše obleganje in svoje najstrašnejše dneve. O teh dogodkih pričajo številni pomniki in ruševine ter izpovedi ljudi. Ogledali smo si ohranjen del predora pri Kolarjevi hiši. Sedemsto-metrski sarajevski predor in njegova medvojnica izgradnja sta edinstvena v Evropi. Tu je tudi improviziran muzej, ki poln spominov skupaj z zgodbami o ljudeh v okoljenem Sarajevu, katerim je predor odprl upanje in možnosti za neenak boj za svoje mesto, prikazanimi v filmu, ne pusti nikogar ravnodušnega.

Popoldne smo polni novih spoznanj in vtisov ter v veselem razpoloženju zapustili Sarajevo ter Bosno in Hercegovino. Obiščite jo tudi vi, ne bo vam žal!

M. Čadež

Ljutomerski veterani ob odprtju razstave v družbi z načelnikom GŠ SV generalom mag. Alojzom Šteinerjem in predsednikom ZVVS Janezom Pajerjem

RAZSTAVA O BOJIH V PRLEKIJI 1991

Praznovanje dneva državnosti v Ljutomeru

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Ljutomer združuje veterane vojne za Slovenijo iz občin Ljutomer, Križevci, Veržej in Razkrižje in je lani praznovalo 10. obletnico ustanovitve. Že od ustanovitve smo eno najbolj aktivnih tovrstnih združenj v Sloveniji.

Pred dvema letoma smo pripravili razstavo plakatov formatov A3 in A2 o dogodkih in bojih leta 1991 v Ljutomeru in Prlekiji, odprli smo jo ob prazniku občine Razkrižje. Uvodne besede in pozdrav je izrekel župan Stanko Ivanušič, razlago razstave pa je podal Alojz Novak, član našega predsedstva in član medvojnega območnega štaba TO ter aktivni udeleženec vojne za Slovenijo 1991.

Že takrat smo ugotovili, da je občane in druge obiskovalce razstave zelo zanimalo gradivo, ki je prikazovalo le del dogodkov iz osamosvojitvene vojne leta 1991, in da bi bilo treba pripraviti celovito razstavo, ki bi realno prikazala razplet dogodkov med osamosvojitveno vojno na območju takratnih občin Ljutomer, Ormož in Gornja Radgona, ki ga je pokrival OŠTO Ljutomer. Takoj smo se lotili dela in uspelo nam je, da smo razstavo odprli ob praznovanju dneva državnosti v občini Ljutomer in ob 10. obletnici našega združenja. Da smo z razstavo uspeli, so pokazali obiskovalci proslave ob dnevu državnosti, saj so čakali v dolgih vrstah, da so si lahko ogledali razstavo in tako obujali spomine na tiste neprijetne in težke čase. Ne nazadnje se moramo zahvaliti veteranom iz Murske Sobote, Gornje Radgone in Ormoža, ki so v svečanih veteranskih oblekah v velikem številu počastili praznik državnosti in uspeh Ljutomerskih veteranov. Najbolj aktivni pri pripravi razstave pa so bili Alojz Filipič, Alojz Novak, Miloš Vrbančič in Marko Milič.

Razstava je pripravljena na rolo panojih, tako da jo bomo lahko postavili ob primernih dogodkih v kulturnih domovih, galerijah ter po osnovnih in srednjih šolah, da bo tudi naša mladina, ki se je rodila po letu 1991, vedela, kaj se je dogajalo takrat, saj v zgodovinskih učbenikih ta mejnik v naši zgodovini ni primerno prikazan in obravnavan.

Besedilo in fotografije
M. Milič

LITIJA-ŠMARTNO

Memorial Riharda Urbanca

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Litija-Šmartno in Pokrajinski odbor Ljubljana-okolica sta izvedla športno tekmovanje Memorial Riharda Urbanca, ki je potekalo pod pokroviteljstvom Zveze veteranov vojne za Slovenijo. Udeleženci so se pomerili v streljanju z zračno puško, v malem nogometu in košarki - trojke.

Zaključni slovesnosti v dvorani gostišča Kovač so prisostvovali tudi gostje: poslanec in podžupan občine Litija Gvido Kres, šmarski župan Milan Izlakar in predsednik Združenja zveze borcev za vrednote NOB Litija Mirko Kaplja. Najprej so podelili medalje domačim veteranom, ki so v tekočem letu sodelovali na internih tekmovanjih v streljanju z ostrim orožjem, pikadu in ribištvu. V vseh treh disciplinah je bil najuspešnejši Edvard Srebrnjak iz Šmartna pri Litiji. Nato so Matjaž Urbanc, sin pokojnega Riharda Urbanca, predsednik PO Ljubljana-okolica Darko Čop in predsednik OZVVS Litija-Šmartno Ivan Lovše izročili pokale in medalje zmagovalnim ekipam in posameznikom. V streljanju z zračno puško se je pomerilo 8 ekip. 1. mesto so osvojili tekmovalci OZSČ Litija-Šmartno, 2. mesto OZVVS Kočevje, 3. mesto pa OZVVS Domžale. Od četrtega do osmega mesta so se uvrstili: OZVVS Litija-Šmartno, OZVVS Grosuplje, OZVVS Logatec, OZVVS Moravče in Policijsko veteransko društvo Sever Ljubljana, odbor Litija. V nogometu so zmagali veterani iz Grosuplja pred OZVVS Litija-Šmartno in Kočevje, četrti so bili veterani OZVVS Vrhnika-Borovnica, peti PVD Sever Ljubljana, odbor Litija in šesti veterani iz Logatca. V košarki -trojke, ki so jo organizatorji uvedli letos prvič, so se pomerile štiri ekipe in se uvrstile takole: zmagala je ekipa Kočevja, drugo in tretje mesto sta zasedli prva in druga ekipa domačih veteranov, četrti pa so bili Grosupeljčani. Med vsemi sodelujočimi ekipami so bili najuspešnejši veterani OZVVS Kočevje, zato so prejeli prehodni pokal, česar so bili še posebno veseli. Na drugo mesto so se uvrstili Grosupeljčani, na tretje pa domači veterani.

Na letošnjem Memorialu Riharda Urbanca je sodelovalo rekordno število ekip, in sicer: OZVVS Domžale, OZVVS Grosuplje, OZVVS Kočevje, OZVVS Logatec, OZVVS Moravče in OZVVS Vrhnika-Borovnica, od domačinov pa OZVVS Li-

tija-Šmartno, Policijsko veteransko društvo Sever Ljubljana, odbor Litija in Območno združenje slovenskih častnikov Litija-Šmartno.

Po končani slovesnosti je tričlanska delegacija veteranov odnesla venec na grob pokojnega Riharda Urbanca.

B. Žužek

LAŠČANI NA POHORJU

Po poteh I. Pohorskega bataljona

Leto se je zaokrožilo in lani dane besede, da se na Pohorju snidemo ob letu osorej, smo udejanjili.

Planinsko društvo Zreče je že 32. zapovrstjo pripravilo spominski pohod Po poteh I. Pohorskega bataljona od Koče na Pesku do Osankarice in Kota.

Tudi člani naših društev, Društva XIV. divizije Laško, Planinskega društva Laško, OZVVS Laško, Sever Laško in OZSČ Laško, smo se že preizkusili na tej poti in dali svoj doprinos k obuditvi spomina na herojske dni iz polpretekle zgodovine, zlasti na delovanje in junaško, a žal pogubno dejanje Pohorskega bataljona pri Treh žebljih. Prav je, da se teh dogodkov vedno znova spomnimo in pripomoremo ohranjati spomin na naše pokončne in pogumne prednike.

Udeleženci pohoda smo v soboto, 9. januarja, na pot krenili z avtobusom do Rogle, od tam pa peš do Koče na Pesku, kjer se je pričel spominski pohod. Pohodnike je pot vodila po letos – zaradi strukture snega – ne tako zahtevni poti preko pohorskih mokrišč do Treh žblejev. Čeprav utrujeni, so člani Pevskega zbora Društva XIV. divizije Laško v

počastitev in slavo padlim zapeli nekaj partizanskih pesmi. Znoj in hlad sta opravila svoje, pot smo urno nadaljevali do Osankarice, kjer se je bilo ob krajšem postanku, z možnostjo ogleda spominske sobe, prijetno malo okrepčati. Po postanku smo z avtobusom nadaljevali pot do dvorane v Zrečah, kjer je bilo poskrbljeno za topli obrok in družabno srečanje z glasbo, plesom (le kje so tiste utrujene noge izpred dobre ure, dveh?).

Vrnitev je bila predvidena v popoldanskih urah, ker pa nekateri že po navadi malo zamujajo, drugi se izgubijo, tretji pa iščejo oboje, je bil že krepak mrak, ko dobra volja na avtobusu pripomore k razmišljanju in besedam, da je sicer bilo naporno, a se čez leto dni ponovno odpravimo na pohod Po poteh I. Pohorskega bataljona.

K. Zemljič

Foto: Jožef Krajnc

KOČEVJE

Novoletni ples kočevskih veteranov

December ni le čas, ko se veselimo prihoda treh dobrih mož – Miklavža, Božička in dedka Mraza, temveč je, vsaj za kočevske veterane, tudi čas, ko se zavrtijo na vsakoletnem novoletnem veteranskem plesu.

Na Kočevskem je lani gospodarska kriza sicer kar krepko pokazala zobe, tako da je bila udeležba nekoliko manjša kot prejšnja leta, a vzdušje je bilo, so se strinjali udeleženci, znova izvrstno. Ob živi glasbi so se družili do poznih nočnih ur, ko se je dan s sobote že davno prevesil v nedeljo. Da je domov kaj prinesel tudi kateri od prej omenjenih treh dobrih mož, pa sta z zbiranjem donatorskih prispevkov za srečelov poskrbela Mojca Žnidaršič in Darko Čop ter seveda vsi posamezniki in podjetja, ki tudi tokrat veteranov niso pustili na cedilu.

M. Petrovič ml.

Kočevska Lipa osamosvojitve ostaja

Po zlonamernem poškodovanju treh pomnikov vojne za Slovenijo in poskusu preimenovalja Ulice slovenskih teritorialcev, Ulice veteranov osamosvojitve in Ulice brigade MORIS v minulih letih so se kočevski veterani lani morali soočiti še z načrtovano odstranitvijo Lipe osamosvojitve z osrednjega mestnega trga.

Za upravičene so se namreč izkazale bojzani, da naj bi ob napovedani preureditvi mestne ploščadi občina odstranila tudi drevo, ki s svojo rastjo ohranja spomin na prelomno obdobje, ko smo Slovenci uresničili sanje prednikov o samostojni vključitvi v družino evropskih narodov. Ob podpori občil in pomoči ljudi dobre volje – pri tem velja posebej omeniti nastop prof. Tatjane Šobar – so veterani odgovorne na koncu prepričali, da je lipo treba ohraniti na mestu, kjer je bila pred skoraj dvema desetletjema z ljubeznijo zasajena v pozdrav mladi državi.

Tako bo, primerno prezentirana, bodočim rodovom še naprej pričala o upih in željah pa tudi o pogumu in požrtvovalnosti osamosvojitvene generacije, ki je zmogla poseči po zvezdah, ko se ji je za to ponudila morda neponovljiva zgodovinska priložnost.

Lipa osamosvojitve ostaja v središču Kočevja.

Besedilo in fotografija:
M. Petrovič ml.

Znova na Goteniški Snežnik

Na plesišču se je zasukal tudi Anton Selan, udeleženec vseh dosedanjih pohodov.

Kot vsako leto sta Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Kočevje in Planinsko društvo Kočevje tudi v lanskem oktobru pripravili tradicionalni spominski pohod na Goteniški Snežnik.

S pohodom se kočevski veterani in planinci spominjajo prvega postroja enot na novo porojene Teritorialne obrambe RS v Kočevski Reki 17. decembra 1990. Dan, ko je zadišalo po slovenski vojski, kot je tedaj dejal predsednik vlade Lojze Peterle, oziroma ko se je javnosti prvokrat predstavila vojska slovenske države, če uporabimo besede predsednika republiškega predsedstva Milana Kučana, je bil od leta 1991 praznik Specialne brigade MORIS, danes pa ga kot svoj dan praznuje 1. brigada Slovenske vojske.

Žal se, zaradi zmanjšanja obrambnega proračuna in s tem povezanega varčevanja v vojski, njeni pripadniki prvič po več letih niso mogli aktivno udeležiti pohoda. Kljub temu pa se je v zgodovinskem Parku Manevske strukture narodne zaščite ponovno zbralo nad 300 pohodnikov, ki so se zagrizli v snežniška pobočja. Poleg domačih veteranov in planincev so se pohoda, ki je bil letos uvrščen na seznam športnih prireditev ZVVS, udeležili tudi prijatelji iz številnih veteranskih združenj in planinskih društev ter – znova – tudi najmlajši kočevski planinci pod vodstvom svojih mentorjev in mentorice.

Da za prave kaveljce in korenine tudi večurna hoja ni kakšen poseben problem, so pohodniki in pohodnice po povratku v dolino dokazali, ko so se prešerno zavrteli ob zvokih glasbe, seveda okrepečani s toplo malico, ki so jo skuhal člani OZVVS Kočevje. Poleg Sandija Poloviča, Milana Šterka in Antona Goršeta, ki so se vse dopoldne trudili okrog kotla, ter Antona Janežiča, ki je s svojimi domačimi poskrbel za prevoz in razdeljevanje toplih napitkov, gre zahvala gotovo vsaj še družinama Žnidaršič in Benegalija za napečene dobrote, prav tako pa tudi Enoti za specialno delovanje Slovenske vojske, ZVVS, dolgovaškim gasilcem in podjetjema Uskok, d.o.o., za podarjeno costello in Integral Kočevje za brezplačen prevoz pohodnikov iz Kočevja in nazaj.

Besedilo in fotografija:
M. Petrovič ml.

KOMENDA

Spominska plošča

Lanskega oktobra je Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Kamnik-Komenda na hiši družine Šimenc v vasi Stebljevek v Tuhinjski dolini odkrilo spominsko obeležje. Družina Šimenc je v letu 1990 na svoji domačiji tajno hranila orožje in strelivo v okviru priprav Manevske strukture narodne zaščite na osamosvojitveno vojno. Predsedstvo Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Kamnik-Komenda je sprejelo odločitev, da bo v naslednjih letih v soglasju z družinami na vse objekte, v katerih se je v pripravah na osamosvojitveno vojno hranilo orožje in strelivo, postavilo spominske plošče.

Slavnostni govornik ob odkritju prvega tovrstnega obeležja je bil organizator Manevske strukture narodne zaščite na kamniškem območju Boris Zakrajšek. Ob tej priložnosti je predstavnik pokrajinske organizacije veteranov vojne za Slovenijo Janez Kušar kamniškim veteranom podelil častni trak manevske strukture narodne zaščite.

Z. Cvek

MARIBOR

72. brigada Slovenske vojske zaznamovala 17 let delovanja

Na spominski dan generala Maistra, 23. novembra, je v Vojašnici generala Maistra v Mariboru potekala slovesnost v

počastitev dneva 72. brigade Slovenske vojske. Osrednji gost in govornik je bil predsednik Republike Slovenije dr. Danilo Türk. Spremljala sta ga ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič in načelnik GŠ SV generalmajor mag. Alojz Šteiner. Pripadnice in pripadnike 72. brigade sta nagovorila tudi poveljnik sil brigadir Alan Geder in podžupan Mestne občine Maribor Rok Peče. Slovesnosti so se poleg predstavnikov vrha Slovenske vojske, atašejev in mestnih oblasti udeležili predstavniki borčevskih in veteranskih organizacij ter zveze slovenskih častnikov.

Poveljnik 72. brigade, podpolkovnik Ernest Anželj je najzaslužnejšim podelil priznanja brigade. Najvišje priznanje, plaketo 72. brigade, je izročil Poveljstvu za podporo. Kulturni program sta izvedla pevski zbor Osnovne šole borcev za severno mejo in pisatelj Tone Partljič.

Predstavniki 72. brigade SV so si popoldne ogledali premierno gledališko predstavo, monodramo General, ki sta jo ob dnevu Rudolfa Maistra pripravila avtor Tone Partljič in igralec Bojan Marošević.

N. Svetina

MEŽIŠKA DOLINA

Veterani obiskali Dolenjsko

Izlet veteranov vojne za Slovenijo z območja Mežiške doline smo tudi lani zelo uspešno izvedli. Veterani s celotnega območja Črne na Koroškem, Mežice, Prevalj in Raven na Koroškem smo napolnili avtobus s petdesetimi sedeži in se napotili na enodnevni izlet na Dolenjsko.

Obiskali smo slikoviti kraj Šentjernej, kjer smo si ogledali predstavitev podjetja Arex, celotno njegovo proizvodnjo, proizvodne linije in novozgrajeno stometrsko pokrito strelišče, kjer testirajo novo jurišno puško Slovenske vojske FN 2000S.

Prijazni domačini so nas povabili na ogled novozgrajenega kulturnega doma, kjer so spregovorili o zgodovini Šentjerneja, ogledali smo si tudi zbirko starih razglednic tega kraja. Nato nas je pot vodila k družini Štemberger, kjer so nam pripravili predstavitev in pokušnjo vina s tega območja. Pot smo nadaljevali do kartuzije Pleterje z ogledom multivizijske predstavitve samostana in muzeja na prostem. Lep dan smo zaključili s pravo martinovo pojedino in se dobre volje vrnili na Koroško.

T. Štrigl

NOVA GORICA

S skupnimi močmi v vojni, s skupnimi močmi v miru

S tem sloganom smo v okviru praznovanj občinskega praznika OZVVS Veteran Nova Gorica, Mestna občina Nova Gorica in Krajevna skupnost Solkan v septembru odkrili spominsko obeležje, ki ga ponazarja tetraeder na podstavku z napisom VSEM, KI SO DELOVALI ZA SAMOSTOJNO SLOVENIJO 1990-1991, in se tako za-

hvalili vsem, ki so kakor koli doprinesli k obranitvi komaj rojene samostojne demokratične države Slovenije.

Svečanega odkritja so se poleg številnih veteranov in občanov udeležili predstavniki sosednjih OZVVS, policijskega veteranskega društva Sever, društva veteranov policije Vipavske doline, župani in slavnostna gostja, ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič, ki je prisotne tudi nagovorila. V govoru se je zahvalila Solkankam in Solkancem za delovanje v vojni za samostojno Slovenijo in poudarila takratno enotnost in pomen zgodovine Primorcev, ki so v vsej svoji zgodovini zavedni in kljeni ljudje, ki so se vedno znali boriti za priznanje slovenske identitete, kulture in jezika.

K prijetnemu vzdušju so s svojim programom doprinesli učenci nižjih razredov Osnovne šole Solkan in pihalni orkester Nova Gorica. Ob tej priložnosti so bila podeljena priznanja OZVVS Veteran Nova Gorica tistim, ki s svojim delom soustvarjajo in izgrajujejo našo organizacijo, da postaja prepoznavna tudi v širšem okolju, in sicer Alojzu Hvala srebrna medalja OZVVS, Dušanu Čubeju in Jožefu Murovcu bronasta medaljs OZVVS, Ivanu Tellu in Dušanu Martinuču pa bronasta plaketa OZVVS.

Spominsko plaketo OZVVS sta prejela ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič in Krajevna skupnost Solkan, ki jo je zastopal predsednik Miha Ravnik. Ob zaključku svečanosti je ministrica predsedniku Srečku Lisjaku podelila svoj spominski kovanec.

Srečanje, ki ga ni skalila niti ploha, se je nadaljevalo v prijetnem okolju in vzdušju ob obujanju spominov, še bolj pa ob snovanju idej in nalog, ki nas čakajo in bi jih bilo dobro opraviti.

Ta dan smo s krajšo slovesnostjo odkrili tudi spominsko ploščo na stanovanjski hiši v Ulici Borisa Kalina 11, kjer se je v letih 1990 in 1991 hranilo orožje in strelivo Teritorialne obrambe.

jug

Športni dan veteranov policije Vipavske doline

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Veteran Nova Gorica nas je povabilo na tekmovanje v balinanju. Prireditev je potekala na pokritem balinišču v Renčah. Za udeležbo smo se radi odločili. S seboj

smo seveda nesli tudi »tekočo opremo«, ki smo jo poklonili kolegom prirediteljem. Na kraju se je izkazalo, da so kolegi veterani odlični gostitelji. Najprej so postregli zajtrk, ki smo ga z užitkom pospravili. Ostale ekipe so nas pri jedi malce v strahu opazovale, a saj vsi poznamo rek Hiter pri jelu - hiter pri delu.

Kapetan ekipe Bogo je medtem določil prvo postavo in nam na kratko pojasnil strategijo naše ekipe. Glavno vodilo je bilo: Vsi na balinca.

Prva tekma proti gostiteljem je bila precej živčna, saj nas nasprotniki še niso poznali. Ivan, Vojko in Peter so igrali sproščeno profesionalno in so marsikdaj resne obraze nasprotnikov potegnili v nasmeh. Gromko navijanje naših navijačev je držalo v napetosti tudi ostale ekipe, ki so nas kradoma opazovale in ocenjevale našo igro. Ko smo prepričljivo izgubili tudi drugo tekmo, je bilo vse jasno. Veterani policije ne bodo več kvarili »balincovša«. Organizator je še postregel z obilnim kosilom in se nam zahvalil, da smo dovolili ostalim ekipam igrati v finalu. Izkazalo se je, da je strah pred veterani policije Vipavske doline odveč. Vsaj pri balinanju.

Koliko je bilo smeha, lahko vidite na slikah. Kolegi veterani vojne za Slovenijo so lahko za primer, kako z dobro voljo utrdimmo vezi med veteranskimi organizacijami, se bolje spoznamo in v prihodnosti še bolje sodelujemo. Hvala jim za povabilo.

P. Lemut

Strokovna ekskurzija

Člani OZVVS in ZSČ Ormož so se v soboto, 28. 11. 2009, odpravili na pot v Šentjernej, Novo mesto in Trbovlje. Med najbolj izpostavljenimi razlogi za odločitev odpotovati v sivem jesenskem vremenu so bili vojaško strokovni argumenti: ogledati si tovarno, kjer nastaja slovenska vojaška puška, in videti muzejsko zbirko Teritorialne obrambe v Novem mestu. Udeleženci ekskurzije so prišli na svoj račun! Na potovanju sta jih je poleg zvedavosti in želje po obujanju skoraj pozabljenih spominov spremljala dobra volja in prijateljstvo, s kakršnim se lahko ponašamo le veterani.

Čeprav so se zbudili v sivo in deževno sobotno jutro, so se pred ormoškimi gradom srečali dobre volje in odprtih src kot že dolgo ne. Organizatorji so poskrbeli, da na poti ne bi česa manjkalo.

Tovarniška vrata podjetja Arex v Šentjerneju so bila zaprta, kot se za tovarno orožja spodobi, a so se kmalu odprla, ko so domačini izvedeli, da so Ormožani prispeli. V avli tovarne sta veterane sprejela rosno mlada, po ocenah veteranov kar premlada, predstavnika Arexa. Ormožani so bili celo ne-

koliko šokirani, ko sta se mladeniča predstavila: vodja razvoja programov in tehnični direktor. Pogovor je stekel in ormoški veterani so hitro spremenili prvotno mnenje - prepričali so se, da je Arex v varnih rokah kljub mladosti večine odgovornih v podjetju. Ogleдали so si promocijski film, se sprehodili skozi proizvodnjo in se seznanili o sodobnih puškah in opremi iz vojaškega programa, o kateri so na služenju vojaškega roka v JLA lahko samo sanjali. Čas, predviden za ogled tovarne Arex, se je kar prehitro iztekel, Ormožani pa so imeli še toliko vprašanj.

Ko so veterani prispeli v Novo mesto, jih je v vojašnici sprejel upravnik muzejske zbirke, ki so jo novomeški vojaki uredili pod vodstvom poveljnika 32. VTP polkovnika Mitje Teropšiča. Bilo je kaj videti! Na ogled so postavljeni eksponati, ki so vsak zase obujali spomine in pisali zgodbo o Teritorialni obrambi od 1968 do 1990, o pripravah na vojno za Slovenijo in o delovanju naborniške vojske v TO in Slovenski vojski. Ogleдали so si izjemno bogato zbirko orožja, tehnične in intendantske opreme TO ter vse primerjali s tem, kako je to bilo v Ormožu. S posebnim spoštovanjem so si ogledali razstavo, posvečeno vojnim dogodkom na Dolenjskem, kjer so bili 1991., podobno kot v Ormožu, prvi na udaru JLA. Vzdržali so in zmagali!

Obisk v Trbovljah so organizatorji ekskurzije prihranili kot presenečenje za udeležence izleta. Do strelišča nad Trbovljami jih je pospremil upravnik Bojan. Da bi prehiteli mrak, ki je ogrožal varno streljanje, so se domačini potrudili in pohiteli s predstavitvijo strelišča in poligona ter obiskovalce povabili na strelsko tekmo z vojaško pištolo: 3 strelji za poskus in 10 za rezultat. Po 9 veteranov je streljalo v izmeni, pri vsakem je stal izkušen strelski inštruktor. Vse je teklo kot namazano, kar je ponovno potrdilo izkušnost članov zasavskega strelskega kluba in trboveljskega OZSČ.

Po tekmi so bili vsi zadovoljni, eni, ker so po dolgem času spet streljali s pištolo, drugi zavoljo odličnih rezultatov. Domačini, člani trboveljskega OZSČ, so goste iz Ormoža presenetili s podelitvijo praktičnih daril za najboljše strelce, vse udeležence ekskurzije pa z domačo pojedino, ki so jo pripravili za prijateljsko združenje iz Ormoža.

M. Fišer

Odkritje spominske plošče na upravnem poslopiju Taluma

V soboto, 21. novembra, smo v okviru praznovanja 55-letnice podjetja Talum v Kidričevem odkrili obeležje v spomin na dogodke iz leta 1990-91.

V času, ko je leta 1990 potekala razorožitev TO, so pripadniki Manevrne strukture narodne zaščite z območja Ptujja izbirali lokacije za tajna skladišča orožja, ki je bilo v letu 1991 uporabljeno v vojni za Slovenijo. Eno takih skladišč je bilo tudi v takratni Tovarni aluminija v Kidričevem - v tamkajšnjem izobraževalnem centru.

V spomin na te dogodke smo v soboto, 21. 11. 2009, odkri-

Nagovor predsednika OZ VVS Ptuj Stanka Žitnika

li spominsko ploščo na upravni zgradbi Taluma. Spominsko obeležje je na pobudo ptujskega območnega združenja veteranov postavilo podjetje Talum. Praznovanje je sovpadalo s 55-letnico tega podjetja in dnevom OZVVS Ptuj. Obeležje sta skupaj odkrila predsednik OZVVS Ptuj Stanko Žitnik in predsednik uprave Taluma mag. Danilo Toplek, ki je bil ob tem tudi slavnostni govornik. Zbrane sta pozdravila tudi predsednik OZVVS Ptuj Stanko Žitnik in župan občine Kidričevo Jože Murko. Prireditev je popestril nastop pihalnega orkestra Talum Kidričevo.

Po svečanosti je sledil dan odprtih vrat Taluma, zato smo si udeleženci lahko ogledali celotno njegovo proizvodnjo.

V. Žgeč

SLOVENSKE KONJICE

Sprehod po Pohorju zaključili s piknikom

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Slovenske Konjice je organiziralo vsakoletni kosanjski piknik. Tokrat je vodstvo društva, na čelu s predsednikom Ivanom Pavličem, odločilo, da se odpravijo k Andrejevemu domu na Pohorju. Družba štiridesetih veteranov se je z avtobusom pripeljala pred dom, kjer so jih pričakali s pravim pohorskim zajtrkom. Po okrepcilu se jim je pridružil vodič Pohorski Franček in jim, seveda s pomočjo avtobusa, razkazal in predstavil velik del Ruškega, Mariborskega in Slovenjebistriškega Pohorja. Med drugim partizansko bolnišnico Jesen in cerkev pri Treh kraljih. Nato so se veterani peš odpravili s Treh kraljev mimo Črnega jezera do Osankarice. Že prej so poskrbeli, da v nahrbtnikih ni nič manjkalo, v mislih imamo stvari, ki odžejajo. Pohorski Franček, ki je od mladih nog pristen Pohorec, je pohodnikom znal povedati marsikatero krepko na račun življenja v teh gozdovih. Z Osankarice so se odpeljali ob pragozdu Šumik nazaj do Andrejevega doma, kjer se je začel pravi piknik. Vsega je bilo v izobilju, celo kosanje so pekli. Predsednik Ivan Pavlič pa je izročil fotografijo gostitelju Andreju Kameričkemu. Spominjala ga bo na čase, ko se je kot teritorialec izpopolnjeval v smučarskih veščinah. Proti večeru se je vesela družba konjiških veteranov vrnila domov.

J. Gumzej

SPOMINSKO OBELEŽJE V ZREČAH

90 let boja za samostojnost

V Zrečah je bila slovesnost ob odkritju spominskega obeležja, ki ga je na pobudo in ob aktivnem sodelovanju Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Slovenske Konjice postavila Občina Zreče. Spomenik pri zreški osnovni šoli stoji v spomin na osamosvojitve in vojno za Slovenijo leta 1991, na boj proti okupatorju od 1941 do 1945 in na boj za severno mejo od 1918 do 1920. Z obliko, ki ima korenine v slovenski kulturni dediščini, pa je to tudi pomnik v čast in spomin vseh prizadevanj v zgodovini Slovencev za ohranitev nacionalne identitete in želje po svoji državi. Denar, ki so ga za postavitve potrebovali, sta prispevala Občina Zreče in Ministrstvo RS za delo, družino in socialne zadeve. Zbrano množico šolarjev, članov veteranskih organizacij,

Spominsko obeležje je odkril župan Zreč mag. Boris Podvršnik

predstavnikov Slovenske vojske, krajanov in gostov so na govorili predsednik OZVVS Slovenske Konjice Ivan Pavlič, župan Zreč mag. Boris Podvršnik in predsednik ZVVS Janez Pajer. Slavnostni govornik je bil Janez Janša. Vsi so poudarjali boj Maistrovih borcev, borcev NOB ter teritorialcev in policistov na dolgi poti do samostojnosti Slovenije. Za kulturni program so poskrbeli moderatorka Urška Firer, Godba Zreče, pevec Marjan Hren in učenci Glasbene šole Slovenske Konjice. Po slavnostnem odkritju obeležja so bili vsi prisotni povabljeni v šotor na pogostitev. Predsedstvo OZVVS Slovenske Konjice, na čelu s predsednikom Ivanom Pavličem, pa je kasneje povabilo vse predsednike in predstavnike OZVVS Zahodnoštajerske pokrajine na ogled sodobne vinske kleti Zlati grič in degustacijo njihovih vin v Slovenske Konjice. Veterani so si ogledali sodobno tehnologijo pridelave vina in z zanimanjem sledili razlagi sommelierke, ki jih je vodila po prostorih. Še posebno zavzeti so bili pri degustaciji vina. Z lepimi vtisi dogodkov tega dne so se vrnili v domače kraje. Predsedniku ZVVS Janezu Pajerju so konjiški veterani kasneje razkazali tudi svoje društvene prostore, ki so eni najlepše urejenih v Sloveniji.

J. Gumzej

PREBOLD

Adi Vidmajer – športnik z velikim srcem

V Žalcu na prireditvi Kako daleč je Kozmus (Adi stoji prvi z desne)

Šport je za Adija Vidmajerja že od mladih nog njegov način življenja, položen mu je bil v zibelko. Adi Vidmajer se je rodil 7. januarja 1942 v Celju, v času, ko je po slovenskih tleh korakal okupator. Mladost je preživel v Žalcu, kjer je kon-

čal osnovno šolo, srednje šolanje pa je nadaljeval v Celju in Ljubljani. Že kot študent absolvent Visoke šole za telesno kulturo se je leta 1965 zaposlil na Osnovni šoli Slavka Šlandra Prebold, kjer je kot športni pedagog delal in ustvarjal do leta 1974. V tem času je znal navduševati mlade za šport in pod njegovim vodstvom so se iz povprečja izluščili izjemno nadarjeni atleti, ki so pozneje bili zelo uspešni v Atletskem klubu Kladivar Celje in drugod. Poleg atletike so bili pri njem enakomerno zastopani tudi vsi drugi športi od gimnastike do košarke, ki je že večdesetletna prioriteta v kraju pod Žvajgo. Vse to delo pa ni ostalo neopaženo in leta 1974 je bil Adi Vidmajer kot odličan organizator, trener in pedagog povabljen, da profesionalno prevzame delo sekretarja v takratni Telesnokulturni skupnosti Žalec. Osem let je uspešno vodil in krojil šport v Spodnji Savinjski dolini. Navkljub veliki ljubezni do športa ga je nemirni duh vodil tudi drugam, prevzel je vodenje Teritorialne obrambe (TO) na območju Savinjske doline. Športni duh, kolektivnost, sodelovanje ... je znal Adi vnašati tudi v to okolje. Vse to mu je pomagalo pri trdni odločitvi, da je bil leta 1990 eden redkih poveljnikov TO, ki niso spoštovali ukaza za izročitev orožja JLA, ampak so ga skrili na tajne lokacije in z njim v osamosvojitveni vojni oborožili pripadnike TO.

Pozneje, ko je Adi Vidmajer uniformo znova zamenjal za pedagoški poklic in postal ravnatelj I. Osnovne šole Žalec, je življenje na tej šoli postalo še bolj športno naravnano in uspešno. Kot ravnatelj pa je bil izpostavljen tudi novim izzivom, ki jih je s svojo pozitivno naravnanoostjo do mladih in sodelavcev kaj hitro začel uresničevati. Pod njegovim vodstvom so se mladi in njihovi mentorji hitro vzpenjali v slovenskem merilu, postali so državni prvaki na različnih področjih, seveda tudi v športu, denimo košarki.

Ob vsem tem Adijevem aktivnem delu v preteklosti pa ne smemo pozabiti na njegove izjemne uspehe na področju športa v Krajevni skupnosti (KS) Prebold, ki je kar petkrat postala najboljša KS v športni rekreaciji v Sloveniji in tudi v nekdanji Jugoslaviji. Z izjemnimi organizacijskimi sposobnostmi in motivacijo vseh društev v KS (sedanji občini Prebold) je kot predsednik komisije za šport in rekreacijo pri KS dosegel takšne rezultate. Še prej je bil pobudnik in tudi prvi predsednik Planinskega društva Prebold in član mnogih drugih društev, katerim je veliko pomagal s svojimi nasveti in znanjem.

Zadnja leta je bil Adi Vidmajer tudi podpredsednik Planinske zveze Slovenije. Prav planinstvo, gore in narava nasploh so njegova druga velika ljubezen, saj je s tem povezan tako rekoč vse svoje življenje. Nepogrešljivo je tudi njegovo delo pri vodenju obnov planinskih koč po Sloveniji: Loka pod Raduho (PD Luče), Dom v Mariji Reki (PD Prebold) in Dom pri Krnskih jezerih (PD Gorica). V času podpredsedovanja PZS (2000-2006) pa je skrbel za dobro delo 245 planinskih društev in koordiniral dela med MDO in PZS. Tako kot v preteklosti je še danes planinski vodnik in vodja različnih planinskih pohodov po Sloveniji in tudi zunaj naših meja. Je tudi vodja planinske šole Kozorog na OŠ Prebold in počne še veliko drugega, kar je povezano s planinstvom in športom. Predlani je z vso zagnanostjo sprejel vodenje Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Spodnje Savinjske doline in v delo vnesel veliko športnega in planinskega duha.

To je le bežen pogled na ustvarjalno in s športom prežeto delo Adija Vidmajerja, katerega dokaz so nedvomno tudi v nadaljevanju navedeni rezultati. Na veteranskem državnem prvenstvu v atletiki, ki je potekalo 31. maja 2008 v Slovenski Bistrici, je postavil državni rekord v peteroboju z osvojenimi 4108 točkami in državni rekord v metu kladiva, ki ga

je zalučal 44,14 m. Na veteranskem državnem prvenstvu v atletiki, ki je bilo v Ljubljani 28. in 29. junija 2008, je osvojil prvo mesto v metu kladiva (43,50 m), prvo mesto v metu gire (16,08 m) in prvo mesto v duatlonu – seštevku najboljših dveh atletskih rezultatov na državnem prvenstvu, kar velja za vse starostne kategorije. Te rezultate pa je dopolnil še z dosežki na evropskem prvenstvu, kjer je dosegel peto mesto v metu kladiva (42,40 m), peto mesto v metu gire in hkrati novi državni rekord (16,10 m) in peto mesto v peteroboju (3990 točk). Lani je dosežke potrdil s prvim mestom v duatlonu za evropski kriterij v Ljubljani, kjer je kladivo vrgel 43,75 m in kroglo 11,08 m in tako zbral skupaj 2004 točke, ter s prvima mestoma v metu kladiva in metu gire na mednarodnem državnem prvenstvu v Domžalah. Kladivo je tam zalučal 43,09 m daleč, giro pa 16,15 m, kar je bil tudi novi državni rekord. Najboljši v vseh starostnih kategorijah je bil tudi na veteranskem državnem prvenstvu v peteroboju v metih, ki je 6. junija 2009 potekalo v Kranju.

D. Naraglav

PODELJENA VETERANSKA PRIZNANJA Družine tokrat v Mariji Reki

Skupinska slika udeležencev srečanja

V Planinskem domu v Mariji Reki je bilo v petek, 11. novembra 2009, organizirano tradicionalno srečanje družin, ki so v času osamosvajanja Slovenije skrivoma hranile orožje Teritorialne obrambe, potem ko ga je hotela v svoja skladišča odpeljati Jugoslovanska armada. V zahvalo za to dejanje in hrabrost so bila tem družinam ob desetletnici podeljena posebna priznanja Zveze veteranov vojne za Slovenijo Slovenska družina, pozneje, ob 15. obletnici teh dogodkov, pa so bila na njihove domačije nameščena spominska obeležja. Od podelitve priznanj Slovenska družina potekajo srečanja teh družin, ki jih organizira Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Spodnje Savinjske doline skupaj z družinami, ki so hranile orožje na območju, kjer je srečanje organizirano. Prvo je bilo leta 2000 v Mariji Reki, nato pa so se po krožnem sistemu zvrstila na območju občin Braslovče-Vransko, Polzela, Žalec in Prebold. Letos je tako znova bila na vrsti občina Prebold z družinami, ki so skrivale orožje v tem delu Savinjske doline. To so bile družina Cijan iz Šešč, družina Lobnikar in družina Artelj iz Marije Reke ter družina Frelj iz Pongraca. Orožje TO so skrivale še družina Filipa in Ivanke Završnik iz Zgornjih Grušovelj, družina Avgusta in Ivanke Likeb, družina Danija in Zdenke Satler, družina Alojza in Erne Satler (vsi iz Založ-Preloge), družina Vilija in Milice Čremožnik iz Dobriča, družina Damjana in Marte Kos iz Prepreč nad Vranskim ter družine Janžovnik, Rovšnik in Korkovnik iz Dobrovelj.

Na tokratnem srečanju v Mariji Reki se je zbrala večina družin oziroma njihovih predstavnikov, saj nekaterih članov družine, ki so sodelovali pri tem hrabrem dejanju, ni več med živimi. Še posebno hudo je usoda zarezala globoko v življenje družine Artelj, saj so umrli tako Nanika in Slavko Artelj kot njun naslednik, sin Jure. Vsem umrlim so se na srečanju poklonili z minuto molka. Srečanje je bilo prežeto s kulturnim programom, ki ga je za to priložnost pripravilo KD Marija Reka pod vodstvom Monike Lobnikar. Udeleženci smo tako lahko prisluhnili ubranemu petju Reških slavčkov, čudovitim zvokom citer izpod prstov Cite Galič in glasbi ob nastopu plesne skupine Janje Tratnik.

Srečanja se je udeležilo tudi nekaj gostov, med njimi župan Vranskega Franc Sušnik in župan občine Prebold Vinko Debelek, ki je bil v vlogi gostitelja. Že pred tem je dom obiskal župan občine Žalec Lojze Posedel, ki se srečanja ni mogel udeležiti, v opravičilo pa je prinesel šampanjec. Na srečanju ga je zastopal direktor občinske uprave Jože Golič. Vsi omenjeni so zbrane nagovorili in poudarili pomen tovrstnega srečanja, saj vedno znova spomni na dogodke, ki so nam prinesli lastno državo, na kar nekateri pozabljajo. O takratnem času je več spregovoril Adi Vidmajer in med drugim povedal: »Po ukazu komandanta Republiškega štaba za TO Slovenije je Pokrajinski štab TO Celje izdal 15. maja 1990 ukaz, da se mora do 19. maja do 23. ure oddati vse orožje, strelivo in ostala eksplozivna sredstva TO, ki so izven objektov JLA, na čuvanje v objekte JLA – skladišče Bukovžlak. Temu ukazu smo se v štabu 81. območja TO V Žalcu odločno uprli in skupaj s svetom za Ljudsko obrambo in družbeno samozaščito Občine Žalec, ki ga je vodil Ludvik Semprimožnik, sklicali izredno sejo, na kateri smo sklenili, da orožje ostane na dosedanjih lokacijah in da ga po potrebi dodatno zavarujemo. Kamioni JLA, ki so prišli po orožje, so se tako 19. maja prazni vrnili v Celje. Ciklična stanja napeposti in realna nevarnost oboroženega posega JLA z nalogo zaseči nepredano orožje pa so nas pripeljali do odločitve o njegovi razselitvi na tajne lokacije, blizu mest, kjer so imele svoja zbirališča tudi naše enote. Glavni del naloge je bil opravljen v noči s 26. na 27. november 1990, ko je bilo po šestih domačijah severnega dela občine Žalec razseljeno približno 160 zabojev orožja s pripadajočim strelivom. Enako se je dogajalo v južnem delu občine Žalec, torej tudi tu v Mariji Reki, kjer smo danes.«

Ob zaključku uradnega dela srečanja je zbrane nagovoril še Drago Lobnikar in vsem zaželel dobro počutje tudi v nadaljevanju večera, v katerem so, ob dobrotah oskrbnikov planinskega doma Ivanke in Staneta Piška, še bolj oživeli spomini na tiste čase, marsikakšna beseda pa je bila namenjena tudi dnevnim politikim, ki morda preveč pozablja na trenutke osamosvajanja in ljudi, ki so pri tem sodelovali.

D. Naraglav

Slovenska meja s Hrvaško

V okviru pogovornih večerov, ki jih organizira preboldska knjižnica, je bilo v hotelu Prebold zanimivo predavanje Slovenska meja s Hrvaško včeraj, danes, jutri. Predavanje na to temo je pripravil prof. dr. Branko J. Rojc, profesor kartografije s Fakultete za gradbeništvo in geodezijo in eden najvidnejših slovenskih kartografskih strokovnjakov. Je avtor in urednik številnih geografskih, topografskih in tematskih kart (planinskih, turističnih, mestnih in avtokart) in tudi sodelavec in raziskovalec Geodetskega inštituta Slovenije, kjer je aktivno sodeloval pri oblikovanju kartografskega sistema

Prof. dr. Branko Rojc med predstavitvijo enega od zgodovinskih zemljevidov

slovenske države.

Na predavanju, ki ga je popestril s prikazom zgodovinskih kartografskih dokumentov, je prof. Branko Rojc, ki je že eno leto občan Prebolda, udeležence večera, med katerimi je bilo lepo število članov ZVVS, seznanil z aktualnim problemom kopenske in morske meje s Hrvaško oziroma kaj o tem povedo zemljevidi. Iz njih in tudi iz zgodovinskih virov neizpodbitno izhaja, da smo Slovenci bili v zgodovini na severnem Jadranu vedno pomorski narod. Stoletja smo bili pomorščaki in ribiči in smo imeli prosto pot na odprto morje. Zgodovinska občina Piran je do sredine 20. stoletja vključevala tudi katastrski občini Savudrija in Kaštel. To je bilo zelo dobro vidno tudi na zemljevidu iz tistega časa. Ob tem je prof. Rojc povedal, da to jasno dokazuje, da je naša južna meja potekala po sredini Savudrijskega polotoka, da so si Hrvati dejansko protipravno prilastili marsikatera ozemlja in da je še danes nekaj takšnih točk ob slovensko-hrvaški meji. Bil je tudi kritičen do slovenske politike in politikov, ker so premlačni v svojih zahtevah in pozicijah. Dejal je, da je žal že veliko zamujenega, za kar so krivi naši politiki, ker niso upoštevali stroke, zgodovinskih dokumentov, kartografskih gradiv, katastra, izrazil pa je tudi upanje, da morda ujamemo zadnji vlak in stvari tam, kjer je to možno, še uredimo.

Njegovo predavanje je popestril Viljem Petek, ki je še podkreplil nekatera dejstva o tem, da smo Slovenci od nekdaj pomorski narod. Tudi sam je bil namreč pomorščak in del nekdanje slovenske oziroma jugoslovanske mornarice, ki ima svoje korenine že stoletja. Svoje je k temu dodala voditeljica večera Nuša Dvoršek, spregovorila je o generalu Mastru, ki je ravno v tem obdobju, leta 1918, pribral današnjo slovensko severno mejo, saj bi bila drugače Maribor in velik del sedanjega slovenskega ozemlja avstrijska.

D. Naraglav

SPODNJA SAVINJSKA DOLINA

Spomin na zgodovinsko bitko ostaja živ

Na sončno oktobrsko soboto se je na slovesnosti na Čreti, ki so jo organizirali Območni združenji borcev za vrednote NOB Žalec in Mozirje, Društvo izgnancev Slovenije – Občinski odbor Žalec, Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Žalec in Veteransko društvo Sever – odbor Žalec, zbralo okrog tisoč udeležencev iz Spodnje in Zgornje Savinjske doline. Z zanimanjem so spremljali proslavo v spomin na to zgodovinsko bitko, ki je in ostaja svetinja upo-

ra proti okupatorju in poguma maloštevilnih partizanov, ki so se postavili po robu nekajkrat močnejšemu sovražniku in iz tega boja izšli kot zmagovalci. S svojo prisotnostjo je slovesnosti dala poseben pečat partizanska skupina Triglav, ki je po svoje simbolizirala ta neenaki, a zmagoviti boj I. Štajerskega bataljona.

Udeleženci slovesnosti iz vrst ZZB, mladina, planinci, pripadniki drugih veteranskih organizacij, predstavniki občin in drugi so najprej prisluhnili slovenski himni, ki so jo zaigrali člani Pihalnega orkestra Prebold. Zbrane je nato pozdravil predsednik Območnega združenja ZZB za vrednote NOB Žalec Marijan Turičnik, za njim pa sta zbrane nagovorila še župan občine Vransko Franc Sušnik in župan občine Žalec Lojze Posedel.

Tokratna slavnostna govornica je bila ministrica za obrambo dr. Ljubica Jelušič, v govoru je poudarila pomen te bitke v času okupirane Evrope. Dejala je, da je pomen tega dogodka predvsem v tem, da je bil okupator prvič soočen z realno silo, ki se mu je uspešno zoperstavila z vojaškimi sredstvi, in da so iz tega težkega boja partizani izšli kot zmagovalci brez prizadejanih žrtev, medtem ko jih je okupator imel veliko. Iz bitke na Čreti pa smo se po besedah ministrice naučili, da »partizanska vojska ni bila gverilska vojska, ki je napadala samo iz zased, ampak vojska, ki se je znala tudi frontalno boriti«. Po njenem mnenju vsak posamezen dogodek iz narodnoosvobodilnega boja morda ne pomeni veliko, vendar če jih gledamo kot celoto, je to pomembno obdobje, ko smo ob boku antifašističnih sil druge svetovne vojne Slovenci prispevali svoj del k porazu fašizma in nacizma ter rojstvu nove ere, ki je po vojni kulminirala v napredek in razvoj demokratičnih standardov.

Spomin na bitko – ministrica s partizansko skupino Triglav ob spomeniku I. frontalne bitke

Glede osamosvojitvene vojne je ministrica povedala, da nas je k obrambi najvišjih ciljev vodilo tudi izročilo narodnoosvobodilnega boja in naših domoljubov, ki so se med drugo svetovno vojno borili na strani antifašistične koalicije. Jelušičeva je tudi dejala, da se časi spreminjajo in nekdanji sovražniki so danes naši zavezniki. Slovenija je tako del svobodnega sveta in enakopraven zagovornik demokratičnih vrednot v družbi evropskih narodov ter držav EU in zveze Nato. To nam po ministričinem prepričanju prinaša večjo varnost in blagostanje, vendar se hkrati zavedamo, da se naša prihodnost, svoboda in mir ne ustvarjajo samo na domačih tleh. Jelušičeva je tudi poudarila, da smo Slovenci ponosen narod in da ta ponos črpamo tudi iz dejanj naših prednikov, ki so skozi več stoletij pomagali tlakovati pot, ki nas je pripeljala v družino enakopravnih evropskih narodov, družino držav, ki so jim svoboda, demokracija, solidarnost, socialna pravičnost, mir, napredek in blagostanje temeljne vrednote. Ob tem je opozorila, da tega ponosa včasih ne znamo javno pokazati in izpademo kot prepirljiv narod, vendar je tudi

prepričana, da nam tega ponosa ne more vzeti nobena finančna in gospodarska kriza.

»Vse to želimo tudi narodom drugod po svetu, ki so jim vse te vrednote oddaljen cilj in ki jim je življenje v miru nenehna želja. Zato je pomembno, da kot narod, ki živi v svobodi in ki nam omogoča blagostanje, pomagamo narodom, ki jim to ni dano. Biti odgovoren za mir v svetu in delovati tam, kjer je potrebno – to je naša današnja naloga, tako kot je naloga, da premagamo vse slabosti in ovire. Bodimo skupaj v moči, naša sreča in blagostanje ne morejo biti ogrožene vrednote. In pri tej nalogi ste nam vi, dragi borci in borke, dragocen navdih in kašpot,« je še dejala obrambna ministrica. Po slavnostnem govoru je sledil bogat kulturni program, ki so mu dali vsebino člani Pihalnega orkestra Prebold pod vodstvom Marka Repnika, pevci mešanega pevskega zbora Pevskega društva Tabor pod vodstvom Špele Kasesnik in recitatorka Jožica Ocvirk, ki je celotno prireditev tudi vodila in povezovala. Srečanje na Čreti se je tudi tokrat nadaljevalo s prijetnim druženjem, kjer so oživel spomini na NOB in povojne čase. Manjkalo ni niti vsakdanjih pomenkov in pogovorov o aktualnih dogodkih ob kozarčku in ponudbi, ki so jo tudi tokrat pripravili člani Planinskega društva Vransko.

D. Naraglav

KORISTNA POBUDA IZ ŠTOR

Ali bo ruski predsednik Medvedjev obiskal tudi Štore?

Ali bo Medvedjev obiskal Štore?

Tega bi si seveda vsekakor želel tudi jaz, vendar je nevhvaležno napovedovati obisk tako pomembnega gosta. Predsednik Ruske federacije je pač predsednik največje države na svetu in svetovne vojaške velesile. To je treba upoštevati in spoštovati.

Po vsej verjetnosti se bo marsikdo od bralcev najprej vprašal: „Ja, kaj pa bo on delal v Štorah?“ Gremo lepo po vrsti. Da smo slovanski narod, ima brez dvoma velik pomen. Da smo bili med drugo svetovno vojno zavezniki, je vsekakor tudi velika prednost. To znajo Rusi zelo ceniti in zelo spoštujejo obdobje NOB na Slovenskem. Gremo dalje, v zaselku Javornik na Svetini v naši občini imamo grob ruskega vojaka. Iz nemškega transportnega vlaka, polnega ujetnikov, ki je bil namenjen v nemška taborišča, je ušel in se priključil partizanom. Bil je borec XIII. oziroma Bračičeve brigade.

Na mestu, kjer je sedaj njegov grob, je padel 25. 3. 1945. Po pripovedovanju domačina Janeza Gradišnika, ki je bil tudi partizan in dolgoletni predsednik borčevske organizacije,

so mu spomenik postavili okoli leta 1966.

Deset let pozneje je grob ruskega vojaka prvič obiskala delegacija takratne Sovjetske zveze in položila venec. S tega obiska imam tudi fotografije. Leta 2004, ko sem te fotografije našel v svojem arhivu, se mi je porodila misel, da o tem obvestim veleposlaništvo Ruske federacije. Tako je grob ruskega vojaka obiskal pomočnik ruskega veleposlanika 26. junija istega leta, ko smo imeli na Svetini četrto regijsko veteransko srečanje. Ali bo grob vojaka v Štorah obiskal in nanj položil venec tudi ruski predsednik Dimitrij Anatoljovič Medvedjev, ko bo na povabilo slovenskega predsednika obiskal Slovenijo? Bomo videli.

Poleg omenjenega groba imamo v Štorah podjetje Valji, ki veliko trguje z Rusijo. Tudi to so lepe reference za morebitni ruski obisk.

Iz vseh naštetih razlogov se mi je porodila zamisel o tem obisku v Štorah.

Zbral sem vse fotografije, napisal obširen dopis in ga poslal na veleposlaništvo Ruske federacije, na Urad predsednika RS in Vlade RS, na Ministrstvo za zunanje zadeve RS, Glavnemu odboru ZB za vrednote NOB v Ljubljani in, razumljivo, našemu županu Miranu Jurkošku.

Še isti teden so me poklicali z ruskega veleposlaništva. Izrazili so veliko zanimanje za mojo pobudo in obljubili vso podporo za realizacijo tega po svoje zanimivega in tudi zahtevnega projekta. Tako je v torek, 29. decembra, vojaški ataše Rusije, polkovnik Vladimir A. Korneev, že bil gost najprej na sedežu območne ZB za vrednote NOB v Celju, kjer ga je sprejel predsednik Stane Mele, potem pa še v Štorah. Na fotografiji je z Janezom Gradišnikom pred grobom ruskega vojaka. Med drugim sem gosta popeljal po Svetini in občini Štore. Bil je navdušen in z županom naju je je povabil na rusko veleposlaništvo glede priprav.

Med drugim sem atašeju omenil, da imamo v naši občini izvir termalne vode, podrobno opisan v moji knjigi, ki sem mu jo ob tej priliki podaril. Pogovarjala sva se tudi o obisku veleposlanika v Štorah in o gospodarski diplomaciji, ki skrbi za krepitev gospodarskega sodelovanja med državama. Rusija je ogromna država, potencialno zelo bogata in z velikanškim trgom. To pa so vsekakor sijajne priložnosti za doseganje skupnih ciljev.

Vojni ataše je med drugim izrazil, da je za veleposlaništvo izjemen izziv in velik zalogaj organizirati obisk na tako visoki ravni, vendar bodo dali vse od sebe, da se uresniči ta za nas izjemno pomembni obisk.

Da bo po vsem tem, kar sem napisal, ruski predsednik prišel v Štore, je težko obljubljati in napovedovati. Zagotovo pa lahko obljubim, da mu bomo, če nas obišče, v Štorah pripravili prisrčno in nepozabno dobrodoščilo.

S. Križanec

VETERANI IZ ŠTOR SKRBIJO ZA ZNANJE

Vojaško strokovno srečanje v Mariboru

Organizator tega pomembnega srečanja je bila Zveza slovenskih častnikov in za odlično organizacijo ji namenjam iskrene čestitke. Prisotni pa smo bili tudi bivši pripadniki TO oziroma udeleženci osamosvojitvene vojne za Slovenijo. Hkrati smo tudi veterani vojne za Slovenijo iz leta 1991 in trdno sem prepričan, da ta moj članek sodi v glasilo Veteran. Stanje in vizija razvoja Slovenske vojske je bil naslov tega pomembnega srečanja, ki nam ga je odlično predstavil na-

čelnik Generalštaba Slovenske vojske generalmajor mag. Alojz Šteiner.

Sobota, 19. decembra, je bila vremensko neugodna zaradi obilice snega, zato sem tehtal, ali naj se odpravim na pot ali ne. Vendarle sem se podal na težko pot in odločil sem se popolnoma pravilno.

Predstavitve aktualnih razmer v Slovenski vojski, ki nam jo je posredoval general Šteiner, sta bila tako zanimiva in poučna, da je čas, namenjen predavanju, kar prehitro minil. Tako je jutranji strah zaradi vremenskih razmer bil bogato poplačan. Spoznal in naučil sem se resnično zelo veliko.

Nekaj podobnega bi bilo morda koristno organizirati tudi v veteranski organizaciji, in to prav tako v Kadetnici v Mariboru. Kadetnica je namreč brez dvoma vredna ogleda in popolnoma prav je, da so se pred leti odločili za njeno obnovo. Čestitam! Izraze zahvale in spoštovanja pa bi rad namenil tudi poveljstvu za doktrino, razvoj, izobraževanje in usposabljanje oziroma vsem pripadnikom in pripadnicam Slovenske vojske, ki službujejo v Kadetnici. Po okusnem kosilu smo se lahko na koncu popeljali v novem oklepniku Svarun, ki so nam ga predstavili pripadniki 74. MOTB.

Velik privilegij sem tudi imel, da sem bil zraven, ko smo bili veterani iz celjske regije (Zahodnoštajerske pokrajine) dva dni pred tem, v četrtek, 17. decembra, povabljeni v vojašnico Franca Rozmana - Staneta v Ljubljani, kjer je praznovala 1. brigada Slovenske vojske. Tako sem teden pred božičnimi in novoletnimi prazniki preživel v vojaškem duhu.

Pri vsem tem me iskreno navdihuje zanimivo spoznanje, ki sem ga lahko doživel v zadnjem obdobju, preživetem s pripadniki Slovenske vojske: v vojsko se vračajo samozavest, ponos, pogum in srčnost ter pripadnost. To pa so vrline, ki so slovenskega vojaka spremljale v vseh obdobjih, naj je šlo za obstoj in preživetje domovine, ko nas je najbolj potrebovala, ali pa takrat, ko je treba na misijah v tujini pokazati svoje znanje, mirnost, odločnost in pogum. Kapo dol, dragi pripadniki in pripadnice Slovenske vojske.

Naj na koncu napišem še nekaj. Moja hčerka Nina veliko potuje po svetu in vedno si zelo rada ogleda vojaške muzeje ali naveže stik s kakšnimi veterani iz druge svetovne vojne ali pripadniki vojaških sil. Pa saj ni čudno, ko je pri nas doma vojaške literature in drugega v zvezi z vojsko v izobilju. Tako se je pred leti ustavila v Izraelu in se pogovarjala s tamkajšnjimi vojaki. Še danes ne more pozabiti njihovega ponosa, da so vojaki, da so vedno pripravljeni braniti svojo domovino in da so najboljši vojaki na svetu.

Koliko samospoštovanja, ponosa in patriotizma je v teh ljudeh, vsa čast jim. Ob tem lahko dodam še to: niso najboljši, skupaj z našimi pa res sodijo med najboljše. Oni so ponosni, da so v šestih dneh leta 1967 premagali sovražnike, nam pa nekateri očitajo »samo« desetdnevno vojno za osamosvojitve Slovenije. Vedno in povsod sta pomembna rezultat in zmaga, ne pa dolžina vojne. In tu pogrešam več ponosa in samospoštovanja.

S. Križanec

OBMOČNO ZDRUŽENJE TREBNJE

Svečano na Medvedjeku

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Trebnje je v sodelovanju z Občino Trebnje pripravilo spominsko svečanost ob dnevu državnosti pri spomeniku na Medvedjeku. Ob prisotnosti mame padlega pripadnika TO Franca Uršiča, Ivanke Uršič, župana Občine Trebnje Alojzija Kastelica, župana Občine Mokronog-Trebelno Antona Mavra in

Trebnje: svečanost ob dnevu državnosti

poslanca DZ mag. Franca Žnidaršiča ter veteranskih delegacij OZVVS Dolenjska-Novo mesto, OZVVS Bela krajina, OZVVS Zasavje, policijskega veteranskega društva Sever Dolenjske in Bele krajine in združenja borcev za vrednote NOB Trebnje so se veterani vojne za Slovenijo in številni drugi udeleženci proslave spomnili dogodkov izpred 18 let, ko je bila v bojni akciji pripadnikov TO in takratne milice ustavljena vojaška kolona oklepnih vozil JLA na Medvedjeku. Z minuto molka so se zbrani poklonili vsem žrtvam vojaškega spopada.

Pomembnost dogodka je po pozdravnih govorih predsednika OZVVS Trebnje Janeza Bobnarja, predsednika PO Dolenjska Leopolda Pungerčarja in župana Občine Trebnje Alojzija Kastelica poudaril tudi slavnostni govornik na prireditvi, generalpodpolkovnik Slovenske vojske Albin Gutman: »Na Dolenjskem, tudi na tem klancu, smo ubranili državo Slovenijo. Jugoslovanska enota, ki so jo zaustavili slovenski vojaki na tem klancu, je bila edina, ki tistega dne ni dosegla svojega cilja.«

Z odločnostjo vseh udeležencev akcije na Medvedjeku ter vseh državljanek in državljanov je bil s tem dejanjem dodan velik prispevek k rojevanju svobodne in samostojne države Slovenije. Zato se morajo ti dogodki trajno zapisati v zgodovino slovenskega naroda, naloga veteranov vojne za Slovenijo pa je obujanje spominov na dogodke iz leta 1991 in s tem dodati svoj prispevek h krepitvi domovinske zavesti pri mlajših rodovih.

V spomin na vse žrtve spopada na Medvedjeku so venec k spomeniku žrtvam položili člani OZVVS Trebnje in delegacija Občine Trebnje z županom in obema podžupanoma ter občinska odbora neodvisnega demokratskega kluba Trebnje in SDS Trebnje.

V kulturnem programu, ki ga je povezovala veteranka Pavlina Hrovat, so sodelovali Občinski pihalni orkester Trebnje, moški pevski zbor Zagriški fantje, Simon Ceglar s harmoniko, Žan Laznik z violino, z recitacijo pesmi pa sta prireditev popestrila Zoran Remic in Nejka Cvelbar Guček. Voščilo ob 18. rojstnem dnevu domovine so prebrali učenci OŠ Veliki Gaber.

Poseben dogodek na prireditvi je bil prelet športnega letala, ki je simbolično ponazoril trenutke groze in razdejanja, ki so ga povzročila vojaška letala JLA leta 1991 na tem območju ob bombardiranju s prepovedanimi kasetnimi bombami.

Po slovesnosti so člani Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Trebnje poskrbeli za pogostitev vseh udeležencev z vojaško malico in napitkom, zbrani pa so se ob prijetnih pogovorih še dolgo družili z veterani in vabljenimi gosti.

M. Resnik

OZVVS TREBNJE

Odkrili dve spominski plošči Tajna skladišča orožja 1990-1991

Odkritje spominske plošče

Na pobudo OZVVS Trebnje so člani združenja v sodelovanju z Občino Trebnje pripravili v soboto, 28. 11. 2009, svečanost ob odkritju spominskih plošč Tajna skladišča orožja. Odkriti sta bili na hiši Toneta Lavrihe, Kresetova ul. 14, Trebnje, in na hiši Stanislava Gabrijela, Praproče 15, Trebnje. Z odkritjem plošč jima je bila izražena zahvala za njun neprecenljivi prispevek pri rojevanju samostojne države Slovenije in za to hrabro dejanje, ki je obenem zaznamovalo kraj in čas v letu 1991, ko so bila na teh mestih tajna skladišča orožja tedanje Teritorialne obrambe Republike Slovenije.

Prireditve so se poleg številnih domačinov ter župana občine Trebnje Alojzija Kastelica in podžupana Jožeta Povšiča udeležili tudi takratni uslužbenci Ministrstva RS za obrambo – Izpostava Trebnje in Občinskega štaba TO Trebnje, delegacije veteranskih združenj OZVVS Dolenjska – Novo mesto, OZVVS Bela krajina, policijskega veteranskega društva Sever Dolenjske in Bele krajine in Združenja borcev za vrednote NOB Trebnje.

Leta 1990 in 1991, v času, ko je tedanja JLA po ukazu poskušala odvzeti orožje TO, je bilo tveganje, sprejeti orožje na svoje domove, v kleti in zaklonišča ter ga čuvati v največji tajnosti, izjemno. Gotovo ta odločitev v tistem trenutku ni bila lahka in težko se je bilo zavedati veličine in odgovornosti sprejete naloge. To je bil v tistem trenutku izjemen prispevek slovenskemu narodu, ki so ga lahko izvedli samo pogumni, odločni in zaupanja vredni Slovenci. Tone in Stane sta to bila in čas je pokazal, da je bila njuna odločitev junaška in pravilna.

»Minljiv si, le tvoja dela so tvoj spomin« je napis na spominski plošči, ki sta jo po pozdravnem govoru skupaj odkrila župan občine Trebnje Alojzij Kastelic in lastnik, vsak na svojem domu. Naj to zares nikoli ne bo pozabljeno.

V krajšem kulturnem programu ob odkritju plošč so nastopili Moški pevski zbor vinogradnikov Čatež, Polona in Tinkara Smrekar, veteranka Pavlina Hrovat, na harmoniko pa je zaigral Aljaž Babič.

Še več svečanosti prireditvi so dodali pripadniki Gardnega bataljona Slovenske vojske s postavitvijo častne straže. Za njihovo prisotnost in sodelovanje pri odkritju spominskih plošč se jim veterani OZVVS Trebnje, ki smo prireditev pri-

pravili, iskreno zahvaljujemo, kakor tudi Občini Trebnje in županu Alojziju Kastelicu ter vsem, ki so omogočili izvedbo prireditve.

Veterani OZVVS Trebnje smo bili dejavni tudi v jesenskem času. V soboto, 17. 10., je potekalo že tretje srečanje trebanjskih veteranov z družinskimi člani - Druženje veteranov 2009, letos pri lovski koči na Trebelnem. Dobro razpoloženje med številnimi udeleženci so popestrili godbeniki Občinskega pihalnega orkestra Trebnje. Naslednjo soboto, 24.10., smo se udeležili državne proslave ob odhodu zadnjega vojaka JLA iz Slovenije, ki je bila letos v vojašnici Janka Premrla - Vojka v Vipavi. Tudi veterani se znano razveseliti, zato je bil ogled vinske kleti Jejčič v Spodnjem Braniku pri Štanjelu ob povratku pravi kraj za to.

Konec oktobra smo trebanjski veterani poprijeli za lopate, saj so se pri spomeniku na Medvedjeku pričela zemeljska dela za gradnjo in tlakovanje prireditvenega prostora. To bo za združenje prav gotovo zelo velik zalogaj, a volje in zagnanosti nam ne manjka in vsi upamo, da bo naloga uspešno izpeljana do 19. obletnice samostojnosti Slovenije.

Ob dnevu spomina na mrtve je delegacija OZVVS Trebnje položila venec na spomenik žrtvam vojaškega spopada na Medvedjeku in na grob padlega pripadnika TO Franca Uršiča v Prečni pri Novem mestu ter se s prižiganjem sveč in minuto molka spomnila vseh tistih veteranov, ki jih žal ni več med nami.

V novembru je predsedstvo OZVVS Trebnje organiziralo seštev PO Dolenjska, ki so se ga udeležili predsedniki, sekretarji in člani predsedstev vseh treh veteranskih združenj Dolenjske. Pregledali smo aktivnosti in delovanje posameznih OZVVS v iztekajočem se letu in predstavili posamezne načrte dela za leto 2010 in težave pri svojem delovanju.

Miro Resnik

ŠPORTNI UTRINKI IZ VELENJA

Strelsko tekmovanje za 7. memorial Jožeta Ervina Prislana

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo (OZVVS) Velenje in Območno združenje slovenskih častnikov (OZSČ) Velenje sta v soboto, 10. oktobra 2009, v Doliču skupaj s Strelskim društvom (SD) Dolič organizirali ekipna strelska tekmovanja z malokalibrsko (MK) puško za VII. memorial Jožeta Ervina Prislana. Ob tem je potekalo tudi posamično tekmovanje članov OZVVS in OZSČ Velenje za prehodni pokal.

Po prijavi ekip in tekmovalcev je sledila krajša slovesnost v spomin na prezgodaj umrlega podp. Jožeta Ervina Prislana. Podpredsednik OZVVS Velenje Zdenko Hriberšek je poz-

dravil vse prisotne člane obeh organizacij, člane SD Dolič, župana občine Mislinja in goste: polk. Miha Butara, generalnega sekretarja ZSČ Janka Ljubiča, predsednika PO VVS majorja Zdenka Trpina in ostale zbrane. Opisal je razloge za organizacijo tradicionalnega srečanja oziroma memoriala. Z minuto molka so zbrani počastili spomin na Jožeta Ervina Prislana. Njegovo življenjsko pot je Zdenko Hriberšek slikovito opisal in poudaril: «Bil je človek z vsestransko voljo in ogromno energije. V tistih časih osamosvojitvene vojne za Slovenijo in že pred njimi je bil po svoje trmast in svojeglav, pri čemer mislim na zahtevo po predaji orožja, kar se je pozneje izkazalo kot njegova pravilna odločitev.»

Tekmovanja se je udeležilo 14 ekip. Na strelišču se je pomerilo 53 strelcev, tekmovalci pa so dosegli zelo dobre rezultate, kljub temu da gre za občasne strelce z MK-orožjem. Tekmovalo se je z MK-puško serijske izvedbe, leže iz roke na razdalji 50 metrov, in sicer 5 strelcev za poizkus v času 5 minut in 10 strelcev za oceno v času 10 minut. Najboljši rezultat v ekipni razvrstitvi je dosegla ekipa OZVVS Spodnje Savinjske doline, ki je zasedla prvo mesto z 256 zadetimi krogi, druga je bila ekipa OZVVS Mislinjske doline z 250 krogi, tretja pa ekipa OZVVS Celje z 224 krogi. Nehvaležno četrto mesto je osvojila ekipa OZVVS Šmarje pri Jelšah z 220 zadetimi krogi. V posamični razvrstitvi je bil najboljši strelca iz OZVVS Mislinjske doline Robert Rutnik z 89 osvojenimi krogi, drugi je bil s 87 krogi Mladen Melanšek iz OZVVS Spodnje Savinjske doline, tretji pa Matjaž Turnšek, prav tako iz OZVVS Spodnje Savinjske doline. Tekmovanja so se udeležile tudi štiri ekipe OZVVS Velenje in štiri ekipe OZSČ Velenje. Najboljše tri so dobile pokale in medalje. Prehodni pokal MO Velenje pa je ponovno osvojila ekipa OZVVS Spodnje Savinjske doline. Hkrati je potekalo tudi tekmovanje v posamični konkurenci za najboljšega strelca iz OZVVS Velenje in OZSČ Velenje. Najboljši trije so bili iz OZVVS Velenje. Renato Šterman je osvojil zlato medaljo in prehodni pokal, drugo mesto je zasedel Ivan Juvan, tretja pa je bila Alenka Hrovat.

Po varno izpeljanem tekmovanju sta sledili razglasitev rezultatov ter podelitev medalj in pokalov ter dveh prehodnih pokalov. Udeleženci tekmovanja so se v nadaljevanju prijetejnega druženja spominjali dogodkov iz vojnih časov z željo, da se na VIII. memorialu Jožeta Ervina Prislana v letu 2010 zopet srečajo.

Žalno ikebano so predstavniki organizatorjev odnesli na grob Jožeta Ervina Prislana.

Z. Hriberšek

2800 ur prostovoljnega dela veteranov Zgornje Gorenjske v letu 2009

Območno veteransko združenje Zgornja Gorenjska je med štirimi združenji na Gorenjskem s 1313 člani in članicami največje pa tudi najbolj aktivno na kulturnem, športnem in drugih področjih. Od ustanovitve leta 1997 ga vodi Janez Koselj. Lani so za svoje delovanje zbrali dobrih 37.000 evrov, od tega 15.000 evrov s članarino, in opravili več kot 2800 ur prostovoljnega dela. Dobro sodelujejo tudi z drugimi veteranskimi organizacijami na Gorenjskem, med letošnjimi nalogami pa je v ospredju zbiranje arhivskega gradiva. Maja bo namreč minilo 20 let od odmevne akcije, ko štirje občinski štabi Teritorialne obrambe na Gorenjskem, tudi štaba Ra-

Podelitev srebrnih plaket ZVVS, od leve: Ana Miler, Tomaž Lavtižar, Jana Bohinc. Janez Pajer, Franc Podjed

dovljica in Jesenice, maja 1990 niso oddali orožja pod nadzor JLA. V Sloveniji je bilo teh štabov le 16. Leta 2011 pa bo minilo 20 let od osamosvojitvene vojne za Slovenijo.

V okviru združenja Zgornja Gorenjska deluje tudi veteranski pevski zbor, ki prepeva pod vodstvom Franca Podjeda že deveto leto. Med drugim tudi veteransko himno Za samostojno Slovenijo. Lani je zbor pripravil štiri samostojne koncerte, imel 57 vaj in 27 drugih nastopov, letos pa je zapeli tudi na letnem zboru in na kulturni praznik na osrednji prireditvi v Prešernovi Vrbi.

To območno združenje je letos pripravilo tudi 8. Pohod spomina in prijateljstva, ki se ga je 8. februarja udeležilo 400 pohodnikov. Lani se je na 15 km dolgo pot od Radovljice preko Lancovega in Bleda do Vrbe podalo 247 pohodnikov, predlanskim pa 300.

Bogata športna dejavnost se kaže v udeležbi na športnih igrah veteranov Slovenije, kjer so bili ekipno lani med veterani prvi, v organizaciji različnih športnih tekmovanj, pohodov in drugih aktivnostih. Več kot 450 veteranov in veterank je lani sodelovalo na teh tekmovanjih.

Na letošnjem letnem zboru 6. februarja je predsednik ZVVS Janez Pajer pohvalil aktivnosti območnega združenja in podelil petim članom srebrne in bronaste plakete Zveze veteranov vojne za Slovenijo za prepoznavno delo v preteklih letih. Bronasti plaketi zveze sta prejela Rajko Peternel in Franc Zupan, srebrne pa Jana Bohinc, Tomaž Lavtižar in Ana Miler.

RK

99 let Janeza Svetine

18. januarja 2010 je Janez Svetina z Rečiške 25 na Bledu praznoval 99. rojstni dan. Je najstarejši krajan na Rečici v občini Bled in najstarejši član Zveze veteranov vojne za Slovenijo. Ob prazniku so ga obiskali predstavniki območnega veteranskega združenja Zgornja Gorenjska na čelu s predsednikom Janezom Koseljem, mu izročili cvetje in zažele-

li obilo zdravja. Pravi, da zanj domači dobro skrbijo in da ni računal, da bo doživel tako starost. Še vedno rad bere, zlasti časopisa Dnevnik in Družino.

Janez Svetina z Rečice je oče v vojni za Slovenijo tragično preminulega prvorojenca, psihologa, prevajalca in svetovnega popotnika Janeza Svetine, ki je umrl zaradi strela iz oklepne vozila JLA 28. junija leta 1991 v Gornji Radgoni.

**Besedilo in fotografija
RK**

REČICA OB SAVINJI

Spominska plošča v zahvalo za pogum in domoljubje

Peter Brezovnik, Vinko Jeraj in Franci Kotnik po odkritju spominske plošče na Borsečnikovi domačiji (Foto: Marija Šukalo)

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Zgornje-savinjsko-Zadrecke doline je v sodelovanju z Občino Rečica ob Savinji ob obletnici odhoda zadnjega vojaka JLA iz Slovenije na kmetiji Borsečnik v Poljanah nad Rečico odkrilo spominsko ploščo v zahvalo družini Brezovnik, ki je v času priprav na osamosvojitveno vojno pod svojo streho sprejela orožje civilnih struktur in enote za zveze takratne Občine Mozirje.

To je bil na območju Zgornje Savinjske doline edini primer tajnega skladiščenja orožja v zasebnem objektu. »S tem dejanjem ohranjamo spomin na dogodke v času osamosvajanja Slovenije in poravnavamo moralni dolg, ki se je vlekel dolgo obdobje,« je ob tej priložnosti dejal predsednik združenja Franci Kotnik, slavnostni govornik, župan občine Rečica ob Savinji Vinko Jeraj, pa je spregovoril o dogajanju pred devetnajstimi leti, ko so se mnogi znašli pred izbiro: kloniti ali ostati pokončni. »To svojo generacijsko dolžnost smo opravili častno in pošteno, odločno in pogumno za vse, ki so verjeli v svobodo, samostojnost in demokracijo. Mednje prav gotovo spada tudi Borsečka domačija, ki je v tem času izkazala izjemno domoljubje in pogum,« je še poudaril rečiški župan.

MŠ

ZGORNJA GORENJSKA

8. Pohod spomina in prijateljstva

V Območnem združenju veteranov vojne za Slovenijo Zgornja Gorenjska se zelo trudijo, da bi se njihovi člani čim

več srečevali, in zato vsako leto organizirajo več kulturnih in športnih prireditev. Ena izmed njih je vsakoletni Pohod spomina in prijateljstva v počastitev slovenskega kulturnega praznika.

Udeleženci pohoda iz vse Slovenije so se na praznični dan, 8. februarja, že navsezgodaj začeli zbirati v Radovljici. V srednji gostinski in turistični šoli so opravili prijavnosti, malo pred osmo uro pa sta s pozdravnimi besedami začetek 8. pohoda najavila predsednik ZVVS Janez Pajer, podpredsednik ZVVS in hkrati radovljiški župan Janko S. Stušek ter sekretar Zveze slovenskih častnikov Janko Ljubič.

Z veteranskimi prapori na čelu je kolona pohodnikov pod vodstvom Marjana Bohinca krenila na pot skozi Radovljico do Lancovega in nadaljevala po cesti ob Savi Bohinjki na Bled. Ob Prešernovem spomeniku na Bledu so udeleženci prisostvovali krajši proslavi, ki so jo izvedli učenci Osnovne šole dr. Josipa Plemlja Bled in veteranski pevski zbor. Pozdravne besede je vsem zbranim izrekel blejski župan Janez Fajfar, ki se je skupaj s še nekaterimi na preostanku poti z Bleda v Vrbo priključil pohodnikom.

Ob prihodu v Vrbo so množični obiskovalci kolono pohodnikov pozdravili z aplavzom, veteranski pevski zbor je ob Prešernovem spomeniku pesniku v spomin znova zapel, delegacija pohodnikov pa je položila cvetje k Prešernovemu spomeniku.

Pohodniki, ki jih je bilo 382 iz 15 območnih združenj veteranov vojne za Slovenijo, območnih združenj Zveze slovenskih častnikov in drugih, so se udeležili proslave v Vrbi in se nato z vozili vrnil v Radovljico na zasluženno okrepčilo.

Pohod je lepo uspel in mnogi udeleženci so dejali, da se vidimo tudi na 9. pohodu. Kaj več pa v eni od naslednjih števil.

A. Miler

SVEČANO NA PTUJU

Akademija ob deseti obletnici OZVVS Ptuj

V petek, 27. 11. 2009, smo člani OZVVS Ptuj pripravili svečano akademijo ob 10. obletnici ustanovitve Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Ptuj in dobrodelni koncert.

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Ptuj je bilo ustanovljeno na ustanovni skupščini 6. 12. 1999. V počastitev tega dogodka smo pripravili svečano akademijo, na katero smo povabili naše člane skupaj s partnerji. Povabili smo tudi vse tiste, ki so nam v teh letih pomagali in nam stali ob strani. Dogodek je imel poleg tega dobrodelni namen,

saj smo letos 38 našim članom, ki so v lanski ujmi utrpeli večjo škodo, iz privarčevanih sredstev združenja nakazali simbolično pomoč v višini sto evrov. Zaradi gospodarske krize akcije nismo zastavljali širše, saj nismo želeli obremenjevati podjetij in ljudi, ki so že tako v veliki finančni stiski.

Na akademiji so nastopili orkester Slovenske vojske pod vodstvom Andreje Šolar in naša prijatelja iz območnega združenja Celje, harmonikar Viki Ašič in baritonist Andrej Bremec. Prireditev se je pričela s svečanim veteranskim dejanjem, ki sta ga izvedla podpredsednik Vlado Žgeč in praporščak Franci Hliš, zbrane je pozdravil predsednik OZVVS Ptuj Stanko Žitnik. Slavnostni govornik je bil župan Mestne

Nastop orkestra Slovenske vojske

občine Ptuj dr. Štefan Čelan, ki je združenju ob 10-letnici izročil simbolično darilo.

Ob tem dogodku smo veterani podelili priznanja in zahvale županu dr. Štefanu Čelanu za dolgoletno uspešno sodelovanje, Elektro in tehniški šoli Ptuj, v kateri imamo ptujski veterani svoje prostore, Šolskemu centru Ptuj in Gimnaziji Ptuj, ki nam je odstopila prireditveni prostor, ter seveda orkestru Slovenske vojske.

V. Žgeč

Združenje Sever postalo član Svetovne veteranske federacije

Združenje Sever je bilo sprejeto v Svetovno veteransko federacijo (World Veterans Federation - WVF) drugi dan zasedanja 26. Generalne skupščine WVF, ki je od 19. do 23. oktobra 2009 potekalo v Kopenhavnu na Danskem. Tako smo postali četrta veteranska organizacija iz Slovenije, ki je včlanjena v to svetovno veteransko asociacijo. Pred nami so bile včlanjene Zveza združenj borcev za vrednote NOV (ZZBV NOV), Zveza društev vojnih invalidov Slovenije (ZDVIS) in Zveza veteranov vojne za

Slovenijo (ZVVS). Naše članstvo je posebnost, saj smo edina nacionalna policijska veteranska organizacija v svetu, ki ji je WVF priznala posebno vlogo v vojni za Slovenijo.

Pri včlanjevanju smo bili deležni nesebične podpore in pomoči vseh treh članic WVF iz Slovenije. Posebna zahvala gre ZDVIS in ZVVS, ki sta k naši vlogi za sprejetje prispevali pismi podpore, ter slovenskim delegatom dr. Bojanu Potočniku iz ZZBV NOV, Jožetu Romšku iz ZDVIS, Mitji Jankoviču in Marjanu Grabnarju, oba iz ZVVS, ki so se udeležili 26. zasedanja generalne skupščine in tam aktivno lobirali za naše sprejetje.

Ob sprejetju v WVF smo bili deležni številnih čestitk in pohval, pisna čestitka predsednika ZDVIS pa je v prilogi.

Na spletni strani WVF www.wvf-fmac.org smo kot nova članica že zapisani med veteranskimi organizacijami iz Slovenije.

Anton Pozvek
generalni sekretar Združenja Sever

Pust, pust, polnih ust

Pust je praznik, moških dan,
se maska z masko dvigne koj na plan,
a kaj potlej, ko pusta ni?
Tokrat tud' tod in tam še kdo si maske zaželi.

Uvidiš ali ne, maska si prav vsak dan,
posebej oni, ki srčno delu so predan' .
So druge maske, tiste s krinko, posebne vrste,
naličene s poštenjem, so dobile dolge prste.

Se ob torku pustnem fašenkov in mask
običajno porodi okusnih, tud' mastnih koš opazk,
brez maske, samo s svojo, še kar dostojen si in uglajen,
z drugo misli, tud' spomini, begajo v lepote njih in rado-
sti objem.

Ta naš pust je šega stara, mask je rajski čar,
se ve, odmeva prek gora: «Korant Ptujski je vladar!»
Cingljajo zvonci daleč, res, kamor se obrneš,
ak' zunaj si dežele naše, rad domov se vrneš.

Bruno Kremavc

OBČNI ZBOR OZVVS BREŽICE

Za večjo enotnost

Silvester Jeršič, predsednik OZVVS Brežice

V vojašnici Slovenske vojske Cerklje ob Krki je 5. marca 2010 potekal redni letni občni zbor Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Brežice, ki se ga je udeležilo preko 200 članov.

»Združenje veteranov vojne za Slovenijo - območno združenje Brežice združuje vse, ki so aktivno sodelovali v vojni za osamosvojitve Slo-

venije. Društvo ima priznan status splošnega javnega pomena. V občini Brežice društvo deluje že od leta 1994. Na dan 31. 12. 2009 je bilo v društvu včlanjenih 582 članov. Glavna dejavnost društva je ohranjanje spomina na osamosvojitveno vojno. Za člane društva se letno pripravi več aktivnosti, kjer se srečujejo. Vsakoletna je prireditev Srečanje posavskih veteranov, prav tako izlet članov na lokacije, znane iz osamosvojitvene vojne, obisk vojašnic in dogodkov v organizaciji Slovenske vojske, spominskih slovesnosti na območju Brežic in Posavja. V letu 2009 smo odkrili tri spominska obeležja: v KS Sromlje, pri družini Pintarič in v Arnovih selah pri družini Balas. Glavni vir financiranja je članarina. Društvo je financirano tudi preko razpisov Občine Brežice in v manjšem delu tudi s sredstvi zveze na državnem nivoju. Za prepoznavnost društva v lokalnem okolju in širše smo priskrbeli polo majice, prav tako veteranske obleke za člane predsedstva v skladu z načrtom ter nahrbtnike društva. Organiziran je bil članski izlet v Sarajevo. Izleta se je udeležilo 50 članov. Sodelovali smo na športnih tekmovanjih v organizaciji različnih veteranskih društev. Še posebno je bila uspešna ribiška ekipa,« je med drugim v poslovnem poročilu zapisal predsednik OZVVS Brežice Silvester Jeršič in zaključil: »Leto '91 ni pogojevalo, kakšno uniformo nosiš, vsi smo veterani osamosvojitvene vojne. Pomembni sta homogenost in enotnost danes, še bolj jutri, skupen bi nam moral biti cilj ena krovna organizacija, seveda pa je pri tem treba ohraniti samostojnost na terenu.«

Po pozdravnem nagovoru Silvestra Jeršiča, predsednika OZVVS Brežice, in opravljenem svečanem veteranskem dejanju v spomin na padle v osamosvojitveni vojni leta 1991 sta sledila izvolitev delovnega predsedstva in ustaljen dnevni red občnega zbora s podajanjem poročil o delu za leto 2009 in o načrtih občinske organizacije za leto 2010.

Podelili so tudi vrsto priznanj ZVVS Slovenije in OZVVS Brežice najbolj zaslužnim in aktivnim članom organizacije.

Znak praporščaka ZVVS so prejeli praporščaki OZVVS Brežice: Marjan Tomš, Martin Kranjc in Slavko Humek.

Bronasto medaljo OZVVS Brežice OBRANILI POSAVJE '91 so prejeli: Ludvik Divjak, Marjan Lubšina, Peter Dimitrovski, Franc Kostanjšek, Stanko Krulc, Renato Zorko, Stane Štrucl, Ivan Pondelak in Vlado Bezjak.

Srebrno medaljo OZVVS Brežice OBRANILI POSAVJE '91 so prejeli: Željko Srečkovič, Silvo Zobarič in Marjan Pintar. Priznanje LISTINO OZVVS Brežice pa so prejeli: družina Franca Balasa, Arnova sela; družina Ferda Pinteriča, Sromlje; KS Sromlje, MPZ Sromlje, Vesna Kozole, Posavski muzej Brežice, Bojan Petrovič, Peter Podgoršek in Ivan Kmečič.

Zbor so s svojo prisotnostjo poleg drugih gostov počastili Ivan Molan, župan občine Brežice, Mitja Teropšič, član predsedstva ZVVS in predsednik Pokrajinskega odbora ZVVS za Posavje, ter Mitja Jankovič, generalni sekretar ZVVS. Vsi so si bili edini, da je treba ohranjati spomin na osamosvojitveno vojno in dogodke iz leta 1991 in nastopiti še bolj složno in enotno v letu 2011, ko sledi 20. obletnica osamosvojitve Republike Slovenije.

V programu aktivnosti za leto 2010 OZVVS Brežice načrtuje v maju odkritje nekaterih spominskih obeležij ter zaznamovanje dneva veteranov na Geossu. V juniju bodo na Prilipah izvedli ribiško tekmovanje OZVVS Dolenjske, Bele krajine, združenja Sever in OZVVS Posavja ter odkrili spominsko ploščo na zidu večnamenskega doma Velika Dolina. Julija bo sledil tradicionalni pohod članov OZVVS Brežice na Triglav, avgusta se bodo udeležili tradicionalnega ptujskega mednarodnega ribiškega tekmovanja veteranov, v septembru bodo organizirali izlet članov OZVVS Brežice, srečanje sekcije 174. protidiverzantskega voda Brežice in sekcije intervencijskega voda Brežice, v oktobru sledi odkritje spominskih obeležij pri Francu Verstovšku na Malem Vrhu, pri Vladimirju Zakšku v Selah pri Dobovi, udeležili pa se bodo tudi pohoda Po poteh Brežiške čete. November bo v znamenju komemoracije ob dnevu spomina na mrtve. Kot stalne delovne naloge pa bodo obveščali članstvo o delovanju ZVVS, vodenju evidenc članstva in izvedbi sej predsedstva OZVVS ter se udeleževali raznih posvetov in prireditev ožjega in širšega posavskega okolja oziroma drugod po Sloveniji.

Tekst: RenZor

Foto: RenZor

Podelitev priznanj ZVVS in OZVVS Brežice najbolj zaslužnim in aktivnim članom organizacije

Dario Kavalič

1954–2009

Do dolgotrajni in kruti bolezni nas je zapustil naš zvesti član Dario Kavalič. Dario je bil rezervni častnik TO, usposobljen teritoriallec in kot zaveden državljan se je že prvi dan agresije na Republiko Slovenijo odzval klicu domovine.

Bil si namestnik poveljnika jurišnega odreda in s svojim vestnim in odgovornim odnosom

si prispeval velik delež k osvoboditvi naše domovine.

Od Daria smo se poslovili z vsemi veteranskimi častmi v šv. Antonu.

Veterani se ga bomo spominjali kot dobrega tovariša, pripravljene vedno priskočiti na pomoč soborcem in domoljubom.
Naj ti bo lahka slovenska zemlja.
Veterani OZVVŠ Slovenska Istra

Stane Ficko

1949–2009

Na pragu jeseni nas je po neozdravljivi bolezni zapustil naš dolgoletni član Stane Ficko. Od njega smo se poslovili na ljubljanskih Žalah, v spominu pa nam bo za vedno ostal tak, kakršen je bil leta 1991 na RTV-oddajniku v Domžalah.

Kot poveljnik enote za protizračno obrambo je domovini izkazal predanost in odločnost braniti našo komaj rojeno državo Slovenijo. Ponosni smo, da je bil naš član in da smo skupaj z njim dočakali lepšo prihodnost, katere pa na žalost mu ni bilo dano uživati v vsej razsežnosti, saj je odšel, še preden se mu je iztekla delovna obveznost. Za njegov nesebični prispevek v času našega osamosvajanja se mu še zadnjič zahvaljujemo in se obenem zavedamo, da brez pokončnih moč, kot je bil Stane, ne bi že osemnajst let živeli v miru.

OZVVŠ Domžale

Marijan Podobnik

1949–2009

Nenadoma in nepričakovano nas je zapustil naš član Marijan Podobnik iz srednje Kanomlje. Marijan je bil pripadnik Teritorialne obrambe. V osamosvojitveni vojni za Slovenijo je sodeloval kot pripadnik zalednega voda, kjer je opravljal dolžnost voznika v transportnem oddelku.

Marijan Podobnik je bil lastnik turistične kmetije Pri Kobalu na Kanomeljskem Razpotju nad Idrijo. Poleg tega da je bil gospodar kmetije, na kateri je organiziral prijazen kmečki turizem, je bil tudi predan konjenik in strasten lovec. Širši javnosti pa se je v spomin vtisnil tudi po liku gospodarja, ki ga je oblikoval v televizijskem resničnostnem šovu Kmetija.

Ohranili ga bomo v lepem in trajnem spominu!

OZVVŠ Idrija-Cerkno

Ignac Krivec

1937–2009

V mesecu cvetja in novega življenja se je še poln načrtov in idej iznenada za vedno poslovil veteran in prijatelj Nac iz Drobočnika.

V kriznih dneh 1991. leta je brez pomišljanja sprejel v hrambo orožje TO v le njemu znanem skrivališču na kmetiji na Donikvah. Z orožjem iz tega tajnega skladišča se je oborožil 3. vod 140. DOD TO, ki je imel nalogo varovati Baško grapo in dolino Idrijce.

Nac, kot so ga klicali prijatelji, se s svojimi dejanji nikoli ni hvalil in je ostal skromen ter srečen, da se je lahko družil tudi z mlajšimi veterani, ki so na srečanjih razpravljali o svojih nalogah in izkušnjah v obdobju osamosvajanja.

Od njega smo se poslovili maja 2009 na pokopališču na Mostu na šoči.

Nac, hvala ti za vse.
OZVVŠ Gornje Posočje

Alojz Simonič

1941–2009

Presenetila nas je vest o prezgodnji smrti našega člana, veterana vojne za Slovenijo iz Črnomlja.

Taka novica nas vedno najde nepripravljene. Sodeloval je v vojni za samostojno Slovenijo in si pridobil status vojnega veterana, več let je bil tudi član OZVVŠ Bela krajina.

Zadnje slovo od pokojnika je bilo v ožjem družinskem krogu.

Belokranjski veterani ga bomo ohranili v trajnem in lepem spominu.

OZVVŠ Bela krajina

Janez Flajnik

1960–2009

Nenadoma in nepričakovano se je od nas poslovil Janez Flajnik iz Nove Lipe. Znova se je pokazalo, da je človekova usoda nepredvidljiva.

V osamosvojitveno vojno je bil vključen preko javnega podjetja, kjer je bil zaposlen. Tako si je pridobil status vojnega veterana. Že pred leti se je včlanil tudi v naše združenje. Rad se je udeleževal naših aktivnosti.

Belokranjski veterani smo ga na zadnjo pot pospremili na pokopališču na Vinici.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

OZVVŠ Bela krajina

Boštjan Lešnik

1966–2009

V sredo, 30. septembra 2009, je tragično preminil naš član, 43-letni Boštjan Lešnik.

Pokojni Boštjan je bil razporejen v četo TO Kš Lovrenc na Pohorju in je v dneh vojne za Slovenijo odgovorno sodeloval v izvajanju borbenih nalog enote, kot je varovanje teritorija, nekaj dni pa je bil v blokadi vojašnice Franca Rozmana - Štaneta v Mariboru.

Član naše organizacije je postal kmalu po oblikovanju združenja. Po naravi je bil tih, miren in vase zaprt. V aktivnosti našega združenja se ni vključeval. V letu 2007 mu je bil podeljen spominski znak MORŠ Vojašnice 1991.

Z veteranskim obredom smo se od pokojnika poslovili v soboto, 3. oktobra 2009, na pokopališču v Lovrencu na Pohorju. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

OZVŠ Ruše

Bojan Ocepek

1960–2010

Nepričakovano, zlasti pa mnogo prezgodaj je po hudi in zahrbtni bolezni naše vrste zapustil veteran, naš član in prijatelj iz občine Velenje.

V vojni za Slovenijo je bil namestnik poveljnika enote Vizualne opazovalne postaje Daški Kozjak in je v času od 24. 6. do 24. 9. 1991 vizualno nadzoroval zračni prostor ter vzhodno in južno mejo šaleške doline in s tem pripomogel k osamosvojitvi države Slovenije. Bojan je bil ugleden in spoštovan član našega združenja. Še posebno smo bili veseli njegove prisotnosti na naših srečanjih in druženjih, ki se jih je z veseljem udeleževal. V imenu vseh rodoljubov Slovenije se Ti veterani šaleške doline zahvaljujemo za prispevek k samostojnosti Slovenije, ki si jo tudi Ti pomagal graditi.

Veterani OZVŠ Velenje se ga bomo spominjali kot dobrega in iskrenega kolega.

Na poslednjo pot smo ga pospremili na pokopališču

Podkraj pri Velenju v četrtek, 7. januarja 2010.

OZVŠ Velenje

Rudolf Mužar

1957–2010

V torek, 19. januarja 2010, nas je dosegla žalostna novica, da nam je smrt za vedno vzela našega dragega Rudija, člana veteranske organizacije občine Štore. Vsekakor je smrt našega Rudija, ki bi v kratkem praznoval 53. rojstni dan, prišla mnogo prezgodaj.

Doma je zapustil bolno mater in očeta ter mnogo svojih prijateljev iz veteranskih vrst. Bil je edinec in kot takšen je z veliko, neizmerno ljubeznijo pomagal svojim staršem. Človek težko dojame, kakšno bolečino je prizadejal svojim staršem s svojo prezgodnjo smrtjo.

Rudi je bil v rani mladosti član mladinske delovne brigade v takratni skupni domovini Jugoslaviji, zadnja leta je bil član turističnega društva, strelske družine Kovinar Štore in zelo aktiven član veteranske organizacije Štore. Pri obnovi strelišča in društvenih prostorov je opravil veliko prostovoljnih delovnih ur. Teden dni pred smrtjo je za svoje delovanje prejel bronasti grb veteranov vojne za Slovenijo.

Od njega smo se poslovili z vsemi veteranskimi častmi v petek, 22. januarja 2010.

OZVŠ Štore

Danilo Fabčič

1947–2009

Šredi poletja nam je zahrbtna bolezen v kratkem času iz naših vrst vzela veterana, kolega, prijatelja in planinca, ki so mu slovenske gore pomenile življenjski moto. Bil je človek akcij in dejanj, ki ni maral govorjenja. To se je odražalo kjerkoli, kadarkoli in kjer je bil v bližini, da je lahko pomagal po svojih zmognostih in sposobnostih. Vse te lastnosti so se izražale v delovnih akcijah v planinskem društvu in našem območnem združenju. Že njegova postava, zagnanost in delavnost so pozitivno vplivale na ostale prisotne. Za vse to je prejel bronasto medaljo OZVŠ Veteran Nova Gorica.

Tudi v vojni za samostojno Slovenijo ni stal križem rok, saj je odgovorno in uspešno opravljal naloge vodenja nadzora in kontrole železniškega prometa s posebnim poudarkom na gibanju in premikih posameznikov in enot JLA, za kar mu je bil priznan status vojnega veterana, na katerega je bil zelo ponosen. Zahvaljujemo se usodi, ki nam je Danila postavila v ta čas in prostor, da smo s skupnimi močmi ustvarjali ta naš skupni dom.

Šlava njegovim dejanjem in spominu!

OZVŠ Veteran Nova Gorica
Šekcija Nova Gorica

Anton Kozinc

1939–2010

V ponedeljek, 18. januarja 2010, smo se poslovili od našega člana Antona Kozinca, ki nas je nepričakovano za vedno zapustil.

Med osamosvojitveno vojno za Slovenijo je sodeloval kot pripadnik narodne zaščite v krajevni skupnosti Zabukovje.

Veterani OZVŠ Ševnica se ga bomo spominjali kot dobrega in veselega tovariša, ki je bil rad v naši družbi.

OZVŠ Ševnica

Franc Jurše

1955–2009

Šele v novem letu 2010 smo zvedeli, da je 23. junija 2009 tragično preminil naš član Franc Jurše. Bil je pripadnik čete TO Ruše in je aktivno sodeloval v aktivnostih enote v dneh vojne za Slovenijo, in to pri varovanju državne meje z Avstrijo in pri nadzoru območja. Član OZVŠ Ruše je postal leta 2000.

Zaradi službenih obveznosti se v aktivnosti združenja ni pogosto vključeval.

Ohranili ga bomo v lepem spominu.

OZVŠ Ruše

Zdenko Likan

1947–2009

V avgustu, ko sonce izžareva največjo toploto, je prenehala izžarevati toplina, ki jo je od sebe neprekinjeno dajal Zdenko. Bil je mož, oče, vojak, častnik, kolega, prijatelj, veteran vojne za Slovenijo, strasten ribič, ljubitelj narave in predvsem pa naš Filip, ki se je v življenju zapisal Teritorialni obrambi, Slovenski vojski in svojim zvezam. Kot načelnik zvez v Dokrajinskem štabu ševnoprimorske je v marsičem s svojim znanjem, iznajdljivostjo in izkušnjami doprinesel k uspehom TO na našem območju, še posebno v letih 1990 in 1991. V 70-ih letih kot rezervist, leta 1980 pa ga je pot popeljala v stalno sestavo TO. V trajnem spominu nam bodo ostali toplina, ki jo je izžareval, njegovi pristni človeški odnosi, pripadnost TO in šV in velika ljubezen do naše, slovenske domovine. Za svoja dela je prejel številna priznanja, med njimi bronasto in srebrno medaljo generala Maistra, priznanje načelnika GŠ šV, znak MŠNZ, spominski znak Hrast, spominski znak Premik '91, priznanje za zasluge v vojni 6. DŠTO ...

Donosni smo, da smo ga poznali in skupno delovali za to preljubo domovino, ki jo je imel tako rad.

Slava njegovemu spominu in dejanjem.

OZVVS Veteran Nova Gorica

Benjamin Davlič

1936–2009

V četrtek, 17. decembra 2009, smo se na domačem pokopališču v Šlapu pri Vipavi za vedno poslovili od našega dolgoletnega člana Ivana Davliča. Ivan se je rodil 29. marca 1936 v zavedni slovenski partizanski družini na Gočah. V času NOB je kot mladenič opravjal kurirske naloge.

V KŠ Šlap je aktivno sodeloval v različnih organih in pri nalogah, s posebnim poudarkom na izgradnji vodovodnega omrežja in telefonije.

V času priprav na osamosvojitveno vojno in vojne leta 1991 je Ivan opravljal naloge vršilca dolžnosti načelnika oddelka za ljudsko obrambo Občine Ajdovščina.

Aktivno je sodeloval pri pogajanjih s pripadniki poveljstev JLA, posebno pozornost pa je posvečal prebeglim pripadnikom JLA.

Do vključitvi v OZVVS Ajdovščina in Vipava je aktivno sodeloval pri njegovem notranjem izgrajevanju in bil redni udeleženec ključnih aktivnosti združenja.

Veterani območnega združenja Ajdovščina in Vipava se mu zahvalujemo za prispevek v osamosvojitveni vojni in za delo v združenju.

Ohranili ga bomo v lepem spominu.

OZVVS Ajdovščina in Vipava

Marko Kardinar

1963–2009

Do dolgi in zahrbtni boleznini nas je zapustil soborec, kolega in veteran našega združenja Marko Kardinar.

Takoj po odsluženem vojaškem roku je bil aktivno vključen v enote Teritorialne obrambe Ljutomer kot pomočnik komandirja, kjer je uspešno sodeloval v vseh usposabljanjih in vajah. Posebno prizadeven je bil v letu pred osamosvojitveno vojno, ko je brez godrnjanja in z veliko volje opravil številna dežurstva ter od samega začetka priprav aktivno sodeloval v vojni za Slovenijo 1991. Za sodelovanje je prejel priznanje Zmagali smo. Bil je dober vojak in tovariš.

Marko, ohranili te bomo v lepem in trajnem spominu.

OZVVS Ljutomer

Drago Vozlič

1953–2009

Nepričakovano in mnogo prehitro nas je zapustil naš član in kolega Drago Vozlič iz Ljutomera.

Drago je bil takoj po odsluženju vojaške obveznosti vključen v Ljutomerske enote Teritorialne obrambe. V času vojne za samostojno in svobodno Slovenijo je kot strokovnjak za zveze deloval v 73. območnem štabu TO Ljutomer in s svojim odgovornim odnosom prispeval velik delež k osvoboditvi naše domovine. Š svojim znanjem je mnogo prispeval k dobro delujočim zvezam med vojno.

Do vojni je aktivno deloval v Območnem združenju veteranov vojne za Slovenijo Ljutomer in prejel spominski znak Obrani domovino.

Veterani OZVVS Ljutomer se ga bomo spominjali kot dobrega in iskrenega kolega.

OZVVS Ljutomer

Janez Rifelj

1956–2010

Zapustil nas je v januarju 2010, po dolgotrajnem boju z boleznijo, ki se ji ni mogel in znal upreti. V vojni leta 1991 je skrbel za varovanje mladih slovenskih fantov, ki so prebežali iz vojašnic JLA pred grozečimi lovskimi vojaške policije.

Tudi on je sestavni del mozaika dogajanj med našo osamosvojitveno vojno, za kar se mu še zadnjič iskreno zahvaljujemo.

OZVVS Domžale

Marjan Mahnič

1955–2009

V meglenem novembrskem popoldnevu smo se veterani v šenožečah poslovili od svojega tovariša, kruta bolezen ga je vzela iz naših vrst. Kot pripadnik Teritorialne obrambe je aktivno sodeloval v osamosvojitveni vojni. V našo organizacijo se je vključil v letu 2003.

Šežanski veterani smo ga s praporom pospremili na zadnji poti. Ostal nam bo v lepem in trajnem spominu.

OZVVS Krasi in Brkinov Šežana

Ivan Šinigoj

1946–2009

Do dolgi in hudi bolezni je prenehalo biti srce moža, očeta, zidarja, veterana, podčastnika, kolega, prijatelja, uspešnega športnika. Ivan je bil že konec 70-ih let v sestavi enot Teritorialne obrambe in je z izkušnjami, zavzetostjo in tovariškimi odnosi na urjenjih dokazal, da je človek zaupanja. V osamosvojitveni vojni je bil kot podčastnik v sestavi enote za zveze v 6. DŠTO ševernoprimske in za svoj doprinos prejel priznanje za zasluge v vojni 6. DŠTO. Številni veterani, kolegi, prijatelji, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, so dokaz, kako smo vsi cenili njegovo delo, pristne človeške odnose, ki jih je gojil v svojem okolju, kjerkoli se je pojavil, in pripravljenost priskočiti na pomoč, če si jo potreboval.

Slava njegovim dejanjem in spominu!
OZVŠ Veteran Nova Gorica
Šekcija Branik-Dornberk-Prvačina

Bojan Šumrak

1967–2008

Nepričakovano in mnogo prezgodaj nas je v letih največje ustvarjalnosti zapustil naš član Bojan Šumrak. Bil je borec za samostojno Slovenijo od začetka, kjer je s svojo udeležbo veliko prispeval, da lahko danes naša družba živi v demokratični in samostojni Sloveniji.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

OZVŠ Celje

Dominik Rakušček

1963–2010

V pričakovanju pomladi in sončnih dni nas je iznenada pretresla kruta vest, da je od nas za vedno odšel mož, očka še ne odraslih otrok, planinec, gasilec in veteran vojne za Slovenijo Dominik Rakušček iz Magozda. V pripravah na osamosvojitveno se je brez oklevanja odzval pozivu in se pridružil borecem 1. čete 70. odreda TO Tolmin. Po osamosvojitvi Slovenije in opravljenih nalogah v TO se je vrnil v vrste drežniških gasilcev, v obnovljeni domači hiši si je ustvaril družino in dom, ponosno pa se je pridružil članom OZVŠ Gornje Posočje.

Mnogo prezgodaj smo se od Dominika poslovili v krogu svojcev, številnih prijateljev, planincev, gasilcev in veteranov vojne za Slovenijo s praporom 11. februarja 2010 na pokopališču v Drežnici.

Dominik, hvala ti, ker si pomagal graditi novo samostojno domovino!
OZVŠ Gornje Posočje

Anton Šemenič - Tunč

1948–2009

Nepričakovano in mnogo prehitro nas je zapustil naš član in kolega stotnik Anton Šemenič - Tunč iz Ljutomera.

Tunč je končal šolo za rezervne starešine na letalski akademiji v Rajlovcu pri Šarajevu in dosegel čin stotnika. V času vojne za samostojno in svobodno Slovenijo je bil kot strokovno usposobljen častnik aktivno vključen v civilno zaščito in je s svojim odgovornim odnosom prispeval velik delež k osvoboditvi naše domovine.

Tunč se je med prvimi včlanil v naše društvo in aktivno sodeloval pri vseh aktivnostih veteranske organizacije. Bil je vedno dobre volje in nasmejan ter nosilec dobre volje na vseh pohodih in ekskurzijah.

Veterani OZVŠ Ljutomer se ga bomo spominjali kot dobrega in iskrenega kolega.

OZVŠ Ljutomer

Ludvik Miklavčič

1950–2009

Mnogo prezgodaj smo se morali posloviti od našega člana Ludvika Miklavčiča iz Idrije. V prelomnem obdobju osamosvajanja naše države je sodeloval v vojni za Slovenijo. Kot pripadnik Teritorialne obrambe je predano opravljal dolžnost vezista v diverzantskem odredu.

Služboval je v Kolektorju v Idriji, kjer je opravljal dela orodjarja brusilca. V prostem času pa je bil aktiven radioamater.

Ohranili ga bomo v trajnem in lepem spominu!

OZVŠ Idrija-Cerkno

Marjan Žnidaršič

1949–2010

Veterani Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Grosuplje smo izgubili svojega člana. Med novoletnimi prazniki nas je presenetila žalostna vest, da nam je prav na dan novega leta okrutna bolezen vzela našega člana Marjana Žnidaršiča.

Dokojni Marjan je živel v Grosupljem, kjer si je tudi ustvaril družino. Za njim žalujejo žena Lidija ter sinova Tadej in Matevž. Bil je vzoren mož in oče.

Med osamosvojitveno vojno je bil razporejen v enoto za zveze občine Grosuplje, kjer je svoje naloge opravljal vestno in zanesljivo.

Po osamosvojitveni vojni se je med prvimi vključil v našo veteransko organizacijo, kjer je aktivno sodeloval.

Prijatelji, sosede, in njegova družina smo se 6. januarja letos še zadnjič poslovili od njega, veterani pa smo njegov odhod počastili z veteranskim praporom.

Veterani se bomo pokojnega člana spominjali s spoštovanjem, kot dobrega prijatelja in iskrenega tovariša.

OZVŠ Grosuplje

Marija Pavlič

1950–2009

Nepričakovano in mnogo prezgodaj nas je zapustila naša članica Marija Pavlič iz Boštanja.

V našem združenju jo bomo ohranili v trajnem in lepem spominu kot članico, ki je s svojo vedrostjo na naših srečanjih ohranjala veselo razpoloženje in dobro voljo.

OZVVS Ševnica

Stanislav Hren

1947–2010

Mnogo prezgodaj nas je zapustil naš član Stanislav Hren, velik domoljub in velik šlovenec je vseskozi deloval v dobrobit in prepoznavnost veteranske organizacije v ožjem in širšem okolju.

Š svojo prisotnostjo na naših pomembnih srečanjih je dodal vedno svojo noto k večji prepoznavnosti in pomenu OZVVS Celje.

Ostal nam bo v trajnem spominu.

OZVVS Celje

Janez Raspotnik

1967–2009

Nepričakovano in mnogo prezgodaj nas je zapustil naš član Janez Raspotnik iz Litije, Prvomajska ul. 3.

V osamosvojitveni vojni za Slovenijo je aktivno sodeloval v času od 24. 6. do 11. 7. 1991 kot pripadnik litijskega bataljona Teritorialne obrambe.

Od pokojnega Janeza smo se poslovili 1. 9. 2009 na litijem pokopališču.

Veterani se bomo pokojnega člana spominjali s spoštovanjem, kot dobrega prijatelja in iskrenega tovariša.

Veterani OZVVS Litija-Šmartno

Roman Jazbec

1964–2009

Le mesec dni po praznovanju dneva samostojnosti, za katero se je bil pripravil žrtvovati s soborci, pripadniki druge čete 70. odreda TO, katere pripadnik je bil v času priprav in osamosvojitvene vojne za Slovenijo, nas je pretresla tragična vest, da je za vedno odšel veteran in soborec Roman.

Veterani soborci se ga bodo vedno spominjali kot dobrega, iskrenega in vestnega tovariša.

Ostal bo v našem trajnem spominu.

OZVVS Gornje Posočje

Vinko Rakovič

1951–2009

Mnogo prezgodaj nam je zahrbtna bolezen iz naših vrst iztrgala tovariša in soborca Vinko Rakoviča. Vinko se je v osamosvojitveno vojno vključil že ob pripravah v času MŠNZ, saj je bil s tovornim vozilom večkrat vpoklican za različne prevoze oborožitve, streliva in drugih sredstev. Razporejen je bil v zaledno enoto 27. območnega štaba TO, kamor je bil tudi mobiliziran in je v njem vseskozi aktivno deloval. Zaupane naloge je redno izvajal, bil je priljubljen tovariš in vselej zanesljiv.

V OZVVS Kočevje se je vključil med prvimi in po svojih močeh aktivno deloval na več nivojih, od včlanjevanja udeležencev osamosvojitvene vojne do širjenja prepoznavnosti veteranov v okolju, kjer je živel.

Njegov trud in delo pri nastajanju nove Slovenije in povejanem delu v OZVVS je treba spoštovati. Za vse, kar je storil, smo mu veterani OZVVS Kočevje hvaležni. Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Špoštovani Vinko, za vse storjeno, hvala ti.

OZVVS Kočevje

HELEDI'S

KERSNIKOVA 17, 3000 CELJE

**pokali
medalje
značke
plakete**

Predelava barvnih in plemenitih kovin, plastike.

Izdelava vseh vrst embalaže, oprema lokalov.

Obdelava različnih materialov - graviranje, galvana emajliranje ...

Telefon: 386/ 03 428 26 30, 386/ 03 428 26 12, 386/ 03 428 26 13, 386/ 03 428 26 28
Fax: 386/ 03 428 26 20, 386/ 03 428 26 21

<http://www.heledis.si>

E - mail: heledis@siol.net

AVTOR: CVETO ERMAN	PROSTOR ZA OPAZOVANJE	ENA OD SLOVENSkih POKRAJIN	VISOK GORSKI VRH, HRBET	NADAV	JAPONSKA DENARNA ENOTA	STARO ŽIDOVSKI VLADAR									
OGRADA, PLOT					2										
ELEMENTARNA NESREČA															
NASLOV FRANCA ROMANA CLAUDA ANETA															
JAPONSKA OBLIKA BUDIZMA				VIRUSNO VNETHJE OČESNE VEZNICE	OBA IMENA FINSKE SM. TEKAČICE SAARINNOVE	AKVARIJSKA RIBIČA IZ DRUŽINE OSTRIZNIKOV									
GRŠKI KIPAR IZ 5. STOLETJA PR. N. Š.		14													
VIDA JERAJ			BIKOV GLAS												
GLAVNO MESTO KAZHSTANA			TERITORIALNA OBRAMBA												
BEOTIJEJEC															
ZA ZABAVO IN BOLJŠI SPOMIN	MAŠČOBA, PRIDOBLJE NA IZ SMETANE	NOTRANJOST	PREBIVALEC ŠKOTSKE	EMIL ADAMIČ	NEMIR, HRUP, TRUŠČ.	NEPREKINJENA VRSTA VOZIL	RUSKI BIČ S TREMI JERMENI	ATA	ČISTI VINSKI CVET		9				
MIŠJI SAMEC			1			ODPRAVA SLABIH RAZMER NA TERENU			SUROVINA ZA PLATNO	7		ORIENT. UTEŽNA MEBA			
PREBIVALCI SLOVEN. OBMORSKEGA KRAJA					12							IME PEVCA NABERJA	10		
100				MESTO OB NILU V EGIPTU, ASWAN					SL. IGRALEC (EVGEN) NAČIN KONJSKEGA TEKA	11		ŽLAHTNI PLIN (AR)		IVANKA KRAŠEVEC VRSTA LEŽEČIH TISK. ČRK	
PREMIK PO ZRAKU				ELENOTA ZA MOČ				POBOTANJE	NANJO OBESIMO ZAVESE					3	
OLGA REMS			IGRA S KARTAMI	IME PISATELJICE VASTE					ETUI, TOK	4	BRIGITA (KRAJŠE)			POIZKUSITE REŠEVATI TUDI SUDOKU	
VJUJGANJE MOŽGANSKA CELIC	VRSTA AFRIŠKE ANTILOPE NAPUŠČ PRI STREHI	5					PUŠČA							DRAG KAMEN PRELIVAJOČIH SE BARV	VEČKRAKOVNA DEBELNA ROGOVILA
AMERIŠKI REVOLVER ALI PIŠTOLA VEČJEGA KALIBRA	13				IME AMER. ATLETA LEWISA	RADO NAKRST			STROK. ZA VINA PIANIST BER-TONCELJ						
OTROŠKA ČREVESNA GLISTA									ALJOŠA REBOLJ			KOŠATO DREVO Z MEHKIM LESOM			
STVARNIK SVETA PRI GOJČANIH (FIAH)				MANJŠA NJIVA				6	IVO DANEU			METULJ Z OČESCI NA KRILIH		8	
NAGRADNA KRIŽANKA				JUNAK PRAVLJICE O CUDEŽNI SVETILKI								PRAZNIČNA OBLEKA ALI UNIFORMA			
Ime: -----				VETERANSKE ŠPORTNE IGRE 2010											
Priimek: -----				1				2				3			
Ulica: -----				8				7				10			
Kraj: -----								6				11			
								2				12			
								13				14			
												2			
												10			

SLOVARČEK: ONATAS: grški kipar iz 5. Stoletja ASTANA: glavno mesto Kazahstana ZEN: japonska oblika budizma
 ASUAN: mesto ob Nilu v Egiptu ITALIKA: vrsta ležečih črk KATA: vaja v karateju TRAHOM: vnetje očesne veznice

REŠEVALCEM NAGRADNE KRIŽANKE

Pravilna rešitev gesla iz prejšnje številke:

ŠPORTNE EKIPNE IGRE ŠKOFIJE

Nagrade za rešitev križanke iz prejšnje, 40.-41. številke glasila Veteran prejmejo:

Peter Koradin, Cankarjeva 5, 5271 Vipava
Martin Blatnik, Loka 2, 8310 Sentjernej

Andrej Isak, Borisova 10, 2366 Muta

Nagrajencem čestitamo.

Rešitve tokratne križanke nam pošljite **do torka, 1. junija 2010, na naslov Zveza veteranov vojne za Slovenijo, p. p. 2780, Rojčeva ulica 16, 1110 Ljubljana**. Tri srečneže, ki jih bo določil žreb, čakajo praktične nagrade.

www.veteranclub.org

KLUB VETERAN

ZVVS in združenje Sever sta se v letu 2008 lotila realizacije projekta KLUB VETERAN. To smo članice in člani Zveze veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS) in Zveze policijskih veteranskih društev Sever ter skupina podjetij in ustanov, ki nam za svoje izdelke in storitve nudijo poseben popust. Naš dolgoročni cilj je tudi, da se nam v klubu pridružijo veteranske organizacije drugih držav, ki so članice Svetovne veteranske federacije (WVF).

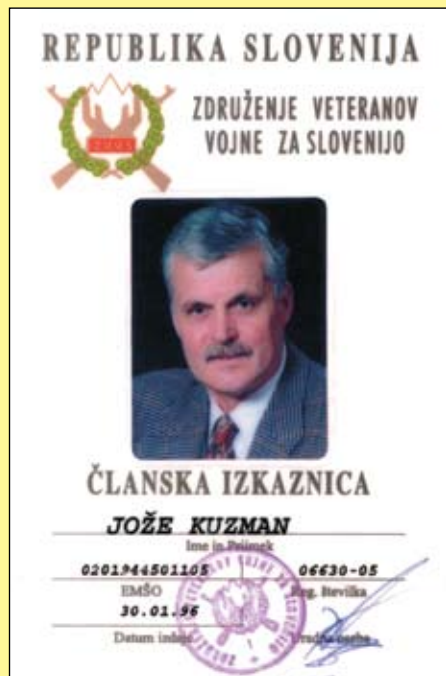
Cilj ustanovitve KLUBA VETERAN je bil, da se veteranke in veterani med seboj čim bolj spoznamo, da spoznamo svojo domovino Slovenijo, njeno zgodovino in življenje v njej. Želimo postati prijatelji tudi z vojnimi veterani drugih držav, spoznati njihovo zgodovino in življenje, vse z iskreno željo po miru, kajti nihče ne more o miru govoriti bolj zgovorno kakor tisti, ki so se zanj borili.

DELOVANJE KLUBA VETERAN

Vsak član ali članica lahko na sedežu svojega OZVVS zaprosi za **brošuro KLUBA VETERAN** s seznamom ponudnikov in posebno **kartico ugodnosti**, na katero si bo vpisal **svoj priimek, ime in člansko številko**. **Popust bo veteran/-ka uveljavljal/-a le s svojo člansko izkaznico in kartico ugodnosti, ki ne bo prenosljiva**. Vsi ponudniki so se s posebnim Sporazumom o sodelovanju z ZVVS obvezali, da bo njihov popust (od 10 % naprej) veljal najmanj 5 let. **Ponudniki ugodnosti imajo na vidnih mestih nalepljeno nalepko KLUBA VETERAN**.

Člani ZVVS in člani Zveze policijskih veteranskih društev Sever prejmejo kartico in brošuro brezplačno.

ČLANSKA IZKAZNICA VETERANA

KARTICA UGODNOSTI KLUBA VETERAN

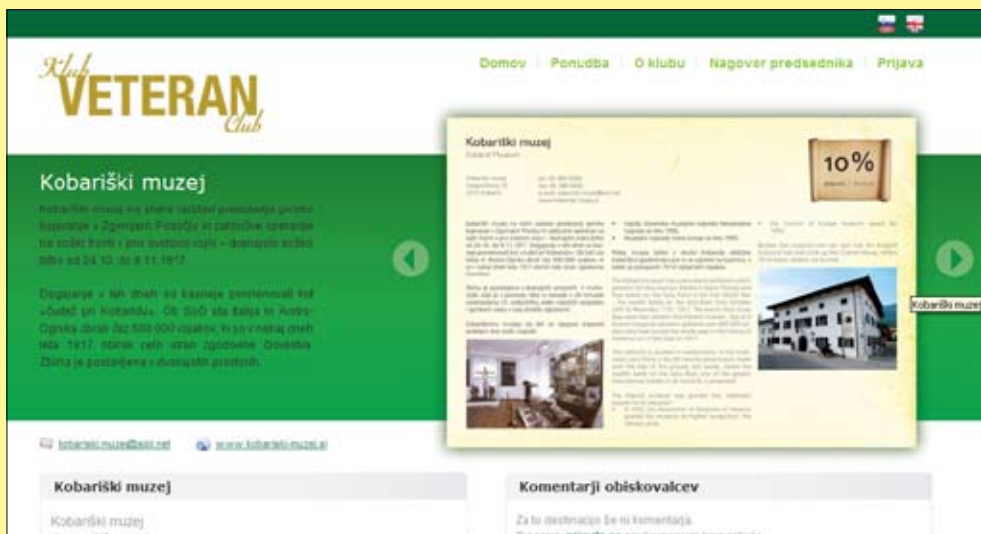
Kartica ugodnosti - 1. stran

Kartica ugodnosti - 2. stran

SPLETNA STRAN KLUBA VETERAN

Vse spremembe, dopolnitve novih ponudnikov podjetij, ustanov, ki veteranom nudijo poseben popust, in druge informacije so sproti objavljene na spletni strani Kluba Veteran.

golte

Izkoristi dan!

Popust velja za smučarske vozovnice,
ter nočitve v hotelu Golte.

Golte d.o.o.
Radegunda 19c
3330 Mozirje
Tel.: 03 839 12 00
E-pošta: info@golte.si
www.golte.si